CLARE HARRISON

Marinarul solitar

Traducerea si adaptarea în limba română

de FILOFTEIAISCRU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Aşezată la căpătâiul tatălui său si strângându-i mâna rece, Charlotte scrută îngrijorată trăsăturile bărbatului care dormea. "Dă Doamne să trăiască", îşi repeta ea în gând cu fervoare, ca şi cum pentru asta ar fi fost suficientă forţa voinţei sale. Din păcate însă, dacă era să-l creadă pe doctor, probabil că tatăl ei nu-şi va mai recăpăta cunoştinţa.

Cum să-şi poată închipui că ochii lui nu-i vor mai zâmbi, că buzele lui nu o vor mai săruta niciodată, şi că va dispărea pentru todeauna din viaţa ei? In urmă cu o săptămână, stând tot în patul acesta, el încă îi mai vorbea!

Mă rog ... poate că era prea mult spus pentru a caracteriza cuvintele fără nici o noimă care-i ieşeau din gură. Cuvintele care vorbeau despre şantierul naval, despre trecutul lui. Din nefericire, pleoapele i se închiseseră fără ca Charlotte să priceapă sensul bolboroselilor lui neclare. Işi pierduse cunoştinţa. Regreta

acest lucru cu atât mai mult cu cât părea că vrea să-i spună ceva important. In momentul de faţă însă, perspectiva morţii lui reprezenta singura ei preocupare, pentru că, într-adevăr, tatăl ei intrase în comă.

Ca să mai scape de gândurile negre, Charlotte se uită cu atenţie la tatăl ei, care arăta ca un om perfect sănătos. Era imposibil ca un om într-o asemenea stare să fie în pragul morţii! Locul lui nu era într-un spital!

Strângându-l tare de mână, ca pentru a-i insufla puţină viaţă, Charlotte îi adresă o rugăminte în şoaptă:

- Nu muri, tăticule, nu muri, te rog ...

Uşa rezervei se deschise brusc şi Fiona îi puse o mână pe umăr.

- Haide, Charlotte! Doar n-o să stai aici zi şi noapte! Nu rezolvi nimic în felul acesta, ba chiar rişti să te îmbolnăveşti şi tu.

Charlotte se ridică, resemnată. Abia îşi mai putea mişca picioarele după lungile ore petrecute la căpătâiul tatălui ei. Se strădui să-i zâmbească surorii ei, ca şi cum, în calitatea ei de soră mai mare ar fi trebuit să dea exemplu, afişând mai mult curaj şi stăpânire de sine. Dar Fiona părea mult mai puţin afectată de iminenta moarte a tatălui lor. Era adevărat că Fiona se simţise întotdeauna mai apropiată de mama ei. Emoţia cauzată de divorţul părinţilor în urmă cu trei ani nu făcuse decât să accentueze această stare de lucruri.

- Hai să bem un ceai înainte să preiau ştafeta la căpătâiul lui, îi propuse Fiona, conducând-o pe sora ei spre uşă. N-am

avut nici o clipă de răgaz toată după-amiaza şi sunt extenuată!

Dar, fie vorba între noi, nici tu nu pari a deborda de energie!

- Imi pun tot timpul problema dacă nu cumva a fost vina mea, dacă din cauza mea tata ...

- Ah, nu, Charlotte! Te rog, nu începe iar! Cum să fii vinovată? Atunci când tata a căzut de pe schelă, te aflai la Londra, la peste două sute de kilometri distanţă de aici. In plus, din câte se pare, era bolnav de mai multă vreme şi ne-a ascuns acest lucru.

Charlotte clătină din cap.

- A sperat mereu că voi rămâne la Shalmouth ca să-l ajut la şantierul naval. Dacă aş fi fost aici, aş fi putut să-mi dau seama că era bolnav, aş fi descoperit anumite semne ale bolii ...

Era clar că tata nu mai era în stare să lucreze ...!

Vorbind cu el la telefon o dată pe săptămână, nu putuse să-şi facă o idee despre gravitatea situaţiei. Cum ar fi putut să observe că tatăl ei se luptă cu o boală care, după spusele medicului, îi afectase treptat memoria şi simţul echilibrului? Uneori se întâmplase să simtă că e cam trist, dar Charlotte pusese acest fapt pe seama morţii mamei lor, care avusese loc în urmă cu un an. E adevărat că ţinuse foarte mult la ea şi divorţul, după atâţia ani de viaţă împreună, îi zdruncinase foarte tare încrederea în el.

La fel se întâmplase şi cu Charlotte. Desigur, înţelegere

perfectă nu existase niciodată între părinţii lor. Totuşi, tânăra credea că cei doi soţi aveau o căsnicie trainică. O vreme fusese cuprinsă de îndoieli: nu cumva ea era cauza divorţului lor? Apucăturile ei băieţeşti şi dorinţa de a lucra împreună cu el la şantierul naval stârnise destule certuri în sânul familiei, certuri care pe termen lung, afectaseră sentimentele părinţilor ei ...

Acest complex de culpabilitate n-o părăsise niciodată. O chinuia mai ales atunci când avea moralul la pământ, dar poate că nu avea dreptate, deoarece ea îşi alesese o meserie complet diferită cu mult înainte de despărţirea lor. In prezent, având în buzunar diploma în Arte Frumoase, era pe punctul de a-şi construi o carieră promiţătoare în calitate de evaluator al unei celebre case de licitaţii din Londra. Oare făcuse o alegere bună? Nu era nimic sigur, dacă era să ia în consideraţie regretele care o chinuiau acum lângă patul tatălui ei.

Ca să fie sinceră, trebuia să mărturisească faptul că procedase la acea schimbare radicală de orientate din laşitate.

Da ... Charlotte renunţase la universul ambarcaţiunilor de plăcere şi îşi rărise cât mai mult vizitele la Shalmouth doar ca să evite întâlnirile jenante cu Tony. La gândul acesta deveni visătoare. Era ciudat că decesul iminent al unei fiinţe dragi putea să suscite atâtea procese de conştiinţă ... Continuând raţionamentul, fu izbită de o altă constatare: Tony Meredith exercitase o influenţa considerabilă asupra vieţii ei în multe privinţe ... şi culmea ironiei era că el, care era autorul

principal, habar n-avea de acest lucru.

Charlotte se afla acum la Shalmouth şi avea de gând să rămână aici. Când aflase despre accidentul tatălui său în urmă cu o lună, nu-şi luase decât o săptămână de concediu, dar situaţia în care se găsea firma familiei o determinase să rămână acasă. Tatăl ei avea nevoie de ea la şantierul naval. Ii spusese acest lucru foarte clar. Abia când văzuse cât de uşurat fusese atunci când îşi asumase conducerea afacerii, Charlotte îşi dăduse seama de importanţa pe care o acorda acestui fapt. E adevărat că nu era băiatul pe care şi-l dorise întotdeauna, dar tânăra rămăsese singura speranţă ca firma lui, Wells Boat, să trecă în mâinile celei de-a treia generaţii a familiei.

In ceea ce priveşte întâlnirea cu Tony, n-avea nici un rost să facă din asta o dramă. Un semn din cap şi un zâmbet politicos vor rezolva problema. In cinci ani se petrecuseră multe evenimente. Probabil că Tony a şi uitat de micul episod umilitor care se petrecuse între ei.

- Eu una n-am plecat din Shalmouth! protestă Fiona, oprind reveria surorii ei. Sper că nu insinuezi că l-am neglijat pe tata!

- Nu, ce ţi-a venit? Vreau să-ţi spun că dacă aş fi lucrat alături de el, n-ar fi putut să ascundă de mine boala de care suferea. Sunt sigură că aş fi observat semne, de exemplu, în eficienţa lui în afaceri. După părerea lui Geoff Bates, declinul tatei a început după moartea mamei. In calitatea lui de maistru, a putut să observe cu uşurinţă acest lucru. Dacă ai şti

cât îl urăsc pentru că nu m-a anunţat mai curând de starea lui! Am găsit dosarele şi contabilitatea atât de jalnice, încât nici nu ştiu de unde să încep.

- Dacă aş fi în locul tău, mi-aş vedea de treaba mea! E o adevărată nebunie să vrei să-ţi asumi conducerea şantierului naval. Trebuie să vindem, Charlotte! Mă rog,.. în cazul în care ar fi posibil să vindem o firmă care nu realizează nici un profit.

Acum se instalaseră în bufetul spitalului, în faţa unei ceşti cu ceai. Charlotte bău o înghiţitură din lichidul călduţ, toropită de oboseală. Probabil Fiona se simţea afectată de problemă dacă îi spusese acele cuvinte dure, dar nu mai avea energia necesară ca să-i panseze rănile. In plus, o cunoştea foarte bine pe sora ei. Fiona nu-şi prea controla limbajul. Nu avea obiceiul s-o ia pe ocolite ca să spună ce avea pe suflet. Era o trăsătură de caracter moştenită de la mama ei, cu care mai semăna şi în multe alte privinţe, cum ar fi realismul cu care analiza diversele situaţii de viaţă.

Aşa cum îi plăcea ei însăşi să declare, Fiona îşi păstra mereu picioarele pe pământ , pe când ea, Charlotte, era mai mult cu capul în nori ... ca şi tatăl ei, de altfel. Erau extrem de diferite una faţă de cealaltă, chiar şi din punct de vedere fizic! Fiona era blondă şi sora ei brunetă, prima era plinuţă şi scundă, pe când cealaltă avea o siluetă zveltă şi sportivă. De altfel, oamenii se arătau miraţi când auzeau că sunt surori.

După ce îşi termină ceaiul, Charlotte se ridică de pe scaun cu un zâmbet forţat.

- Trebuie să mă ducă Susie acasă. Mă odihnesc puţin şi

mă întorc pe la unsprezece. E bine aşa?

- Nu ne mai vom mai vedea. In seara asta trebuie să plec de aici cel târziu la ora opt.

- Fiona, chiar trebuie neapărat să ieşi în seara asta?

Sora ei făcu o mutră enervată.

- Mai slăbeşte-mă, Charlotte! Tata este bine îngrijit, doar suntem într-un spital, nu? După părerea mea, e cam exagerat să stăm toată noaptea de veghe lângă el. In cazul în care se va întâmpla ceva, vom fi anunţate.

- Nu-ţi cer să stai la căpătâiul lui până mâine dimineaţă, ci numai până când mă întorc eu, îi răspunse Charlotte abia stăpânindu-şi nervii.

- Dar am o întâlnire! Eşti absurdă, ce Dumnezeu!

- Poate că sunt ... dar tata e în comă şi poate muri în orice clipă. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă acest lucru se va produce fără să aibă pe nimeni drag lângă el.

După aceste cuvinte, Charlotte plecă, pentru a-şi ascunde lacrimile care îi apăruseră în ochi.

Când ajunse afară, o pală de vânt amestecată cu picături de ploaie îi răvăşi buclele negre. Charlotte îşi ridică înfrigurată gulerul jachetei şi căuta din priviri în parcare Renault- ul verde al lui Susie.

La buletinul meteorologic se anunţaseră furtuni puternice. In aer se simţea mirosul foarte pronunţat de sare. Probabil că marea era dezlănţuită. In mintea fetei apăru imaginea valurilor care umpleau furioase estuarul şi inundau hangarul aflat în micul golf din spatele şantierului naval.

De ce oare îşi imaginase acest scenariu catastrofic? Slavă Domnului, clădirile şantierului naval erau făcute să reziste la toate calamităţile pe care le-ar putea trimite cerul asupra lor. Wells Boats fusese bântuit de furtuni din 1875, şi unele au fost şi mai puternice decât cea de acum! O clădire solitară din piatră, de trei etaje, nu se putea prăbuşi ca un castel din cărţi de joc la prima pală de vânt.

Zgomotul produs de un claxon o făcu să tresară. Sosise Susie. Charlotte se urcă repede în maşină şi se însenină brusc când văzu figura veselă a prietenei sale.

- Mulţumesc, Susie! Eşti de neînlocuit. Chiar mă întreb ce m-aş face fără tine.

Susie îşi petrecu o şuviţă de păr după ureche şi zâmbi pasagerei sale, pe care o privi cu un ochi critic.

- Dar rău mai arăţi! N-are nici un rost să te culci la nişte ore imposibile şi ...

- Oh, nu! Nu începe şi tu! Si Fiona mi-a ţinut acelaşi discurs.

- Nu te supăra, dragă Charlotte ... O facem din cauză că suntem îngrijorate de soarta ta. Abuzezi de forţele tale. In calitatea mea de infirmieră, trebuie să te anunţ că, dacă o ţii tot aşa, nu vei mai rezista mult.

- Medicul a spus că nu mai are de trăit decât câteva zile. Poate numai câteva ore ...

- In cazul acesta, te invit la mine! Iţi voi pregăti o cină bună şi după aceea, la culcare! Te vei simţi mai bine la mine acasă decât în apartamentul acela mic şi trist!

- Eşti foarte drăguţă, Susie, dar vreau să mă aflu acolo, în cazul în care voi fi sunată de la spital. Te asigur că voi mânca bine şi pe lângă asta, şantierul naval îmi dă destulă bătaie de cap. Trebuie să mă gândec la nişte soluţii pentru a-l repune pe picioare. Am deja câteva idei care îmi umblă prin cap.

- Inseamnă că situaţia nu e chiar atât de gravă cum credeai.

- Oh, nu e deloc strălucită! Tatăl meu limitase activitatea firmei la lucrări de întreţinere şi iernarea vaselor. Tot ceea ce înseamnă construcţia de vele şi carcase a fost abandonat. Acest lucru e cu atât mai reprobabil cu cât Wells Boats deţine potenţialul de producţie cel mai mare dintre toate şantierele din Shalmonth! Am putea să construim fără probleme patru sau cinci bărci de salvare pe an şi chiar să ne lansăm în proiecte de mai mare anvergură. De alfel sper că l-am descoperit pe salvatorul şantierului Wells Boats. E un tânăr pe care l-am întâlnit săptămâna trecută într-un bar care vrea să participe la o cursă solitară de traversare a Atlanticului. A conceput el însuşi planurile unui trimaran şi caută un constructor local. In cazul în care aş putea să rezolv problema finanţării, sunt sigură că am fi la înălţimea aşteptărilor lui!

- Oricum, dacă entuziasmul ar fi de-ajuns pentru a avea succes, toate problemele tale ar fi rezolvate! Când te aud vorbind aşa, stau şi mă întreb ce naiba ai căutat în sălile de licitaţie londoneze. E foarte clar că locul tău este aici, în lumea ambarcaţiunilor.

- Aşa este, acesta este mediul în care mă simt cel mai bine

...

Schimbă subiectul, cerându-i lui Susie veşti despre gemenii ei,
doi drăcuşori adorabili, ale căror ultime pozne o amuzară foarte mult pe Charlotte.

- Aş vrea să mă laşi la garajul Paxtons, îi spuse Charlotte prietenei sale, în timp ce maşina se îndepărta spre centrul oraşului.

Neavând maşină, tânăra se folosea de cea a tatălui său de când sosise la Shalmouth. Din păcate, bătrânul Ford avea mereu câte un stop defect.

- Sper că maşina este reparată. Mi-au promis că e gata în seara asta. Dacă nu, biata mea Susie, va trebui să mă duci tot tu la spital.

Tânăra se încruntă.

- Iţi petreci zilele la şantier şi nopţile la căpătâiul tatălui tău! Imi pare rău că trebuie să insist, Charlotte, dar nu procedezi raţional. Mai e puţin şi urmează să te băgăm şi pe tine în spital!

- Stai liniştită! La prima vedere aşa par, dar am o capacitate de rezistenţă demnă de invidiat!

Tânăra nu prea era convinsă de ceea ce spunea, dar ...

Când ajunse a doua zi dimineaţă la şantierul naval, fu nevoită să se confrunte cu un maistru demoralizat şi o secretară cu ochii plini de lacrimi.

- Furtuna a smuls aproape jumătate din ţiglele adăpostului pentru ambarcaţiunile cu pânze, o anunţă maistrul. Incă o

ploaie ca cea de azi-noapte şi vom fi nevoiţi să scoatem apa afară cu găleata!

- Doamne sfinte! Numai asta ne mai lipsea!

Era greu de crezut că numai vătămarea acoperişului provocase tristeţea Deliei. Agajată cu jumătate de normă la şantierul naval, frumoasa roşcovană de douăzeci de ani răspundea la telefon şi uneori bătea la maşină câteva scrisori.

-Are probleme sentimentale, îi spuse Geoff Charlottei în timp ce vizitau zona depozitului.

De fapt, Geoff Bates cam exagerase. Gaura din acoperiş nu era mai mare de patruzeci de centimetri, dar suficient să provoace pagube serioase în cazul în care va ploua din nou.

Când se întoarse în biroul ei, Charlotte se hotărî să ia legătura neîntârziat cu firma de asigurări şi-i ceru Deliei să-i aducă dosarul cu poliţele respective.

- Trebuie să reparăm acoperişul cât mai curând posibil, fie şi numai provizoriu ... M-a căutat cineva, Delia?

- Da, a sunat un oarecare domn Smithson în legătură cu un trimaran . A vorbit Geoff.

- Da, i-am spus că nu facem decât construcţii din PVC, spuse Geoff cu un aer indiferent.

- Ce i-ai spus? Geoff, l-am întâlnit pe domnul Smithson la Bach Inn în urmă cu câteva zile şi speram foarte tare să ne dea nouă comanda pentru vasul lui!

Maistrul abordă o figură neîncrezătoare.

-Tatăl tău nu a lucrat niciodată cu polimeri armaţi cu fibră de sticlă. El spunea că se vor găsi întotdeauna clienţi pentru

carcasele din lemn care sunt mai sigure ...

- Nu te contrazic, Geoff, dar cei care se angajează în curse solitare nu pun mare preţ pe securitate! Pentru ei este importantă viteza şi manevrabilitatea ambarcaţiunii. Sunt conştienţi de faptul că îşi riscă viaţa în orice clipă.

- Bine, bine! Nu-mi vorbi pe tonul acesta ...

- Sper că nu deranjez ...

Mai auzise vocea aceea caldă şi profundă ... Charlotte ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a şti cine era. Trecuseră cinci ani fără să-l vadă şi fără să-i vorbească, dar prezenţa lui Tony producea întotdeauna asupra ei un efect fulgerător.

Geoff îl salută pe nou-venit pe un ton plin de respect.

- Bună ziua, Tony. Cărui fapt datorăm plăcerea de a ne vizita?

- Tocmai am aflat de boala lui Jonathan. Chiar acum m-am întors dintr-o călătorie în Caraibe şi mi s-a spus că se află în spital.

Vocea lui păstrase şi acum sonoritatea răguşită de altădată. Luptându-se din greu cu ameţeala care o cuprinsese, Charlotte se pregătea psihic pentru confruntare. In cele din urmă, se întoarse cu faţa la el.

- Tata este în comă, se auzi ea spunând ca prin vis. Medicii sunt de părere că mai are de trăit numai câteva zile.

Cuvintele acelea erau şi aşa destul de dureroase prin simpla lor rostire, dar când tânăra întâlni privirea pătrunzătoare a lui Tony Meredith, un alt fel de durere i se

trezi în suflet.

- Bună ziua, Charlotte. S-ar părea că te-ai întors definitiv la Shalmouth.

Nu se schimbase deloc. Era acelaşi bărbat dur, sincer şi nemilos, şi având în vedere ritmul trepidant în care bătea inima Charlottei, încă mai avea asupra ei o putere uriaşă. Si ea care îşi imaginase că putea să facă faţă fără probleme întâlnirii cu el ... Acest fapt o enerva la culme pe tânără.

Văzându-şi imaginea în oglinda de deasupra biroului, observă că avea figura total lipsită de forţă de seducţie. Avea faţa palidă şi cearcăne adânci sub ochi ... Ca să nu mai vorbim despre haine: un tricou prea lung al tatălui ei şi nişte blugi uzaţi. Charlottei nu-i prea păsa cum arată, considerând că nu era nici frumoasă şi nici prea ispititoare pentru bărbaţi. Cu toate acestea, credea că avea succes la ei. Eroare! O singură privire a lui Tony Meredith a fost de-ajuns ca să-i trezească în suflet îndoieli şi întrebări vechi.

Această constatare tristă o făcu să-i răspundă pe un ton mai aspru.

- Bună, Tony. Nu ne-am văzut de un car de ani. Ce mai faci?

- Aşa şi aşa. Dar tu? Am auzit că ai de gând să te stabileşti pentru totdeauna în Shalmouth.

- Da ... m-am hotărât să mă ocup de Wells Boats.

- De ce-a mai rămas din el, bombăni Geoff cu ironie.

Charlotte îl fulgeră cu privirea.

Dat fiind că îi tremurau mâinile, şi le înfundă în buzunarele

pantalonilor, în speranţa că Tony nu va observa nimic.

- Tata este bolnav de ceva vreme şi asta a afectat mersul afacerilor, dar şantierul naval are încă viitor. E nevoie de câteva idei noi şi-şi va regăsi dinamismul de odinioară.

Charlotte nu-şi putea dezlipi ochii de pe figura lui Tony în timp ce vorbea. Imbrăcat în blugi, pulover de marinar şi impermeabil, părea mai înalt decât îl ştia, mai solid îi mai impozant. Trăsăturile feţei lui îşi păstraseră în întregime virilitatea. Cu pielea lui măslinie, sprâncenele dese şi părul negru tuns scurt şi creţ, Tony avea frumuseţea clasică a zeilor Antichităţii.

Aşadar, abia se întorsese din Caraibe. Probabil că livrase o ambarcaţiune unui client bogat. Charlotte auzise că şi acum făcea livrări tot personal şi acest lucru extinsese şi mai mult aria activităţilor lui. Intr-adevăr, după spusele lui Tim Fennel, un prieten comun de la clubul de navigaţie, Tony conducea şi o şcoală de navigaţie numită Shalmouth Sea School, şi avea profituri mari de pe urma unei firme de administrare a unor staţiuni turistice de la malul mării. In orice caz, Charlotte cunoştea pasiunea lui Tony pentru mare. N-ar fi lăsat niciodată pe altcineva să ducă ambarcaţiunea de partea cealaltă a oceanului, deşi nimeni nu-l obliga s-o facă.

Pornea la drum indiferent de distanţă sau anotimp, ca şi cum nu s-ar fi putut afirma decât prin efort fizic.

Era marinarul cel viteaz din Shalmouth, eroul ţinutului, îşi spuse Charlotte ironic. Curajul şi calităţile lui de navigator îi creaseră o anumită faimă în oraşul lor şi era respectat de

toată lumea. De altfel, şi simpla lui prezenţă în acel birou se părea că e un eveniment. Ea, Geoff şi Delia îl priveau cu respect şi el, plin de încredere în forţele proprii, părea să considere acest lucru foarte firesc. Increzutul!

Oare Tony observase ostilitatea ei? Când văzu umbra care îi întunecă privirea, tânăra ştiu că el îşi amintise de trecut. Se încordă în mod instinctiv, ca şi când s-ar fi pregătit de atac.

- Ai ceva idei noi? o întrebă Tony cu ironie.

Charlotte îşi aruncă pe spate cu un gest nervos coama de păr negru.

- Da, am o grămadă de idei ... şi o mulţime de lucruri de făcut. Asta e tot, Tony?

Urmă o tăcere apăsătoare.

- Da, asta e tot, îi răspunse în cele din urmă Tony cu o voce aspră. Imi pare rău că tatăl tău se simte rău. Era un prieten minunat. Mă voi duce să-l vizitez la spital.

”E inutil”, era gata să-i spună Charlotte, dar îşi stăpâni la timp nevoia puerilă de a jigni un om pe care nu-l mai văzuse de cinci ani de zile şi care, în definitiv, nu era decât un străin pentru ea.

întâlnirea cu tony Meredith îi lăsă Charlottei un gust amar, dar avu şi un oarecare profit de pe urma ei: ironiile lui au stimulat-o să meargă mai departe în realizarea planurilor ei. Nevoia de a-şi dovedi sieşi că era la înălţimea scopurilor pe care şi le fixase îi mai atenuară pentru o vreme oboseala şi neliniştea cauzate de boala tatălui ei.

Joi eforturile sale fură încununate de succes.

Charlotte îl găsi pe domnul Smithson şi folosindu-şi întrega putere de convingere, îi smulse acceptul verbal pentru construirea trimaranului său. Se duse la bancă unde avu o lungă discuţie cu directorul acesteia, care îi dădu mari speranţe. întorsătura evenimentelor o determină chiar să se gândească la angajarea unui arhitect naval pentru supervizarea proiectului.

Ii surâdea norocul, şantierului Wells Boats! Charlotte nu va permite pesimismului incorigibil al lui Geoff să-i afecteze dinamismul! Cum putea să nu se bucure de succesul ei? Era în joc viitorul firmei şi în acelaşi timp şi viitorul lui! Se părea că nu-şi dădea sema de acest lucru. De când îl ştia, Geoff lucra pentru tatăl ei. Era un om blajin şi un meseriaş excepţional, dar total lipsit de motivaţie. Era de datoria ei să insufle un pic de entuziasm micii ei echipe. In orice caz, Charlotte nu-l va lăsa pe Geoff să-i scadă moralul. Nici pe el, nici pe altcineva.

Totuşi, vineri seara fu copleşită de o senzaţie de lehamite atunci când ajunse în apartamentul tatălui ei. Erau atâtea de făcut la şantierul naval! Numai punerea în ordine a dosarelor îi va lua zile întregi de muncă. Da fapt era o harababură generală! Astăzi, de exemplu, sunase un client care voia să-i fie trimisă barca în Mexic la primăvară. Charlotte pierduse două ore preţioase căutând catargul acesteia în stiva din depozit. Aruncate claie peste grămadă, majoritatea nu aveau etichetă de identificare.

Nu trebuie să mă las doborâtă, îşi spuse Charlotte. Incet-încet, totul va reveni la normal. Se uită în frigider, mai mult ca

să-şi umple timpul decât de foame. Peste câteva minute se instală în faţa televizorului cu un sandviş şi un pahar cu lapte.

Micul apartament de pe malul mării nu putea fi numit în nici un caz luxos, ci numai funcţional. Se aflau în el câteva mobile de calitate, majoritatea provenind din casa în care locuiseră părinţii ei în afara oraşului, dar decoraţia lui se limita la strictul necesar, asemănătoarea cu cea de pe ambarcaţiunile lui. Nu avea covoare pe jos, pereţii erau goi şi nu era nici urmă de bibelouri pe mobilă. Singurele pete de culoare erau reprezentate de rafturi lungi pline de cărţi şi maldărul de reviste de navigaţie.

Furată de şirul gândurilor, fu cuprinsă de somnolenţă. Trebuia totuşi să se ducă la spital! Făcu un duş, după care, spre mirarea ei, începu să fredoneze o melodie. In definitiv avea şi motive s-o facă! Afacerea încheiată cu domnul Smithson îi mai alinase durerea din suflet şi viaţa îi apărea acum în cu totul altă lumină. Activitatea şantierului naval va fi reluată şi, cine ştie, poate că şi tatăl ei se va însănătoşi.

In seara aceea chiar avu chef să arunce cât colo eternii ei blugi şi tricoul obişnuit şi să-şi pună o fustă lungă de culoare kaki şi o jachetă din catifea reiată cu motive florale. Se uită rapid la imaginea ei din oglindă. Ce rău arăta! Fiona şi Susie nu exageraseră deloc. Pe trăsăturile ei frumoase îşi lăsaseră amprenta mulţimea grijilor şi lipsa de somn. Tocmai îşi machia uşor buzele şi ochii, când sună telefonul. Starea tatălui său se agravase brusc. Charlotte trebuia să vină la spital în cel mai scurt timp posibil.

La mult timp după aceea, nu-şi mai amintea nimic din cei cincisprezece kilometri parcurşi până la spital, în afară de expresia infirmierei şi reacţia ei uluită atunci când aceasta o anunţa că tatăl ei murise cu câteva minute în urmă.

Charlotte insistă să-l vadă. Figura lui era senină şi împăcată. Totuşi, atunci când a fost scoasă din încăpere, tânăra simţi că este copleşită de o teribilă senzaţie de vid interior.

Dintr-o dată se simţi îngrozitor de singură şi dezorientată. Se îndreptă spre lift încercând să se gândească la ce avea de făcut în continuare s-o anunţe pe Fiona şi să înceapă derularea formalităţilor pentru înmormântare. Atunci când uşile liftului se deschiseră, se izbi de un bărbat brunet şi înalt care ieşea din el.

Uşor dezechilibrat, bărbatul o prinse pe Charlotte de braţ. Când încercă să se elibereze, el o strânse şi mai tare. Si astfel ajunse tânăra să plângă în hohote pe umărul lui Tony Meredith.

Capitolul 2

- Bea, Charlotte!

Ea se uită cu o privire absentă la paharul cu whisky pe care i-l pusese Tony în mâini.

- Bea! repetă el.

Tânăra îl ascultă. Alcoolul era atât de tare, încât o făcu să tuşească.

- Ia-o încet! Nu-l bea pe tot dintr-o dată!

Ea se încordă, jignită de tonul lui autoritar. Era clar că Tony Meredith nu se schimbase deloc. Purta aceeaşi mască rece şi era la fel de grosolan ca înainte!

- Te simţi mai bine, din câte văd. Ţi-a apărut roşeaţa în obraji, spuse el după câtva timp.

- Nu erai obligat să mă aduci la tine, îi spuse Charlotte brusc.

- Jonathan era un vechi prieten al meu şi tu ai fost fiica lui preferată. Ce voiai să fac? Să te las să plângi în hohote în lift?

Simpla pomenire a numelui tatălui ei fu de-ajuns s-o întristeze din nou pe Charlotte.

- Oh, Tony! Nu reuşesc să cred că a murit tata! îmi va fi atâta dor de el!

încercă disperată să-şi stăpânească plânsul. Nu putea suporta gândul că urma să facă o nouă criză în faţa lui Tony. Avea o inimă de piatră, cum ar fi putut s-o înţeleagă?

Speriată, văzu că tânărul se apropie de canapea. După ce se aşeză lângă ea, o trase spre el fără nici un fel de menajamente şi o lipi de pieptul lui.

- Nu-ţi face griji pentru mine, Tony ... Totul va fi bine.

- Plângi, Charlotte, nu trebuie să ţii tristeţea în tine, descarcă-te ...

Fireşte că rostise acele vorbe cu o anumită asprime, dar cum

putea să refuze alinarea pe care i-o oferea el? Charlotte avea mare nevoie de căldură umană şi se simţea foarte bine în braţele acelea puternice ... Cu ochii pe jumătate închizi, se lasă pe umărul lui, în timp ce el îi spunea cuvinte liniştitoare, ca şi cum ar fi fost copil. Atunci când, peste un timp, se depărtă de ea, Charlotte regretă că rămăsese atât de curând fără acel refugiu sigur.

Tony îi oferi, cu o amabilitate neobişnuită la el, un şerveţel de hârtie ca să-şi şteargă lacrimile.

- Nu te-am mai ţinut de multă vreme în braţele mele, observă el fără nici o emoţie în voce. Ai mai slăbit, Charlotte. Ce ai făcut în aceşti cinci ani?

Te-am zărit numai la înmormântarea mamei tale, anul trecut, dar în afară de asta ...

- Cum adică? Tata nu ţi-a vorbit niciodată despre mine?

- Ba da. Stiu că ai urmat cursurile şcolii de Arte Frumoase de la Norvich şi că lucrezi la o casă de licitaţii din Londra, dar s-ar părea că ai abandonat totul. E o hotărâre înţeleaptă?

- Ce întrebare! In lipsa unei puteri supranaturale, nu văd cum aş putea să-mi păstrez şi postul din Londra şi să mă ocup şi de conducerea şantierului Wells Boats!

- Aşa este ...

Charlotte observă în privirea lui Tony ceva care o făcu să nu se mai simtă în largul ei, fără să poată descoperi sensul exact al sclipirii surprinse în ochii lui negri.

- Eşti sigură că ştii la ce te înhami, Charlotte?

- Da absolut sigură. Nu uita că familia noastră construieşte ambarcaţiuni de două generaţii. Nu înseamnă că dacă sunt femeie, am mai puţine înclinaţii pentru meseria asta.

Deodată se simţi foarte obosită. Tony Meredith nu prea reprezenta compania ideală pentru acea seară. Se săturase de ironiile şi de insinuările lui. Voia să plece.

- Tony, acum aş vrea să mă duc acasă.

- Te duc la Fiona.

- Nu. Nu vreau să dorm la Fiona! răspunse repezit, fără să se gândească totuşi că pe Tony ar fi trebuit să-l mire refuzul ei, dar cum să-i explice că sora ei era ultima persoană pe care dorea s-o vadă în seara aceea.

Parcă o şi auzea rugând-o să-şi revină şi să fie curajoasă. Nu, tatăl ei era mort şi Charlotte voia să fie singură cu tristeţea ei.

- In cazul ăsta, poţi să-ţi petreci noaptea aici ...

- Nu , mulţumesc!

Perspectiva aceea nu-i surâdea deloc. Răspunsul ei scurt îl făcu să zâmbească pe Tony.

- Nu mai face pe fetiţa inocentă şi speriată, Charlotte. Casa e destul de mare. Dacă îţi faci griji pentru reputaţia ta, atunci ...

- Nu e vorba despre reputaţia mea! Vreau să mă întorc în

apartamentul tatălui meu şi nimic mai mult. Faptul că întâmplarea a făcut să ne întâlnim în seara asta nu înseamnă că trebuie să te simţi răspunzător pentru mine! Consider că noi doi nu suntem decât nişte străini!

Tony se întunecă la faţă.

- Străini, zici? Măi să fie! ... Recunosc că au mai rămas multe lucruri de aflat unul despre celălalt, dar de aici şi până a ne socoti nişte străini ... Ai uitat micul nostru aranjament în trei vreme de o lună pe o barcă? E evident că în condiţiile acelea, în spaţiul limitat al unei bărci, poţi să afli multe despre tovarăşii de călătorie!

Charlotte simţi că se înroşeşte la faţă, dar de data asta băutura n-avea nici o vină. Tony era total lipsit de delicateţe dacă îndrăznea să dezgroape acele amintiri din trecutul lor comun!

- Nu vreau să vorbesc despre subiectul acesta.

- Voiam numai să pun lucrurile la punct.

După aceea el luă paharul şi-l goli dintr-o înghiţitură. Era un gest a cărui violenţă lăsa să se înţeleagă că nu era atât de calm şi de relaxat pe cât voia să pară ...

- Cum poţi să-ţi aduci aminte de nişte lucruri atât de lipsite de importanţă?

- Poftim? Asta poate e părerea ta. Eu îmi amintesc totuşi, că era gata să te îneci într-o noapte furtunoasă. Poate că într-adevăr am o memorie prea bună, dar, ce să fac, eu unul nu uit prea uşor genul acesta de evenimente neînsemnate.

- Ce vrei de la mine? Să cad din nou în genunchi în faţa ta

şi să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa?

- Nu-mi amintesc să fi căzut vreodată în genunchi în faţa mea. Eu îmi amintesc numai cum stăteam amândoi goi în sacul de dormit şi că tu voiai să-ţi demonstrezi recunoştinţa într-un mod cu totul diferit!

Aproape fără să vrea, Charlotte simţi cum ridică mâna spre el şi-i trase lui Tony o palmă răsunătoare pe obraz. Se uită apoi la urma lăsată de degetele ei pe faţa lui, îngrozită de îndrăzneala gestului ei. Ironia îi dispăruse din ochi, dar el nici nu clipi. Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare, după care el şopti cu răceală în glas:

- Charlotte, mi-ai arătat adineauri o nouă faţetă a caracterului tău. Nu ştiam că poţi să fii şi agresivă atunci când vrei.

- Probabil devin violentă numai atunci când am de-a face cu tine!

Si aşa şi era. Charlotte nu pălmuise pe nimeni în viaţa ei. Totuşi, în clipa aceea simţea pentru Tony o ostilitate cruntă.

- Mă duci acasă sau chem un taxi?

- Nu te las să stai singură în apartamentul tatălui tău în seara asta, aşa că nu mai protesta. Menajera mea te va conduce într-o cameră în care îţi vei putea petrece noaptea.

- N-am nici un chef să dorm aici ...

- Mi-e indiferent ce crezi tu, oricum nu ai de ales. Nu vreau să mă mai cert cu tine în seara asta.

In timp ce vorbea, o prinsese de braţ cu forţa şi o împingea spre uşă. Deşi era obişnuită cu comportamentul

agresiv al lui
Tony, se simţea revoltată. De câte ori îl auzise în trecut dând ordine aşa cum făcea acum?! Totuşi, evenimentele din seara aceea o slăbiseră atât de tare de puteri, încât ideea unei noi confruntări o determină să capituleze.

- Nu am cămaşă de noapte.

- Asta e un fleac. Iţi găsesc eu ceva cu care să te îmbraci.

Tony îi dădu instrucţiuni menajerei cu aceeaşi voce aspră şi
Charlotte, resemnată, se lăsă condusă spre camera de oaspeţi. Era o încăpere spaţioasă mobilată frumos şi cu o ambianţă plăcută. Inainte de a se retrage, doamna Bolton, o persoană foarte simpatică, de altfel, îi dădu Charlottei aşternuturile şi obiectele de toaletă de care urma să aibă nevoie.

- Chiar nu vreţi să mâncaţi nimic, domnişoară? o întrebă ea pe Charlotte. Dacă nu vă supăraţi, îmi permit să vă spun că arătaţi foarte palidă ...

Charlotte zâmbi.

- Mulţumesc, doamnă Bolton, sunteţi foarte amabilă, dar nu sunt în stare să pun nimic în gură.

Intr-adevăr, deşi la cină nu mâncasem decât un sandviş, nu avea nici un pic de poftă de mâncare. Probabil din cauza emoţiilor şi tristeţii din acea seară.

Grăbindu-se să se culce, Charlotte se dezbrăcă şi îşi puse cămaşa care îi fusese dată. Oare a cui era? A doamnei Bolton? Ii venea greu să şi-o închipuie pe durdulia menajeră în

cămăşuţa aceea din satin roz brodată cu gri ... Charlotte îşi imagină cu strângere de inimă singura explicaţie posibilă. Tony avea o prietenă care îşi lăsa la el hainele pentru noapte. Sau ... sau poate că Tony se căsătorise? Era o ipoteză la care Charlotte nu se gândise încă de la început. Totuşi, nu prea credea în varianta asta. Cunoscând neîncrederea totală a lui Tony în femei, era puţin probabil să fi găsit modelul de virtute capabil să răspundă aspiraţiilor lui. Pe de altă parte, dacă s-ar fi însurat, ar fi aflat până acum. Dar cine ştie? Totul era posibil.

In fond, ce importanţă mai avea? îşi spuse Charlotte. Viaţa personală a lui Tony Meredith n-o interesa absolut deloc.

Dat fiind că era foarte obosită, tânăra spera să adoarmă imediat ce ar fi pus capul pe pernă. Din nefericire însă, somnul se cam lăsa aşteptat, aşa că până la urmă se ridică din pat şi, după ce se spălă pe faţă, deschise fereastra şi rămase sprijinită cu coatele de pervaz, inspirând aerul sărat care venea din estuar. Si în acea seară era furtună pe mare. Un vânt rece încovoia crengile subţiri ale tamarinilor şi nori groşi se rostogoleau pe cer. Charlotte se gândea la reparaţia provizorie a acoperişului şantierului naval. Dă Doamne să reziste la rafalele de vânt! Nu mai lipsea decât ca mâine, când ar fi sosit acolo, să găsească tot acoperişul smuls ... Tristeţii cauzate de moartea tatălui ei i se adăugă un sentiment de descurajare.

Charlotte oftă adânc şi se aplecă şi mai mult pentru a

putea localiza mai bine zona în care se afla. In afara luminilor satului aflat pe malul celălalt al estuarului, nu mai zări nici un alt vecin prin apropiere. Se părea că vechiul conac fusese construit pe o proprietate imensă, expus vânturilor şi ploilor venite dinspre mare.

Marea ... Charlotte şi-o imagina zgâlţâită de furtună, cu valuri de câţiva metri, ca în noaptea aceea fatidică în care Tony, ea şi Colin trebuia să ducă o barcă în insula Minorca.

Ţinându-şi răsuflarea, Charlotte închise ochii în faţa imaginilor care îi năvăleau în minte, de parcă în felul acesta reuşea să le alunge. Era însă în zadar. Vorbele grosolane ale lui Tony stârniseră amintirile acelea vechi. Asemenea unui film pe care nu-l poţi uita niciodată, drama se derulă în mintea ei cu o frenezie uimitoare ...

In noaptea aceea, furtuna atinsese o violenţă nemaiîntâlnită până atunci. De obicei, navigaţia în Marea Mânecii în luna iulie nu prezenta nici un risc din punct de vedere meteorologic, dar vara aceea probabil era una plină de surprize. La mai puţin de o jumătate de oră de la plecarea lor din Plymouth, se stârni un vânt cu forţa de şapte noduri şi atunci când ajunseră în largul coastelor Franţei, atinse forţa zece. Barometrul scăzuse brusc şi se anunţa o noapte foarte grea.

In aceste împrejurări, Colin se hotărî să-i anunţe că avea rău de mare ...

Valurile impresionante începuseră să inunde bordul bărcii. Tony ordonă să se închidă gurile de acces şi hublourile, după

care îi trimise pe Colin şi pe Charlotte în cabină. Numai el rămăsese pe punte, dar tânăra se gândea cu groază la ce se putea întâmpla cu el în asemenea condiţii. Incepu să tremure pentru viaţa bărbatului cu zece ani mai mare ca ea pe care îl adora şi al cărui caracter independent şi învăluit în mister o cucerise de foarte multă vreme.

Foarte curând, i se păru insuportabil să mai rămână acolo, inactivă şi inutilă, uitându-se la Colin, care se învineţise de frică, fiind convins că îşi va găsi moartea în timpul furtunii. Ar fi murit de tânăr, fără măcar să afle rezultatele examenului său de bacalaureat!

Aşadar, se întoarse pe punte unde fu întâmpinată de mii de stropi pulverizaţi de vânt, care îi izbiră faţa. In jurul bărcii valurile atinseseră o înălţime nemaiîntâlnită de ea până atunci şi se spărgeau cu zgomot de carcasă. Işi prinse hamul de siguranţă şi porni cu curaj în căutarea lui Tony.

Nu vedea aproape nimic. La fiecare pas trebuia să găsească puncte de sprijin ca să nu se dezechilibreze. Nici nu se punea problema să mai vorbească sau să se mai facă auzită într-un asemenea vacarm. Oricum, Tony avea destule griji pe cap ca să mai fie ironic cu ea. Cât de greu trebuie să-i fie să păstreze echilibrul bărcii în lupta cu valurile uriaşe care se izbeau de etrava lui "Menorquina"! Nu era de mirare că refuzase s-o lase pe ea la cârmă.

Charlotte înainta cu mare greutate. Puntea aluneca de sub cizmele de cauciuc, de parcă s-ar fi învârtit în nişte căluşei. Totuşi, observă că Tony debranşase girueta, considerând

probabil că marea era prea agitată ca să mai poată fi folosit pilotul automat. Catargul mic vibra în partea din faţă a bărcii, existând riscul să fie distrus de rafale. Ascultând de instinct, Charlotte se îndreptă clătinându-se ca să strângă pânza de pe el. Gestul ei fu răsplătit de Tony cu un semn aprobator care o umplu de mândrie. Găsise în sfârşit un mijloc prin care să-i fie de ajutor! Reuşise să-i fie utilă în lupta cu elementele naturii, bărbatului pe care-l idolatriza! Poate că de acum încolo o va trata cu mai mult respect. Cine ştie? Poate o va considera chiar egala lui!

Charlote se ocupa încă de pânză cu sufletul exaltat de speranţe nebuneşti, când o mişcare bruscă a bărcii o făcu să se dezechilibreze. Cerul se făcu una cu marea şi într-o fracţiune de secundă, se prăbuşi în mare! Apa sărată îi intra în gură, îi pătrundea în plămâni ... Charlotte se sufoca! Se gândi ca prin ceaţă că în definitiv Colin poate nu se înşelase, că le bătuse ceasul şi că se va îneca!

Trecură câteva secunde de groază. In clipa în care Charlotte atinse limitele rezistenţei fizice, capul îi ţâşni afară din apă. Tuşind şi scuipând, deschise larg gura ca să respire aer în piept, dar fu înghiţită din nou de un val furios şi scenariul se repetă cu forţa unui supliciu. Charlotte nu se ridica la suprafaţă decât pentru a se cufunda iar şi iar sub asaltul talazurilor. Singura ei speranţă pentru supravieţuire era frânghia de siguranţă care o lega de barcă, frânghie care era mult prea fragilă pentru marea aceea dezlănţuită ...

Pe puntea lui "Menorquina", Tony şi Colin se chinuiau s-o

aducă la bord, dar cum să aibă succes în condiţiile acelea?

"Nu vor reuşi" striga o voce disperată în mintea Charlottei. Din cauza hainelor ude, probabil că era foarte grea.! In timp ce furtuna îşi făcea de cap, Charlotte se lupta cu coşmarul acela îngrozitor, rugându-se la Dumnezeu să nu se rupă frânghia.

Cu voia Domnului, se produse o minune. Se trezi întinsă pe puntea bărcii, prea epuizată ca să realizeze că greul trecuse şi că şuieratul vântului în pânze se mai domolise. Celor doi bărbaţi le luaseră zece minute ca s-o aducă la bord.

Dat fiind că se clătina pe picioare, Colin încercă să o ridice şi s-o sprijine cu braţele lui, dar fu în zadar. Trupul ei atârna greu şi legănarea bărcii nu-l ajuta deloc. Tony fu cel care o duse în cabină, ordonându-i lui Colin să preia conducerea cârmei. Apoi începu s-o dezbrace de hainele ude cu o frenezie pe care nu încercă să şi-o explice pe moment. Charlotte se lăsă în voia mâinilor lui, renunţând la pudoarea obişnuită. De fapt, nici nu mai reuşea să gândească lucid, ca şi cum frigul i-ar fi blocat toate facultăţile mentale. Tremura din tot corpul şi-i clănţăneau dinţii în continuare.

- Am îngheţat, Tony.

O fricţionă cu un prosop aspru, ca să-i pună sângele în mişcare. Deodată, se opri şi îşi scoase şi el cizmele şi pelerina de ploaie cu gesturi grăbite. Apoi o luă din nou în braţe, o întinse în una din cuşete şi o înfăşură în sacul de dormit.

Dacă nu vrei să mori de hipotermie, va trebui să mă laşi să mă culc lângă tine.

Cu mintea amorţită, Charlottei nici nu-i trecu prin cap să protesteze. Tony nu mai aşteptase aprobarea ei şi se dezbrăcase rapid de haine. Rămânând numai în slip - din respect pentru tinereţea ei? - se strecură lângă ea şi trase fermoarul sacului de dormit.

Stând lipită de Tony, trupul ei pătruns de frig începu să se încălzească treptat şi Charlotte simţi cum îi circulă din nou sângele prin vene ... Curând, fu învinsă de oboseală şi adormi vlăguită lângă el. Totuşi, când se trezi şi descoperi că stătea ghemuită în braţele lui, situaţia se schimbase. De fapt, era foarte normal să fie aşa. Faptul că se ştiuse goală lângă acel bărbat care o tulbura avusese un efect fulgerător asupra simţurilor şi minţii ei înfierbântate ...

Zguduită de un fior, Charlotte renunţă la rememorarea acelor amintiri din trecut. La fereastră era rece şi cămăşuţa subţire din satin nu reuşea să o apere de frigul nopţii. Mai bine se culca şi încerca să adoarmă.

Se strecură în căldura plăcută a patului şi îşi ridică pătura până la bărbie, hotărâtă să-şi alunge din minte gândurile care o bântuiau. De ce naiba îşi amintise episoadele acelea ale trecutului? Făcuse o grămadă de greşeli şi acea călătorie generase tensiuni între ea, Tony şi Colin ...

In cele din urmă, oboseala o doborî pe Charlotte şi aţipi, dându-l uitării pe Tony Meredith şi chiar tristeţea pricinuită de moartea tatălui ei.

Fu trezită devreme de vibraţia şi trosnetele provocate de ţevile de apă, care probabil fuseseră montate în secolul

anterior. Erau zgomote care aveau o rezonanţă cunoscută în sufletul Charlottei. Acestea o purtară în urmă cu mulţi ani, în casa veche a părinţilor, cu superba ei scară din mahon pe care îi plăcea să o coboare stând călare pe balustradă, supărând-o teribil pe mama ei.

Cu mult mai vechi, conacul lui Tony, cu zidurile lui groase din piatră, ferestrele cu ornamente din plumb şi podeaua denivelată data probabil din secolul al XVI - lea. O rază firavă de soare se strecurase printre perdelele grele din brocart şi răspândea în încăpere o lumină plăcută. Afară furtuna se oprise şi nu se mai auzea decât uguitul porumbeilor din copaci. In vechea clădire domnea o linişte ciudat de apăsătoare.

Totuşi, bucuria de a se trezi în zorii unei alte zi se risipi imediat ce se făcu lumină în mintea Charlotei. Tatăl ei murise! Atinsă drept în inimă de disperare, îşi afundă faţa în pernă ca să nu izbucnească în plâns. Viaţa îi apăru dintr-o dată ca un peisaj tern şi cenuşiu. Fu nevoie de toate rezervele ei de voinţă ca să se dea jos din pat, să facă un duş şi să coboare apoi în bucătărie.

Ajunse aici după ce parcurse un adevărat labirint de coridoare, luându-se după mirosul apetisant de şuncă prăjită. Când intră, Charlotte rămase încremenită, surprinsă s-o vadă nu numai pe doamna Boloton, ci şi pe Tony în persoană conducând operaţiunile pregătirii micului dejun.

Purta nişte blugi şi o cămaşă în carouri, o ţinută care îi scotea în evidenţă farmecul foarte viril. La picioarele lui erau

culcaţi doi câinii labrador pe care Charlotte îi mai văzuse şi când venise. Când intră ea, cei doi se ridicară şi se apropiară, dând bucuroşi din coadă.

Tony îi aruncă o privire veselă Charlottei şi o salută.

- Bună dimineaţa. Ai dormit bine?

- Da, mulţumesc.

- Vrei un ou?

- Nu, mulţumesc. Imi ajunge o felie de pâine prăjită şi o ceaşcă de ceai.

- Poftim? Refuzi un ou cu bacon şi roşii? Inainte, era micul tău dejun perfect!

De ce trebuie să-i dovedească tot timpul că memoria lui înregistrase şi cele mai mici amănunte?

- E adevărat, dar ... în dimineaţa asta nu mi-e prea foame.

- Ascultă-mă, azi vei avea o zi foarte încărcată. Dacă vrei să-i faci faţă cu brio, trebuie s-o începi cu o masă ca lumea. După aceea te voi duce la Shalmouth.

O silise apoi să se aşeze la masa uriaţă din lemn de pin şi îi pusese în faţă o furculiţă şi un cuţit. Inainte să aibă răgazul să se opună, acestea fură urmate de un pahar mare cu suc de portocale şi o farfurie plină cu mâncare. După aceea, Tony se aşeză pe scaunul de vizavi de ea şi începu să mănânce liniştit.

Decât să rămână tăcută cu nasul în farfurie, Charlottei nu-i rămase altceva de făcut decât să facă la fel. După ce înghiţi primele imbucături, simţi că i se face foame şi la sfârşit nu mai lăsă nici o firimitură de mâncare în farfurie.

Tony aprecie că Charlotte îl ascultase.

- Foarte bine, Charlotte. Altădată erai mai dolofană. Nu mi-ar plăcea să ajungi ca o scobitoare.

- Dolofană sau nu, oricum nu mi-a plăcut niciodată de tine, îi replică destul de imprudent tânăra.

Observă în ochii lui Tony o sclipire ironică ce o făcu să se simtă prost.

Urmă o tăcere scurtă, dar jenantă, după care Tony se ridică pentru a duce în bucătărie faruriile goale cu economia de gesturi care îl caracteriza. Rămasă înţepenită la masă, Charlotte se simţi apăsată de o tensiune înăbuşită. Oftă adânc şi închise ochii. Slavă Domnului că totul se va sfârşi curând. După ce se va întoarce la
Shalmouth, va avea grijă să evite cât mao mult posibil acest personaj incomod!

- Uite si ceaiul si pâinea prăjită. Cu dulceaţă de portacale, bineînţeles.

Charlotte deschise ochii si schiţă un zâmbet politicos.

- Iţi mulţumesc. Ce serviabil eşti! ... Dar mă întreb de ce îmi acorzi atâta atenţie.

- O preferi pe doamna Bolton? Sâmbătă dimineaţa se va duce să facă cumpărături la supermarketul din Exeter.

In timp ce vorbea, se aşezase din nou la masă, cu o ceaşcă de cafea în mână.

- Cum te simţi azi, Charlotte?

Vocea lui căpătase o intonaţie caldă şi Charlotte se crispă instinctiv. Putea suporta uşor toate ironiile lui Tony, dar dovezile de afecţiune o tulburau enorm, cu atât mai mult cu

cât ştia că acestea erau provocate de milă. Tony o compătimea pentru nenorocirea care o lovise. N-are decât să-şi ţină mila pentru el! Charlotte n-avea nevoie de ea ca să înfrunte tristeţea, singurătatea şi toate necazurile care ar fi putut să se abată asupra ei de acum încolo!

- Mă simt bine, îi răspunse ea pe un ton rezervat, evitându-i privirea pătrunzătoare.

- Aseară erai foarte afectată. E adevărat că trebuie să fie cumplit să-ţi pierzi tatăl la puţin timp după moartea mamei. Eşti prea tânără ca să poţi face faţă acestei drame, ca să nu mai vorbim şi despre responsabilităţile tale de la şantierul naval.

- Nu uita că am douăzeci şi patru de ani şi vreme de câţiva ani am trăit departe de oraşul ăsta. Te asigur că acum sunt total diferită

- ... de adolescenta naivă pe care am luat-o drept coechipier în urmă cu cinci ani? îi continuă Tony ideea.

- Te rog ... aş vrea să uităm toate aceste lucruri ...

- Sunt de acord să uităm de trecut şi să ne gândim mai degrabă la viitor. Ce ai de gând să faci cu şantierul naval? Bănuiesc că tu şi Fiona sunteţi moştenitoarele lui.

- Probabil. Vom afla la citirea testamentului,. Când mă voi întoarce la Shalmouth îl voi suna pe notar.

- Te-ai gândit unde ai să locuieşti? Poate în apartamentul tatălui tău?

Charlotte dădu din umeri.

- Habar n-am. Probabil că eu şi Fiona îl moştenim, dar în

cazul în care sora mea va cere partea ei imediat, va trebui să-mi caut o altă locuinţă.

Acest răspuns fu însoţit de o privire aspră îndreptată spre Tony, privire care nu-i scăpă acestuia.

- Consideri că toate astea nu mă privesc, nu-i aşa?

- Exact. Nu văd în ce măsură te-ar putea interesa planurile mele de viitor.

Fără să se arate supărat de vorbele ei, Tony îi răspunse:

- Iţi place sau nu, tatăl tău îmi era un prieten foarte bun la care ţineam foarte mult. In plus, trebuie să recunoaştem că între noi există oarece legături ...

Charlotte îşi puse la loc în farfurie felia de pâine prăjită de care abia se atinsese şi se ridică brusc de pe scaun.

- Da, recunosc! A fost o vreme când eram destul de proastă ca să te înalţ pe un piedestal! Tu reprezentai pentru mine tot ce visam eu să fiu. Plecai singur pe mare vreme de câteva săptămâni ca să livrezi ambarcaţiuni până la celălalt capăt al lunii. Iţi invidiam libertatea de care te bucurai, libertate rezervată numai bărbaţilor!

Se ridicase şi Tony în picioare. O sclipire amuzantă apăruse în ochii lui mijiţi.

- Nimic nu le împiedică pe femei să facă şi ele la fel. Totul e să vrei cu adevărat, dar, din câte îmi amintesc, pe vremea aceea nici nu visai să-i imiţi pe băieţi!

Enervată de sarcasmul lui, ea se crispă.

- In adolescenţă făceam cu toţii multe greşeli, pe care dorim din tot sufletul să le dăm uitării. Necazul e că există unii

indivizi care se pricep de minune să ne aducă mereu aminte de ele!

Fierbând de indignare, îşi încrucişă apoi braţele pe piept şi continuă:

- Dacă nu te deranjează, aş vrea să plec imediat la Shalmouth. Aşa cum ai spus şi tu, mă aşteptă o zi foarte grea.

- Nu mă deranjează deloc. Oricum, nu e un moment potrivit pentru o asemenea discuţie.

- Crezi că va exista vreodată un asemenea moment?

- Cu siguranţă, Charlotte.

Tonul glacial al ultimelor lui cuvinte încă îi mai răsuna în urechi Charlottei atunci când coborî din nou ca să plece. Acesta nu prevestea nimic bun în viitor, nici o speranţă de împăcare sau prietenie.

De fapt, de ce i-ar fi părut rău? Aşa era de o mie de ori mai bine! Doamne fereşte să mai aibă şi alte încurcături sentimentale cu Tony Meredith!

Capitolul 3

- Sunt convins că după ceremomia de înmormântare, viaţa ta va reintra în normal, observă domnul Adams politicos.

Charlotte schiţă in zâmbet în direcţia bătrânului notar.

- Să sperăm că aşa va fi, deşi mă întreb ce mai înseamnă o viaţă normală. Poate că vi se va părea îngrozitor de prozaic, dar acum trebuie să aflu totul despre situaţia mea financiară. Am renunţat la postul din Londra ca să mă ocup de şantierul naval şi n-am nici un fel de economii. In plus, a mai apărut şi surpriza asta neplăcută de asigurare ...

- Surpriză neplăcută? Cum adică? se interesă domnul Adams cu un aer îngrijorat.

- Tatăl meu nu achitase toate primele la zi.

- Aşadar şantierul naval nu era asigurat?

- Să spunem că este doar parţial. Ambarcaţiunile sunt asigurate prin contract, dar nu şi clădirile. Am stidiat ieri chitanţele împreună cu Delia şi Geoff. Sunt cam îngrijorată: imaginaţi-vă ce va spune bancherul meu atunci când va afla că banii primiţi ca avans pentru trimaran urmează să fie folosiţi la repararea hangarelor.

- Intr-adevăr, asta este o mare problemă ... Biata mea Charlotte, tare mi-e teamă că tatăl tău a cam neglijat în ultima vreme aspectele administrative ale afacerilor lui. Sărmanul de el era bolnav şi moartea soţiei lui a înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

- Acum ştiu toate astea. Din păcate, tata a reuşit să-mi ascundă faptul că era bolnav până a căzut de pe scară. Poate

dacă aş fi venit să-l văd mai des ...

Cuprinsă de remuşcări, îşi muşcă buza de jos, lăsând fraza neterminată.

- Nu te socoti vinovată pentru toate cele care s-au întâmplat în ultima vreme, Charlotte. Eu sunt prieten cu tatăl tău din copilărie, aşa că pot să spun că îl cunosc foarte bine. Jonathan era prea orgolios ca să-ţi spună că e bolnav. Nu uita nici de faptul că moartea mamei tale l-a afectat foarte mult. In adâncul sufletului, nutrea încă speranţa de a-şi relua viaţa alături de ea.

In privirea domnului Adams apăru o umbră de melancolie.

- Tata nu dorea să divorţeze?

- Nu. Jonathan greşise de multe ori faţă de ea şi recunoştea acest lucru, dar credea cu fermitate în căsnicie, în viaţa de familie.

Cuprinsă brusc de emoţie, tânăra îl întrebă şovăitoare:

- Domnule Adams ... v-a spus cumva vreodată tata de ce s-au despărţit ei doi?

- Copila mea ...

- Se certau adesea în legătură cu mine. Mama şi-ar fi dorit să fiu ca Fiona, cochetă şi feminină, însă tata mă plăcea aşa cum eram, cu apucături băieţeşti, dar pe de altă parte nu voia să o supere pe mama. Aşa se face că în timp ... certurile s-au înmulţit

Domnul Adams clătină cu tristeţe din capul acoperit cu păr alb.

- N-ai nici o vină că părinţii tăi au divorţat, Charlotte. In

viaţa mamei tale exista un alt bărbat.

- Un alt bărbat?

Charlotte făcu ochii mari de uimire. Ii trebuia multă imaginaţie să-şi poată închipui că mama ei avusese o legătură extraconjugală! O femeie atât de demnă, de serioasă ...

- Cum se numeşte?

Pe trăsăturile notarului apăru expresia unei rezerve specifice profesiunii sale.

- Bărbatul respectiv a murit, Charlotte. Numele lui n-ar schimba cu nimic lucrurile. Ţi-am dezvăluit acest detaliu numai pentru a nu te mai crede tot timpul vinovată de despărţirea părinţilor tăi.

După aceste cuvinte, domnul Adams veni lângă Charlotte şi-i puse mâna pe umăr cu un aer plin de afecţiune. Bunul domn Adams ... Era dotat cu o mare înţelepciune, ceea ce îi încuraja pe oameni să i se confeseze.

- De ce nu mă puneţi în temă acum în legătură cu conţinutul testamentului? De ce trebuie să mai aştept?

- Aş prefera să fie prezenţi toţi cei interesaţi.

Aşa ar fi mai simplu. Avem destul timp la dispoziţie. Cred că Betty v-a pregătit ţie şi Fionei o cină gustoasă.

Să aibă răbdare ... Din câte se părea, Charlotte nu va reuşi să obţină nimic mai mult deocamdată.

Ceva mai târziu, atunci când Betty îi invită să ia loc în fotoliile confortabile acoperite cu huse de bumbac, Fiona îşi exprimă şi ea nerăbdarea.

- Se pare că domnului Adams îi cam plac misterele, îi

spuse ea lui Betty. Ce Dumnezeu, doar testamentul tatălui nostru nu poate fi atât de complicat!

Betty dădu prudentă din umeri, apoi se scuză şi se retrase în bucătărie ca să verifice dacă se rumeneşte friptura.

Charlotte deveni neliniştită. Deşi nu era de acord cu tonul agresiv al Fionei, începea şi ei să i se pară cel puţin ciudată purtarea domnului Adams. Regia teatrală a scenei nu prea îl caracteriza.

Nemaiputându-se abţine, îi spuse şi ea notarului:

- Aşa este, domnule Adams. Din moment ce toţi cei interesaţi sunt de faţă, cred că am putea să dăm citire testamentului tatei, nu-i aşa? Ca să spun sincer, aşteptarea a devenit de nesuportat.

- Te înţeleg foarte bine, dar ...

După ce îşi drese glasul, notarul se îndreptă spre fereastră şi dădu uşor la o parte un colţ al perdelei, pentru a se uita afară. Charlotte şi Fiona se uitară mirate una la alta.

Domnul Adams se aşeză apoi din nou în fotoliu şi le anunţă:

- Imi pare rău, dar mai există şi un alt moştenitor interesat. Aştept să vină şi el ca să putem începe ...

- Un alt moştenitor? repetă Charlotte.

Rămase încremenită de uimire. Despre cine putea să fie vorba? In afară de ea şi Fiona, nu mai exista nici o persoană care să-l poată moşteni pe tatăl ei ...

Fiona deveni şi mai nervoasă.

- Domnule Adams, ne chinuiţi deja prea mult! Vă rog să ne

spuneţi imediat cine este acest alt "moştenitor".

- Fiul lui Gay Simpson, un vechi prieten al tatălui vostru.

- Dar Gay şi Mary n-au avut copii! protestă Fiona.

- Anthony este fiul natural al lui Gay. Tatăl vostru şi Gay şi-au făcut studiile împreună la universitate, au făcut stagiul militar amândoi la marină în timpul războiului şi sunt prieteni de foarte mult timp. Probabil ştiţi că prima soţie a tatălui vostru a fost sora lui Mary Simpson.

Cele două tinere dădură din cap a aprobare, urmărind cu atenţie fiecare cuvânt rostit de domnul Adams.

- Cu multă vreme în urmă, Gay l-a ajutat financiar pe Jonathan la şantierul naval. Ajunsese în pragul falimentului din cauza unui client care se răzgândise chiar înainte de livrarea unei ambarcaţiuni. Astfel Gay a devenit comanditorul lui ...

- Ştiam asta! exclamă Charlotte. Mai ştiu şi faptul că tata şi prietenul lui în cele din urmă s-au certat. Asta se întâmpla cu mult înainte de naşterea mea!

- Aşa este. S-au învrăjbit tocmai din cauza lui Anthony, continuă domnul Adams. Gay Simpson era ceea ce în mod obişnuit se numeşte un fustangiu şi cusurul acesta a dus la numeroase neînţelegeri între el şi tatăl tău. Bănuiesc că Jonathan îi purta pică din cauza lui Mary. Nu e mai puţin adevărat însă că în urmă cu circa treizeci de ani, Gay a avut o scurtă legătură cu o tânără grecoaică pe care o angajase să aibă grijă de soţia lui atunci când era bolnavă. Anthony este fructul acestei aventuri.

Notarul se opri şi se duse să se sprijine de placa de

deasupra şemineului.

- Tatăl tău nu i-a iertat niciodată lui Gay uşurătatea de care a dat dovadă în toată afacerea asta.

Faptul că o înşelase pe Mary, că băieţaşul a fost încredinţat unui orfelinat pentru a fi adoptat ...

- Toate astea sunt foarte emoţionante, dar nu văd nici o legătură cu testamentul tatălui meu! îl opri Fiona pe un ton acru.

- A lăsat cumva o parte din şantierul naval acestui Anthony? repetă Charlotte cu o voce pierită.

- Exact. Anthony moşteneşte patruzeci la sută, iar tu şi Fiona câte treizeci fiecare.

- Oricum, pentru mine, treizeci la sută nu înseamnă nimic! exclamă Fiona. Nu mă văd conducând şantierul naval ...

- Fiona! i-o reteză Charlotte, jignită de exagerarea din vorbele surorii ei.

- Spun exact ce gândesc. Ar fi mai bine dacă am vinde!

In acel moment, interveni domnul Adams.

- Mi-am permis să-l informez pe Anthony despre conţinutul testamentului. L-am invitat azi aici ca să vă puteţi întâlni şi să staţi de vorbă ... Scuzaţi-mă pentru că i-am dat lui primul vestea, dar era nevoie de puţină diplomaţie. De fapt, nu ştiam în ce măsură Anthony era la curent cu aspectele legate de originea lui. Ar fi fost lipsit de delicateţe din partea mea să afle abia în seara asta adevărul, în prezenţa altor persoane.

Charlotte nici nu-l mai asculta. Moralitatea evidentă a

vorbelor domnului Adams nu reuşeau s-o emoţioneze în starea de tulburare în care se afla în acel moment.

- Nu înţeleg de ce tata nu mi-a vorbit niciodată despre toate astea.

- Bănuiesc că a vrut s-o facă, Charlotte.

Deodată, tânăra îşi aminti de seara aceea de neuitat în care tatăl ei încercase să-i spună ceva chiar înainte să intre în comă. Domnul Adams avea dreptate: aceea era declaraţia importantă pe care voise să i-o facă! Tuburată, Charlotte îşi trecu mâna febrilă prin păr. Dar de ce să-i fi lăsat moştenire o parte din şantierul naval acestui Anthony? Ca să se achite de o datorie de onoare? Să fi văzut în el fiul pe care nu-l avusese niciodată? Aceasta era o ipoteză care îndureră sufletul Charlottei.

- Am putea oare să răscumpărăm partea acestei persoane? întrebă ea cu timiditate.

- S-ar putea să fie destul de dificil, răspunse notarul. Tatăl tău împrumutase bani ipotecându-şi apartamentul lui şi casa familiei în care locuia mama ta după divorţ. Intâmplarea face ca apartamentul să aparţină deja firmei care l-a împrumutat ...

- Şantierul ăsta a fost o adevărată gaură fără fund! Probabil tata a băgat în el sume uriaşe! exclamă Fiona.

Mai mult tristă decât indignată, Charlotte nu-i ţinu isonul. Bietul tata, nu-i vorbise niciodată despre problemele lui,deşi îndurase chinuri cumplite de-a lungul anilor!

Nu era de mirare că se îmbolnăvise.

Poate că greşeala lui fusese că se certase cu Gay Simpson

din motive de moralitate. In calitatea lui de bancher priceput şi respectat, Gay reprezentase pentru tatăl ei asociatul ideal. Se completau unul pe altul. Jonathan era într-adevăr meşter în arta construcţiilor de ambarcaţiuni, în schimb nu avea deloc simţul afacerilor. Gay era cel care acoperea aceste lacune.

- Din câte înţeleg, tata v-a spus totul despre povestea asta, îi spuse ea domnului Adams. V-a explicat cumva şi motivele care l-au determinat să întocmească astfel testamentul?

Stânjenit, notarul dădu din umeri.

- Jonathan era foarte grijuliu cu soarta lui Anthony. După părerea mea, a vrut să facă un gest de recunoştinţă, adică să repare cumva felul nedemn în care se purtase Gay Simpson.

Pe buzele Fionei apăru un rânjet amar.

- El şi sentimentele lui înălţătoare! Recunosc în gestul lui romantismul plin de idealuri!

- Ajunge! exclamă Charlotte enervată la culme. Ar trebui să-ţi mai controlezi puţin limbajul, Fiona! Poate că tata avea multe defecte, dar te-a iubit foarte mult.

- Dar cine ştie dacă nu cumva a avut un obiectiv mult mai realist decât puteţi să vă închipuiţi? sugeră domnul Adams.

- Ah, da? Si care ar putea fi acesta? întrebă Fiona.

- Poate avea motive să creadă că un al treilea acţionar ar dispune de capital pentru investiţii.

Discuţia lor fu întreruptă brusc de către Betty, care intră cu faţa luminată de un zâmbet.

- Veniţi repede la masă! Sufleul meu de sparanghel

trebuie mâncat în următorul minut! Cu atât mai rău pentru Anthony! Cei care întârzie vor avea numai de pierdut!

Căzută pe gânduri, Charlotte se lăsă condusă în sufragerie. Pe faţa de masă din damasc, cristalurile şi argintăria străluceau în lumina flăcărilor din şemineu şi din bucătăria învecinată venea un miros apetisant de friptură de berbec cu mentă, specialitatea lui Betty.

Charlottei îi plăcuse întotdeauna casa familiei Adams. Era cucerită mai ales de amestecul vesel de stiluri şi culori al acestui conac din secolul XIX. Interiorul acestuia reflecta gusturile diferite ale proprietarilor săi în materie de decoraţiuni. Intr-o asemenea clădire îşi dorea Charlotte să trăiască mai târziu. Şi va mai avea şi un motan asemănător Tarei, superbul persan care privea visător flăcările din şemineu.

Deocamdată însă, mintea ei era frământată de dezvăluirile notarului. Treizeci la sută! Asta înseamnă că pentru fiecare decizie importantă trebuia să ceară aprobarea altcuiva! Şi, colac peste pupăză, nici nu-l cunoştea pe acel nou acţionar! Oare cum se va comporta? Care va fi politica lui în afaceri? Logic vorbind, Fiona ar trebui să se situeze în tabăra ei şi în felul acesta ar deţine o majoritate confortabilă. Totuşi, Charlotte o cunoştea foarte bine pe sora ei. Dacă nu-i va plăcea unul din planurile ei, Fiona nu se va jena să se opună şi atunci numitul Anthony s-ar bucura de o libertate de manevră deplină. Perspectivele se anunţau destul de sunbre ...

In momentul acela, sună cineva la uşă.

Domnul Adams puse la loc pe masă sticla de vin pe care se pregătea s-o desfunde si se duse să deschidă. Din hol se auzi ecoul înăbuşit al unei discuţii, apoi usa încăperii se deschise si în pragul acesteia apăru domnul Adams, care se dădu la o parte ca să-i facă loc musafirului său: un bărbat înalt, foarte brunet, îmbrăcat într-un elegant costum negru.

In sfârşit, Charlotte urma să-l cunoască pe acest misterios străin pe care tatăl ei îl vârâse cu forţa în viaţa lor. Ii pândea intrarea cu capul ridicat, nerăbdătoare să-şi facă o impresie despre el.

Trecând din semiîntunericul holului în lumina puternică din sufragerie, faţa bărbatului îşi făcu brusc apariţia în încăpere.

Atunci, Charlotte simţi că suferă un şoc.

- A venit, în sfârşit! anunţă notarul nepărând să observe tensiunea care se abătuse dintr-o dată în jurul mesei. Anthony, permite-mi să ţi le prezint pe Charlotte şi pe Fiona Wells. Domnişoarelor, acesta este Anthony Simpson ... pe care cred că îl cunoaşteţi deja drept Anthony Meredith, directorul celebrei noastre şcoli de navigaţie.

Acum, cina se terminase. Charlotte abia se atinsese de felurile de mâncare, totuşi delicioase, pregătite de Betty. Stând jos lângă ea, Tony sorbea liniştit dintr-un pahar de coniac.

- Nu eşti prea vorbăreaţă, Charlotte. Să trag concluzia că noul nostru parteneriat nu-ţi stârneşte nici un comentariu?

Ea se uită urât la el.

- Erai la curent cu toată povestea asta, nu-i aşa?

- Nu, în orice caz, nu în mod sigur. Jonathan îmi spusese ce avea de gând să facă în urmă cu mult timp, dar nu mi-am imaginat nici un moment că îşi va pune planul în practică.

Tony îi aruncă printre gene o privire mângâietoare, care întârzie asupra rotunjimilor pieptului ei care împungeau mătasea subţire a bluzei.

Când se simţi examinată cu o asemenea obrăznicie, indignarea Charlottei ajunse la culme.

- Serios? In cazul ăsta, sper că vei fi de acord să-mi vinzi partea
ta!

- Cu ce vrei să cumperi? Cu bilete de Monopoly?

- Voi face un împrumut la bancă!

- Incă unul! ... Te împrumuţi ca să achiţi datoriile, să finanţezi ambiţiosul plan al trimaranului, să repari acoperişul ... Necazul e că după aceea trebuie să-i mai şi dai înapoi!

Furia Charlottei era atât de mare, încât îi tremurau mâinile. Tot trupul îi tremura!

- Din câte înţeleg, domnul deja a făcut o mică anchetă! De la cine ai informaţiile astea? De la Geoff sau de la Delia?

Era evident că tonul ei înverşunat nu făcea decât să-l amuze şi mai tare pe tânăr.

- Ştiu că nu e prea elegant să-mi denunţ "informatorul", dar dat fiind că vreau să-l scutesc pe nefericit mâine dimineaţă de un interogatoriu în toată regula, atunci prefer să mărturisesc. E Delia.

- Mă dezamăgeşti, Tony! Să sustragi informaţii secrete de la o amărâtă de dactilografă! ...

- "Să sustragi” poate că e prea exagerat spus ...

Charlotte îl fulgeră cu privirea. O aducea la disperare tonul lui înfumurat şi batjocoritor!

- Legat de problemele sentimentale ale Deliei ... nu cumva tu eşti cauza? Ai ieşit cu ea?

- Si asta e cam mult spus.

E adevărat că Delia are o înclinaţie uimitoare de a-mi ieşi mereu în cale.

Cu alte cuvinte, era îndrăgostită de el. Charlote nu se înşela. Se simţi însă în mod ciudat uşor enervată de acea constatare.

- Ce noroc pe tine! Să poţi conta pe cineva atât de devotat!

Privirea veninoasă care însoţi aceste cuvinte îl făcu să zâmbească pe Tony.

Sper că n-ai de gând să dai în mine! Va trebui să-ţi calci puţin pe mândrie, fetiţo! Te felicit pentru faptul că şantierul naval îţi stârneşte entuziasmul, dar trebuie să-ţi spun că eu ştiu mai multe în anumite privinţe şi va trebui să accepţi acest lucru.

Monstrul! Charlotte nu era fraieră! Tony îi provoca furia în mod intenţionat!

- Ce te face să crezi că tu ştii "Mai multe ca mine"? Pentru că eşti bărbat? Dacă aşa stau lucrurile, află că te înşeli amarnic! E adevărat că ai colindat pe toate mările şi oceanele

lumii, dar nu eşti constructor de ambarcaţiuni! Pe când eu am moştenit acest talent de la tatăl meu, care îl dobândise de la tatăl lui. Tata era un meseriaş priceput ...

- Şi eu sunt arhitect naval, o opri Tony fără s-o scape nici o clipă din ochi.

Charlotte făcu tot posibilul să nu arate cât era de uluită. Această revelaţie o făcu să constate cât de necunoscut rămânea trecutul lui Tony pentru ea. Nu-i vorbise nociodată despre viaţa lui de dinainte de sosirea la Shalmouth.

- Pari mirată, Chalotte. Nu ştiai?

- De unde să ştiu? Ai întreţinut întotdeauna un văl de mister în jurul tău.

- Mea culpa. Adevărul e că erai foarte mică, pe atunci ... Nu-mi închipuiam că mori de curiozitate să afli ce e cu mine.

- Da, o puştoaică nu prezenta nici un interes pentru tine, înţeleg. Şi acum am tot zece ani mai puţin decât tine, Tony, dar nu mai sunt un copil. In plus, nu numai faţă de mine erai secretos. Imi amintesc zvonurile care circulau pe seama ta după ce te-ai stabilit la Shalmouth, zvonuri pe care le aflam de la tata. Şi pot să spun că erau de toate felurile!

Se simţi satisfăcută de data asta când văzu că pe faţa lui de obicei cioplită în piatră apare o umbră de nelinişte.

- Ce fel de zvonuri? Dă-mi un exemplu.

- Se spunea că eşti un prizonier evadat, un terorist care aşteaptă ordine de la superiorii săi, şi aşa mai departe ...

Tony începu să râdă în hohote, fapt care atrase privirile curioase ale lui Betty şi Fionei.

-Şi tu ce părere aveai despre astea ?

- Eu cred că aveam în jur de cincisprezece ani, pe atunci. In lipsa unor dovezi palpabile, ipotezele astea mi se păreau mai curând excitante.

După ce o supuse unei examinări îndelungi, Tony spuse:

- Ca să stopez orice alte speculaţii, poate aş face mai bine să-ţi spun totul despre trecutul meu "misterios". Dă-i drumul, Charlotte! Pune-mi ce întrebări vrei.

Iar râdea de ea! Charlottei nu-i plăcea să arate un interes prea mare pentru el, dar curiozitatea fu mai puternică decât mândria.

- Ei bine, recunosc că sunt nedumerită în legătură cu relaţiile dintre tine şi tatăl meu. Cum se face că eu nu am fost informată?

- Poate că tatăl tău îşi închipuia că acest subiect nu te-ar interesa prea mult. Cum vă înţelegeaţi voi doi? Eraţi apropiaţi unul de altul?

- Foarte apropiaţi. Tata mi se destăinuia foarte des, nu-mi ascundea nimic.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, Charlotte îşi dădu seama că din nefericire aceea era mai degrabă o dorinţă decât o realitate. Si Tony gândi la fel.

- Poate că îţi povestea numai ce socotea el că vrei să auzi. Ţi-a vorbit despre problemele şantierului naval sau despre boala lui?

- Nu ...

- E posibil să fi ezitat de teamă să nu-ţi faci griji pentru el

Charlottei i se păru că distinge în vorbele lui un dram de milă.
In orice caz, era un sentiment pe care îl respingea total dacă venea din partea lui Tony.

- S-ar putea, răspunse ea cu răceală. Să revenim la relaţiile dintre tine şi tata. Cum ai aflat că eşti fiul lui Gay Simpson? Ţi-a urmărit evoluţia de-a lungul copilăriei?

- Nu. Am venit la Shalmouth ca să dau de urma tatălui meu adevărat. Când a aflat, Jonathan a luat legătura cu mine. Trebuie să spun că întâlnirea cu Gay Simpson m-a cam dezamăgit, dar măcar am reuşit să obţin informaţii despre mama mea adevărată.

Ajuns în acest punct al povestirii, Tony se opri. Charlotte avu impresia că descoperă pe faţa lui o durere veche pe care se silea să şi-o ascundă.

- Soţul ei o bătea. A fost închis pentru rele tratamente aplicate soţiei.

Când îi văzu figura uluită, Tony adăugă:

- Oribil, nu-i aşa?

Charlotte simţi pentru prima oară că i se înmoaie inima. Era o reacţie pe care o regretă imediat. Era o greşeală să-i fie milă de un om ca Tony!

- Nu e mai oribil decât majoritatea faptelor diverse din ziare ... Acum ştiu de unde ai moştenit pielea asta oacheşă. Domnul Adams ne-a spus că mama ta era grecoaică.

- Da, mai exact grecoaică din Cipru. E un amestec nu prea obişnuit nu ţi se pare? Pe jumătate sunt fiul unui burghez

englez şi pe jumătate fiul unei emigrante.

Intr-un astfel de context, ironia muşcătoare a vorbelor lui căpăta accente dureroase.

- Şi părinţii tăi adoptivi cum erau?

- Bill şi Grace?

Erau nişte oameni de treabă, răspunse Tony cu afecţiune în glas. Locuiesc în vestul Scoţiei. Bill conducea o mică şcoală de navigaţie şi Grace era asistentă socială. Acum, amândoi sunt pensionari. Mă duc să-i văd când pot, dar am plecat de acasă de la vârsta de şaptesprezece ani, aşa că am pierdut oarecum legătura.

- Ai plecat ca să mergi la Universitate?

- Nu imediat. Mai întâi am intrat în marină, unde am stat cinci ani, din care doi la bordul unor submarine nucleare. In treacăt fie zis, pentru mine acest stagiu a reprezentat o referinţă personală excelentă. Să stai două luni în şir în fundul mării în spaţii extrem de înguste e nevoie de un echilibru psihic perfect. Aşadar, ai toate motivele să crezi că, în condiţii de stres, nu-mi voi pierde cumpătul prea uşor, încheie Tony cu umor.

- Să sperăm, dar poate că în anul acela n-au prea fost amatori pentru recrutare ...

Charlotte luă o înghiţitură de cafea ca să scape de privirile pătrunzătoare ale lui Tony.

- Dacă trebuie tot timpul să ne săgetăm unul pe altul, cred că ar fi mai bine să ne limităm la o discuţie de afaceri.

Liniştea care urmă o făcu pe Charlotte să devină

conştientă de faptul că mica lor discuţie stârnea un anumit interes în jurul mesei, în special din partea Fionei.

- Cred că seara asta nu e un moment potrivit pentru afaceri.

- Păcat. Speram că putem aborda faimoasele tale "idei noi" cu care te lăudai zilele trecute.

- Sunt sigură că deja le ştii.

Probabil că i-ai smuls bietei Delia şi cele mai mici detalii ale planurilor mele!

Expresia de pe faţa lui Tony se întunecă. Privirea pe care i-o aruncă Charlottei avea sclipirea dură şi glacială a platinei.

Deaorece văd că nu eşti dispusă să discutăm despre aceste probleme, vă propun să ne întâlnim mâine dimineaţă. Fiind acţionar majoritar, vă invit pe tine şi pe Fiona să veniţi la biroul meu de la şcoala de navigaţie. O voi pune pe secretara mea să întocmească o ordine de zi. Primul punct supus dezbaterii va fi demolarea vechilor clădiri dărăpănate şi crearea de spaţiu pentru un nou şantier naval şi o şcoală de navigaţie.

Se opri să-şi aprindă cu calm o ţigară de foi, apoi adăugă:

- Ar fi bine să reflectezi la această sugestie înainte de şedinţa de mâine.

Capitolul 4

Biroul lui Tony era foarte luxos. O mochetă groasă din lână îi acoperea podeaua şi pereţii erau împodobiţi cu panouri din lemn exotic. Ici şi colo câteva obiecte decorative aminteau de lumea mărilor şi oceanelor: hărţi, instrumente de navigaţie vechi, de pe vremea bărcilor cu pânze. Pe mobila lui acaju, machetele de ambarcaţiuni stăteau alături de aparatura electronică de ultimă generaţie.

Aşezată cu jenă pe marginea unui scaun, Charlotte se uita la secretară care turna cafea în ceşti la o masă de lângă ea. Se simţea ca o elevă prinsă cu mâţa în sac care fusese convocată în biroul directorului. Era o senzaţie pe care se străduia din răsputeri s-o alunge din mintea ei. Necazul era însă că obiceiurile vechi dispar destul de greu ... Ani la rând Charlotte îl idolatrizase pe Tony, îi invidiase inteligenţa ascuţită şi bogăţia cunoştinţelor din domeniul maritim. In ciuda conflictului care-i situa în prezent în tabere opuse, Tony îi inspira în continuare un respect amestecat cu teamă.

Fii puţin mai lucidă, ce naiba! Tony era un bărbat ca oricare altul, cu aceleaşi defecte şi slăbiciuni pe care le au toţi! Si ce strident e luxul din biroul ăsta! îşi spuse Charlotte, încercând să-şi domolească starea de jenă criticând tot ce o înconjura. I se părea deplasată etalarea acelei bogăţii, în timp ce el se fâţâia de colo-colo îmbrăcat în nişte blugi jerpeliţi, un tricou marinăresc şi părul ciufulit de vânt. De fapt, Tony fusese întotdeauna imprevizibil, Făcea parte din acea categorie de oameni care refuză să intre într-un tipar anume.

Trăia în mijlocul unui spaţiu luxos, dar se îmbrăca precum un simplu căpitan de ambarcaţiune numai cu scopul de a-i păcăli pe cei din jurul lui. Si asta dovedea pe deplin caracterul lui perfid!

- Charlotte, nu prea eşti conştientă de ceea ce se întâmplă cu adevărat, îl auzi ea spunând. Şantierul naval se află în pragul falimentului, clădirile s-au ruinat şi asigurarea nu va acoperi cheltuielile de reparaţie. In plus, banca nu-ţi va mai împrumuta nici un bănuţ. Sper că ştii toate astea, nu-i aşa? Ca să nu mai vorbim despre faptul că începând din weekendul următor nu vei mai avea nici măcar un acoperiş deasupra capului!

Simţul realităţii nu a fost niciodată punctul ei tare, adăugă Fiona. Charlotte seamănă cu tata. Trăieşte cu capul în nori!

Charlotte luă ceaşca de cafea pe care i-o întindea secretara cu chipul împietrit. Se uită pe rând la Tony şi la sora ei şi i se păru că observă la cea din urmă semne de simpatie pentru Tony. Să fie oare Fiona îndrăgostită de el? Numai asta îi mai lipsea! Nu putea nici să-şi dea seama dacă sentimentele ei erau împărtăşite şi de el, deoarece Tony purta pe faţă o mască impenetrabilă.

Nemaiputând să rămână mult timp nemişcată pe scaun, tânăra se ridică în picioare, se duse cu cafeaua la fereastră şi lăsă privirea să-i rătăcească în depărtare. In zona apărată a estuarului se întindea cât vedeai cu ochii o încâlceală de pontoane din lemn lângă care se legănau sute de iahturi.

- Locul în care voi locui nu priveşte pe nimeni, spuse ea în

cele din urmă. Dimpotrivă, aş vrea să ştiu de ce intenţionezi să desfiinţezi Wells Boats ca să construieşti un complex turistic. Priveşte puţin în jurul tău! Shalmouth e plin de asemenea stabilimente şi în fiecare an se construiesc altele noi!

Tony se ridicase şi el şi se dusese la fereastră. Dumnezeule, ce înalt era pe lângă ea! ... Apropierea de el o tulbura pe Charlotte mai mult decât voia să recunoască faţă de ea însăşi!

- Complexele suplimentare mă vor ajuta să rămân competitiv pe piaţă: concurenţa este foarte dură.

- Poftim? Chiar speri să-mi pese cumva de prosperitatea afacerilor tale?

- Vom fi şi noi acţionare! interveni Fiona nervoasă. In ziua de azi, petrecerea timpului liber este un domeniu mai profitabil decât construcţia de ambarcaţiuni. Ca să fiu sinceră, eu sunt de aceeaşi părere cu Tony. Planul lui mi se pare mult mai realist decât încercarea ta de a rentabiliza o firmă depăşită ca Wells Boats!

Charlotte se întoarse spumegând de furie spre Tony şi sora ei.

- Deci asta e tot ce vă interesează? Profitul?

Nu vă pasă nici cât negru sub unghie de ce a făcut tatăl meu şi tatăl lui? Respectul pe care îl merită nu are nici o valoare în faţa voastră, nu-i aşa? Ei bine, eu nu gândesc aşa!

Puse la loc pe masă ceaşca de cafea cu un zgomot sec şi încercă disperată să-şi stăpânească furia care o cuprinsese.

Fiona afişa o indiferenţă rece şi Tony o detaşare asemănătoare. Charlotte înţelese că nu i-ar fi folosit la nimic să izbucnească în plâns sau să se enerveze. Era mai bine să să încerce să negocieze, să argumenteze.

- Sunt de acord că şi profilul este important, dar punctul în care părerile noastre nu coincid se referă la faptul că eu cred cu tărie că sunt în stare să rentabilizez Wells Boats. Dacă vom construi trimaranul lui Greg Smithson şi dacă va obţine un loc bun în cursa ambarcaţiunilor, vom avea parte de o publicitate sporită. Pe de altă parte, infrastructura ne-ar permite să construim pe puţin patru sau cinci bărci de salvare, fără să mai pun la socoteală şi pe cele cu pânze. Să nu uităm că odinioară ne număram printre cei mai buni constructori din Shalmouth. Nu ne lipseşte decât ceva capital...

- Ceva capital? interveni Tony calm. Vor fi necesare sume uriaşe ca să pui pe picioare Wells Boats. După părerea mea, nu merită osteneala. In ceea ce priveşte trimaranul domnului Smithson. Wells Boats n-a construit niciodată tipul ăsta de ambarcaţie ...

- Cu atât mai mult! Va fi o provocare pentru noi!

- Sau o greşeală care ne va ruina.

- Si ce se va întâmpla cu muncitorii tatălui meu, conform planurilor tale? Ii vei concedia?

Hotărârea ei de a r'mâns calmă se dusese pe apa sâmbetei. Charlotte era din nou furioasă. Tony, în schimb, nu se schimbase deloc.

- Câţi sunt? Cinci sau cel mult, şase, din care unii lucrează

cu jumătate de normă, dacă nu mă înşel.

- N-are importanţă numărul lor! Sunt bărbaţi şi femei , nu simple cifre în bilanţul tău!

- Haide, Charlotte, linişteşte-te ...

Se simţea o uşoară oboseală în tonul Fionei. Işi luă servieta diplomat din piele şi se ridică, netezindu-şi cu graţie cutele fustei

- Imi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc, îi anunţă ea. Trebuie să iau masa cu un client important. Vă descurcaţi voi şi fără mine. Nu prea mă pricep la ambarcaţiuni de agrement... Acestea fiind zise, mi-e teamă, Charlotte, că eşti pe cale de a face aceeaşi greşeală ca tata. E bine ştiut că în afaceri e mai bine să laşi sentimentele acasă.

După această înţepătură adresată Charlottei, Fiona dispăru.

Plecarea ei fu urmată de o tăcere lungă şi apăsătoare. Tony se aşezase din nou în fotoliu şi bătea darabana pe braţul acestuia cu un cuţit de tăiat hârtie.

El fu acela care rupse tăcerea în cele din urmă.

- Sora ta mă intrigă, Charlotte. Are un caracter foarte hotărât ... Mai ales dacă ne gândim că are numai douăzeci şi unu de ani.

- Fiona este foarte pragmatică. Va ajunge foarte departe.

Promptitudinea răspunsului şi amărăciunea tonului ei nu-i scăpară deloc lui Tony.

- Am impresia că nu vă prea înţelegeţi.

Jenată, Charlotte se feri de privirea lui iscoditoare. O luase

gura pe dinainte. Pe viitor va trebui să fie mai atentă. De fapt, nu se gândise niciodată prea serios la legăturile ei cu Fiona. Poate că din cauză că până acum nu se ivise ocazia de a-şi pune la încercare sentimentele uneia faţă de cealaltă?

- Intr-adevăr uneori ne mai ciondănim. Probabil că e vina mea. Nu întotdeauna mă pricep să comunic cu oamenii ...

Tony clătină tăcut din cap, uitându-se la ea.

- Nu cumva tu şi Fiona, fără voia voastră, încercaţi să permanentizaţi între voi conflictul dintre părinţii voştri?

- Scuteşte-mă, te rog, de analizele tale freudiene! Eu şi Fiona avem caractere total opuse. Nu înseamnă că dacă suntem surori, trebuie să fim de acord întru totul în orice problemă!

- Aşa este ... In orice caz, Fiona pare să ştie ce vrea în viaţă.

Era evident că Tony fusese impresionat cu adevărat de Fiona.

In sens pozitiv. Dar oare îi plăcea Fiona? Semnele de simpatie pe care le observase mai devreme fuseseră oare reciproce? La gândul acesta, Charlotte se simţi îngrozitor de geloasă. Era oare posibil ca ... sentimentele ei faţă de Tony să nu se fi stins total? Dar nu, el nu mai însemna nimic pentru ea ... absolut nimic! Acest fapt era în afara oricărei îndoieli! Nimic n-ar fi fost mai umilitor, într-adevăr, decât o competiţie între ea şi Fiona pentru inima lui Tony Meredith!

Simţindu-se rău, Charlotte fu nevoită să se sprijine de fereastră. Privirea îi rătăcise printre iahturile ale căror catarge

din aluminiu străluceau în soare. In cele din urmă, spuse cu o voce uşor tremurând':

- E adevărat ca sora mea e realistă. Nu ţine cont de sentimente atunci când trebuie să ia o hotărâre, dar şi eu pot să fiu realistă! Sunt conştientă de faptul că nu pot face nici o obiecţie la testamentul tatălui meu şi cu atât mai puţin să-l modific. Tu eşti acţionarul majoritar şi eu trebuie să accept acest lucru, dar rămân convinsă că şantierul naval poate redeveni o afacere rentabilă. Nu-ţi cer decât să-mi oferi o şansă.

Charlotte se întoarse cu spatele la el, încă prea emoţionată ca să-i întâlnească privirea. Nu-şi putu însă stăpâni tresărirea atunci când îi auzi vocea chiar lângă ea.

- Cu alte cuvinte, aşteptaţi de la mine să-ţi dau bani pentru plata datoriilor şi să finanţez proiectul construcţiei bărcii?

- Da.

- Cred că ţi-ai călcat foarte tare pe mândrie ca să-mi ceri aşa ceva... In vocea lui Tony era o inflexiune ciudată pe care Charlotte nu reuşi s-o descifreze. Nu era nici sarcasm, nici ironie. Atunci, ce era?

Inarmându-se cu tot curajul de care mai era în stare, se întoarse cu faţa la el şi apropierea lui Tony stârni în trupul ei o tulburare puternică.

- Nu e niciodată uşor sau plăcut să ceri o favoare cuiva!

- Şi în special mie, bănuiesc!

- Chiar e necesar să-ţi răspund? Când o să renunţi oare la

aluziile referitoare la trecut. Tony? Ţi-a făcut o plăcere nebună să mă jigneşti în urmă cu cinci ani. Nu-ţi este de-ajuns?

- O plăcere nebună? repetă el ironic, dar şi uşor nedumerit. Ciudată definiţie dai tu sentimentelor mele!

- Cunoşti alta mai bună?

Trecură multe secunde până când Tony binevoi să-şi deschidă gura. Simţindu-se fixată intens de privirea lui, inima Charlottei începu să bată într-un ritm accelerat. Tăcerea care se prelungea îi încordase nervii la maximum.

Când îi răspunse, vocea lui i se păru mai răguşită decât de obicei.

- Nu m-am priceput niciodată să-mi exprim sentimentele. Poate că între noi doi există ceva care ne împiedică să comunicăm unul cu altul.

In timp ce vorbea îi mângâia obrazul cu degetul arătător,un gest care o făcu să se înfioare fără voia ei. Tony o privea fără încetare, şi Charlotte, fascinată, avea impresia că se îneacă în adâncimea nesfârşită a ochilor lui. Când degetele lui Tony îi atinseră bărbia, apoi alunecară încet în jurul gâtului până la căldura cefei, simţi că i se taie respiraţia de emoţie. Spiritul de conservare o făcu să se dea un pas înapoi şi să se lovească de pervazul ferestrei. Probabil că Tony i-a citit spaima din privire, pentru că lăsă mâna în jos şi expresia feţei lui se înăspri.

- Foarte bine, Charlotte. Iţi dau o lună ca să dovedeşti ce poţi. După acest termen, ne vom supune cerinţelor pieţei. De acord?

Aflată însă sub influenţa mângâierilor lui, îi veni greu să-şi ascundă bucuria pe care i-o provoca acea veste. Totuşi, va trebui să joace dur.

- O lună? Nu e prea mult. Mi-ar trebui cel puţin şase luni ca să construiesc un trimaran de doisprezece metri! In ce studiu ar trebui să fie ca să consideri că am avut succes?

- Semnează contractul cu Greg Smithson. Eu mă voi ocupa de asigurarea clădirilor şi acele faimoase facturi neplătite ...

Ironia sorţii! ... Tony Meredith era chiar ultimul om din lume la care se aştepta Charlotte să-i sară în ajutor, dar şi cel pe care şi-l dorea cel mai puţin să joace acest rol! Dar acum, n-avea rost să mai facă şi nazuri!

- Iţi mulţumesc, îi spuse ea cu o voce care suna fals chiar şi în urechile ei.

Tony zâmbi uşor şi ochii lui se desprinseră de cei ai Charlottei ca să coboare spre gura ei strânsă cu încăpăţânare şi apoi să se plimbe fără ruşine peste rotunjimile trupului ei îmbrăcat în nişte blugi strâmţi.

- Sper că vei şti cum să-ţi exprimi recunoştinţa, Charlotte ...

- Ce vrei să spui?

Când văzu exepresia scandalizată de pe faţa ei, Tony râse:

- Vroiam să spun că sper să te porţi mai .. rezonabil, să fii mai flexibilă. In calitate de asociaţi, nu eşti prea uşor de suportat ... Tu ce ai înţeles din vorbele mele?

Charlotte se înroşi în obraji. Nu era deloc naivă. Sub

aspectul ei inocent, întrebarea lui Tony nu era deloc lipsită de ironie. Enervată, îl fulgeră cu privirea, fără să-i răspundă.

Tony se uită la ceas.

- Am multă treabă în dimineaţa asta. Trei din căpitanii mei au gripă şi trebuie să ţin câteva cursuri de pregătire. Ce-ar fi să ne întâlnim la masa de prânz?

- Masa de prânz? repetă papagaliceşte Charlotte.

Fu cuprinsă de panică, o panică stupidă şi iraţională.

Doar Tony nu-i lansase invitaţia cu scopul de a plăti pe loc pentru generozitatea lui! Se vede treaba că avea o imaginaţie prea bogată!

- Voi veni să te iau de la şantier la ora unu.

- Imi pare rău, dar azi iau masa cu o prietenă.

- Atunci, amânăm pentru cină.

- Imi pare rău, Tony, dar seara sunt prea obosită ca să ...

- Pentru a convinge un arhitect de nave să se ocupe de planurile tale pentru trimaran?

Replica ei promptă menită să-i descurajeze insistenţele îi rămase pe buze şi tânăr dădu doar încet din cap. Tony zâmbi triumfător, iar Charlottei îi veni să-i dea o palmă peste faţă.

- Voi trece să te iau pe la ora opt.

După aceea, el luă de pe colţul biroului său un maldăr de acte şi Charlotte, fără să mai spună nici un cuvânt, dispăru în direcţia scării exterioare care dădea spre port.

Tony o manipulase din nou! Stiindu-se stăpânul jocului, îşi impunea voinţa. Charlotte ura faptul că de acum încolo urma să-i fie datoare! Nu era o soluţie confortabilă şi nici demnă de

invidiat. In realitate, Tony Meredith era mai rău decât îşi imaginase până atunci. Cât de ticălos putea să fie, dacă îi făcea o atât de mare plăcere să se joace cu temerile ei în legătură cu viitorul şantierului naval, pentru ca mai apoi să-i acorde cu supergenerozitate un termen de o lună pentru încercări, asigurându-se în acelaşi timp de sprijinul Fionei ...

Tânăra îşi petrecu dimineaţa blestemând şi nici măcar masa în compania lui Suzie şi a gemenilor ei nu reuşi să-i mai domolească nervozitatea. Prietena ei observă proasta ei dispoziţie, dar din delicateţe, nu încercă să-i afle cauza. Ca tuturor oamenilor din Shalmouth, conţinutul ciudatului testament al lui Jonathan Wells îi era cunoscut. Vorbăria necontenită a celor doi copii a făcut ca între ele să nu se poată lega nici un fel de conversaţie, dar Charlottei nu-i păru rău ... I se servise o masă gustoasă cu care se delectă, dar nu bău din vinul roşu. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede pentru după-amiaza pe care o va petrece la şantierul naval şi pentru întâlnirea cu Tony din seara aceea.

Când se întoarse în apartamentul ei de la subsol, Charlotte se afla sub efectul unei puternice tensiuni nervoase. Imaginea puţin măgulitoare pe care o văzu în oglindă o determină să treacă la fapte. Pentru început, dădu drumul la apă în cadă şi o parfumă cu iasomie; apoi se cufundă în spuma subţire şi închise ochii, lăsându-şi trupul să plutească şi gândurile să hoinărească în voie.

Viaţa ei suferise mari schimbări în ultimele săptămâni şi nu avusese timp să le analizeze. In urmă cu nici o lună de zile,

Charlotte ducea la Londra viaţa trepidantă a unui evaluator de artă. Acum i se părea că se întorsese cu cinci ani în urmă. Se găsea din nou la Shalmouth, oraşul copilăriei sale, cel în care crescuse împreună cu prietenii ei şi petrecuse atâtea clipe fericite navigând în estuar cu Colin, Susie, Tim Fennel şi toţi cei de la Clubul nautic.

Pe ecranul minţii ei apăru faţa zâmbitoare şi murdară de rugină a lui Colin şi pe Charlotte o cuprinse un val de nostalgie. Intrase şi el la facultate după vara aceea faimoasă. In ciuda tensiunilor care domniseră în timpul traversării pe "Menorquina" şi apoi în vila Antoniei din Minorca, rămăsese foarte ataşaţi de Colin. Din nefericire, se pierduseră din vedere şi era păcat ...

Luă buretele de pe fundul căzii şi-l strânse ca să facă să curgă şuvoaiele de apă cu spumă pe umerii şi sânii ei, pe care Charlatte îi considerase întotdeauna prea mici. Intr-o anumită perioadă invidiase tare mult formele pline ale surorii ei. Adesea Charlotte avea impresia că trupul ei nu-i aparţine. Modelat de anii îndelungaţi în care făcuse dans clasic, acesta era musculos, subţire şi viguros. In ciuda complimentelor pe care le primise deseori de la bărbaţi, Charlottei nu-i plăcea cum arată, pentru că era lipsită de feminitate.

Reveria melancolică îi fu întreruptă de ciocănituri ce se auzeau la uşa de uitare. Ieşi repede din apă, se şterse în grabă şi îşi puse un halat de baie chiar în clipa în care loviturile deveniseră şi mai insistente. Charlotte se duse să deschidă, lăsând pe parchet urma tălpilor ei ude.

Era Tony! Silueta lui uriaşă se profilase în cadrul uşii.

- Oh, tu eşti! exclamă Charlotte, înfăşurându-şi mai strâns halatul în jurul trupului. Ce cauţi aici? E abia ora şapte!

- Ah, da? Imi pare rău. Inseamnă că am venit mai devreme! Ai face mai bine să-mi dai voie să intru în casă. Dacă mai stai mult în curent, s-ar putea să te pricopseşti cu un guturai de toată frumuseţea.

In timp ce vorbea, îi studia picioarele goale ce-i ieşeau de sub halat. Charlotte, care deja tremura, se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. Când ajunse în salon, Tony îşi scoase geaca din piele şi se uită în jurul lui.

- E cam sărăcăcios decorul ...

- Tatăl meu avea gesturi spartane, dar asta e o chestiune de obişnuinţă.

Uşor derutată de prezenţa lui acolo, ea arată spre bar.

- Serveşte-te cu ceva de băut. Eu trebuie să mă duc să mă îmbrac ...

Invăluind-o într-o privire tandră, el îi şopti:

- Intr-adevăr ... Nu-ţi face probleme din cauza mea. Mă descurc şi singur. Am mai băut aici ceva împreună cu tatăl tău.

Charlotte dispăru rapid, bucuroasă că poate scăpa de privirea scrutătoare a ochilor lui căprui.

Cu ce să se îmbrace? Tony era elegant, dar purta haine simple: pantaloni din catifea reiată de culoare bej, cămaşă şi geacă din piele. Ca să păstreze aceeaşi notă, Charlotte îşi puse o fustă-pantalon gri care îi ajungea până la jumătatea

gambei, o bluză din mătase crem şi cizmuliţe cu tocul jos, tot de culoare gri.

Inspecţia finală din faţa oglinzii n-o mulţumi prea tare. Arăta într-adevăr destul de rău. Părul ei inelat forma în jurul feţei o aureolă întunecată care îi scotea în evidenţă paloarea pielii. Dacă nu va face ceva pentru a remedia acest defect, Tony va observa cu siguranţă că muncea prea mult. Charlotte prefera să evite o discuţie pe această temă, aşa că îşi aplică puţin roz pe obraji şi pometi şi, în ultima clipă, îşi înfăşură în jurul gâtului o eşarfă de mătase cu motive foarte colorate. Efectul era destul de reuşit ...

Probabil că părerea ei fu împărtăşită şi de Tony, deoarece, când se întoarse în salon, o întâmpină cu un compliment.

- Eşti fermecătoare ...

- Iţi mulţumesc, şopti ea rapid. Dacă eşti pregătit, putem să mergem.

- Imediat.

După ce îşi puse paltonul îmblănit, Charlotte îl urmă în noaptea îngheţată.

Prin văzduh se răsuceau câţiva fulgi de zăpadă. Ii vedeau în fascicolul luminos al farurilor maşinii. Tony o luă în direcţia drumului de coastă.

- Unde mergem? îl întrebă Charlotte. Sper că n-ai ales un restaurant prea scump. Am de gând să-mi plătesc partea mea din consumaţie.

Tony nu-i răspunse, dar Charlotte îl auzi scoţând un oftat de exasperare, apoi îi simţi privirea fixată asupra ei.

- Ce-ar fi să facem pace, Charlotte? Recunosc că, având în vedere trecutul nostru comun, s-ar putea să existe între noi ... o anumită stânjeneală, dar ostilitatea asta permanentă a început deja să mă calce pe nervi!

- Nu cumva confunzi ostilitatea cu dorinţa de independenţă?

- Nu cred. In situaţia în care te afli, gradul de independenţă la care poţi spera este destul de limitat.

- Aşa este! Nu ratezi nici o ocazie să mă umileşti. Mă întreb cum am putut să fiu atât de naivă încât să te admir în adolescenţă.

- Asta ar trebui să-ţi fie de învăţătură pe viitor, Charlotte. Oamenii care sunt aşezaţi pe un piedestal au prostul obicei de a şi coborî din locul în care sunt cocoţaţi!

- Incetează cu sarcasmele! Tu ai avut ideea de a ieşi împreună în seara aceasta, nu eu! Dacă stau şi mă gândesc mai bine, mă întreb dacă nu cumva nu mă va costa cam mult faptul că trebuie să te suport, numai ca să salvez şantierul naval al tatălui meu!

- Serios?

Replica dulceagă fu însoţită de un zâmbet ironic.

Deodată, Charlottei îi stătu inima în loc. Tony încetinise şi BMWul o luase pe un drum lateral. Opri apoi motorul şi se întoarse spre ea.

- Ia spune-mi, prezenţa mea ţi se pare chiar atât de respingătoare, sau îţi arde iar de joacă, aşa cum făceai altădată?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Deci vrei să-ţi explic?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, Tony o prinse cu o mână de talie şi cu cealaltă de umeri şi înainte ca ea să spună ceva sau să facă vreun gest, îşi lipi buzele de gura ei cu ardoare.

Capitolul 5

In faţa acestei agresiuni, Charlotte încremeni. Trebuia să-i opună rezistenţă, să nu-i cedeze! Dar foarte curând în venele sale se răspândi o plăcere voluptuoasă. Strigătul de protest se transformă într-un geamăt înăbuşit, în timp ce braţele ei, parcă mânate de o forţă independentă de voinţa ei, căutau drumul spre umerii lui Tony şi i se înlănţuiau în jurul gâtului.

Cum poate să lupte împotriva ameţelii minunate care o năucise? Sărutul acela declanşa în trupul ei un val de emoţii care nu se supuneau controlului raţiunii. Şi când Tony îşi strecură mâna sub bluza ei, Charlotte se agăţă de el, lipindu-se şi mai tare de trupul lui, neştiind dacă face asta ca să-l depărteze, sau să şi-l apropie şi mai mult. Il chema cu toată fiinţa ei, atentă la semnalele pe care le primea de la el: parfumul ameţitor amestecat cu mirosul mării, căldura mâinilor lui pe pielea ei, desfătarea produsă de buzele lui care porneau acum în căutarea gâtului ei ...

Erau nişte senzaţii vecine cu nebunia, care aprinseră în trupul ei o dorinţă chinuitoare.

- Tony ... Tony ... nu, te rog, nu ...

De fapt ce voia să spună prin acea rugăminte? Charlotte n-ar fi putut să spună.

- Lasă-te în voia plăcerii ...

Abia reuşi să mai recunoască vocea lui Tony, schimbată din pricina pasiunii pe care o simţea.

Fu cuprinsă de un nou val de plăcere în momentul în care el îi strânse între degete sfârcul unui sân, întărit şi umflat în

aşteptarea mângâierilor lui. Charlottei i se făcu frică de intensitatea emoţiilor sale.

- Nu!

După ce scoase acest strigăt de panică, începu să se zbată şi încercă să se retragă în capătul celălalt al canapelei. Fără să scoată un cuvânt, Tony îi imobiliză braţele. Vreme de câteva secunde, care ei i se părură nesfârşite, se uită la chipul ei cu privirea lui de nepătruns.

- Linişteşte-te ... Nu-ţi fac nici un rău ...

O ţinu de mâini până când îşi recăpătă sângele rece şi apoi îi dădu drumul încet. Dupa aceea, porni motorul. Atunci când vorbi, vocea îi părea ciudat de distantă.

- Ce-ar fi să mergem să mâncăm? Am o foame de lup.

- Mie mi-a pierit ...

Nu-şi recunoştea nici vocea. Simţindu-se dintr-o dată foartă obosită, Charlotte îşi sprijini capul de tetiera scaunului, în timp ce maşina rula în întunericul nopţii.

Inchise pleoapele, sperând să-şi mai poată domoli frământările sufleteşti.

- Nu te tentează nici măcar o paella gustoasă?

BMW-ul încetinise. Charlotte deschise ochii şi zări storurile cu dungi albe şi galbene ale celebrului restaurant Bedleigh, faimos pentru specialităţile lui din fructe de mare, cu veranda lui luminată care avea vedere spre mare.

- Tony, restaurantul ăsta depăşeşte posibilităţile mele financiare!

El se întoarse spre ea şi o prinse fără nici un fel de

menajamente de braţ.

- Uite ce e, Charlotte, dacă îţi închipui că mă voi mulţumi cu un sandviş, sau o friptură cu cartofi prăjiţi numai ca să nu te simţi tu prost, te înşeli. Mai întâi de toate am înţeles că facem pace, nu-i aşa? Atunci, fă-mi plăcerea să fii rezonabilă măcar o dată. Măcar în seara asta.

După ce rosti aceste cuvinte, Tony coborî din maşină şi-i deschise portiera cu curtoazie.

- In plus, ţin minte că îţi place paella la nebunie, adăugă el. Cea pregătită de Pedro poate că nu e la fel de bună ca cea pe care am mâncat-o la Cuidadela în port, dar nici asta nu e rea deloc. Hai să mergem ...

- Dacă înţeleg bine, nu prea am de ales.

Ea îl urmă, resemnată.

Când intrară, sus-numitul Pedro le făcu o primire foarte călduroasă, aşezându-i la una din cele mai bune mese, în apropierea uşii uriaşe de sticlă.

După ce le dădu fiecăruia câte un meniu, scoase o brichetă din buzunar.

- Aprind imediat lumânările, señor Meredith. Aşa e romantic atunci când iei masa cu o domnişoară ...

Observaţia fu însoţită de un zâmbet grăitor care o enervă foarte tare pe Charlotte. Romantic? Dacă ar fi ştiut el ...

- De băut îţi recomand un vin alb sec, îi sugeră Tony. Ce părere ai?

Charlotte fu de acord. încă tulburată, evita să întâlnească privirea lui Tony. în schimb, el o studia fără nici o jenă. Ea

simţea că privirea lui o învăluia cu o insistenţă cel puţin surprinzătoare. în cele din urmă, nemaiputându-se abţine, Charlotte exclamă:

- Te rog, Tony, nu te mai zgâi atâta la mine!

- Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, m-aş lăsa impresionat de timiditatea ta feciorelnică ...

- Credeam că am făcut pace totuşi. Te previn că dacă mai faci o glumă pe tema asta, vei mânca paella singur.

Buzele lui Tony schiţară un zâmbet.

- Se vede treaba că nu putem petrece nici cinci minute împreună fără să ne certăm ... Cred că ar fi mai bine să evităm să vorbim despre anumite subiecte, cum ar fi cele personale sau şantierul naval ...

Deşi împrejurările erau nepotrivite, Charlotte fu amuzată de vorbele lui. Se prefăcu că reflectează câteva secunde, apoi spuse:

- Atunci despre ce să vorbim? Despre bărcile cu pânze sau cărţile lui Bertolt Brecht? Sau preferi operele lui Verdi?

- E cumva o aluzie la nivelul meu de cultură?

- Deloc. Ţin minte că, dimpotrivă, mă simţeam o ignorantă atunci când discutai cu Colin despre muzică sau literatură.

- Glumeşti? N-ai rămas niciodată de căruţă în timpul dezbaterilor. De altfel, prelungeai adeseori aceste discuţii cu Colin până târziu în noapte.

Acest schimb de replici fu urmat de o tăcere lungă şi apăsătoare. Oricât de prudenţi ar fi fost, ajungeau mereu la o problemă provocatoare de ceartă!

Din fericire, clipele de tensiune luară sfârşit în momentul în care apăru Pedro, care împingea un cărucior cu tot ce era necesar pentru pregătirea paellei. Cei de la mesele învecinate se uitau la ei curioşi. Deodată, Charlotte îşi aminti de parcă ar fi fost ieri de seara în care ea, Tony şi Colin mâncaseră acelaşi fel de mâncare la Ciudadela, pe terasa unei cafenele din bătrânul port.După ce ancoraseră"Menorquina" chiar în faţa restaurantului, săriseră pe cheiul pe care se plimbau o mulţime de oameni, veniţi să ia o gură de aer curat.. Erau cinci tineri veseli şi destinşi în aparenţă, dar care în realitate erau mistuiţi de tensiuni şi incertitudini. Antonia şi prietenul ei Griff, Colin, Tony şi ea ...

- Eşti cam visătoare, Charlotte ... Fă şi tu un mic efort ... Până la urmă, Pedro îşi va închipui că nu mai am succes la femei.

Vorbele lui o făcură să tresară. Aşadar, Tony obişnuia să vină în acel restaurant cu cuceririle lui? De fapt, ce era de mirare? Era posibil să fi adus-o aici, înaintea ei, pe Delia sau pe misterioasa posesoare a cămăşii de noapte din satin ...

Se făcu din nou tăcere. Tony mai turnă vin în paharul pe jumătate plin al Charlottei, dar pe al lui îl umplu cu apă minerală.

- Te mai vezi cu Colin? o întrebă el în aparenţă din simplă curiozitate.

- Destul de rar. A făcut Filologia la Oxford şi acum predă la un colegiu din Norfolk. Imi pare rău că n-am mai ţinut legătura cu el. Ţineam foarte mult la Colin.

- M-ar fi mirat să nu fie aşa. Ca amant era mai bun ca mine?

- Parcă hotărâsem să rămânem pe un ton neutru, Tony.

Charlottei îi venea greu să-i răspundă, deoarece atacurile lui

Tony erau extrem de dureroase. Dar, cine era de vină, nu ea? Dintr-o simplă întâmplare sau din nevoia inconştientă de a-şi face rău, ea era cea care adusese vorba despre Colin în timpul discuţiei.

- Aşa ar trebui, într-adevăr, îi răspunse Tony, dar se pare că nici unul din noi nu e dotat cu talentul de a vorbi despre vreme.

Aşa era. Tony nu făcea parte din categoria aceea care pierdeau timpul cu pălăvrăgeli inutile. De altfel, nu-l speria să navigheze luni la rând, ba dimpotrivă. Cât despre Charlotte, amintirea acelui sărut o mai tulbura şi acum ... Nu numai din cauza modului impertinent în care acesta o făcuse, dar şi a felului în care îl primise ea. Dorinţa aceea fizică intensă, Charlotte n-o mai simţise în ultimii cinci ani. Ironia sorţii făcea ca în urmă cu cinci ani tot acelaşi bărbat să fi reuşit să declanşeze în simţurile ei aceea furtună de senzaţii.

- Ajunge, Charlotte! Hai să nu ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica ...

Nu fu nevoie de mai mult ca tânăra să fie cuprinsă din nou de panică.

- Nu, Tony! N-are rost să mai dezgropăm trecutul. Ne-am lămurit în privinţa asta, nu mai e nimic de adăugat.

Tony se întunecă la faţă.

-Ascultă, trebuie să recunoşti şi tu că o aventură între noi era imposibilă. Tu nu erai decât un copil şi -i promisesem tatălui tău să am grijă de tine.

- Te rog, Tony, hai să vorbim despre altceva.

- Nu vreau. A venit vremea să punem lucrurile la punct. {tiu că mă consideri un monstru, dar uiţi că tu eşti cea care ai sărit din patul meu în cel al lui Colin!

Charlotte se făcu albă ca varul la faţă. Se înfruntară din priviri nervoşi, preţ de câteva secunde. In lumina lumânărilor, ochii lui Tony păreau şi mai acuzatori.

Deodată, tânăra se ridică în picioare. Nu-i mai rămăsese decât să plece, dar Tony o opri prinzând-o de mână ca un cleşte.

- Stai pe loc, Charlotte! Si dat fiind că evocarea trecutului te enervează, vom vorbi despre un subiect ... mai actual.

Nedorind să stârnească un scandal, ea acceptă.

- Vezi? Recunoşti şi tu că trecutul n-are nici o importanţă!

- Nu asta am vrut să spun...

Pedro, care se agita în jurul tigăii lui, le facă un semn. Paella era aproape gata. Discret ca o umbră, chelnerul umplu din nou paharul Charlottei. Se pregătea să-l umple şi pe cel al lui Tony, dar el îl opri. Se arăta a fi mai cumpătat ca ea, îşi spuse tânăra hotărâtă să-i urmeze exemplul ...

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Tony o supunea tirului privirii lui pătrunzătoare.

- Cum s-ar putea şterge trecutul? Toţi depindem de

trecutul nostru, suntem produsul acestuia.

- In cazul acesta, ce s-a ales de viaţa ta? îl întrebă Charlotte, curioasă.

Pedro le servea nişte porţii mari de paella. Charlotte gustă din a ei.

- E o bunătate! exclamă ea răsplătindu-l pe Pedro cu un zâmbet larg.

Chipul spaniolului se umplu de mândrie, după care se retrase cu o reverenţă solemnă, urându-le poftă bună.

Tony continuă discuţia de unde fusese întreruptă.

- Unele episoade ale vieţii mele m-au marcat foarte mult ... In special împrejurările venirii mele pe lume. Nu eram dorit de nici unul din părinţii mei. Atunci când aud vorbindu-se despre dragostea maternă, îmi vine să râd.

- Şi în consecinţă n-ai o părere prea bună despre femei, nu-i aşa?

De ce îi pusese întrebarea aceea? îşi spuse Charlotte. Cunoştea deja răspunsul la ea!

- Să spunem că experienţa personală mă împiedică să am încredere prea mare în ele.

- De aceea nu te-ai însurat până acum?

Vorbele îi ieşeau acum din gură aproape fără voia ei, ca şi cum, neputându-şi stăpâni o dorinţă masochistă, nu voia decât să sufere şi mai mult. Tăcerea apăsătoare care urmă nu făcu decât s-o chinuie şi mai tare.

In cele din urmă veni şi răspunsul îndelung aşteptat:

- N-am afirmat niciodată aşa ceva.

Ii veni fulgerător în minte cămaşa de noapte.

- Eşti căsătorit? îl întrebă ea dintr-o suflare.

- Am fost.

- De curând? Vreau să spun ... de la călătoria noastră în Baleare.

- Nu.

- N-a mers?

- După câte se vede, nu.

Expresia de pe faţa lui Tony se întunecase. Işi puse furculiţa la loc, în farfurie.

Intrebându-se până unde putea să întindă coarda, Charlotte îşi continuă interogatoriul.

- Ce n-a funcţionat între voi?

- Tot ce poate să nu meargă într-o căsătorie. Te-am întrebat eu vreodată de ce te-ai certat cu Colin?

- Noi nu eram căsătoriţi, asta-i diferenţa.

Lăsă ochii în jos ca să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea pătrunzătoare.

- E posibil, dar din cât îmi aduc aminte, era foarte îndrăgostit de tine şi cred că în principiu nu împarţi patul cu cineva fără să fii... foarte apropiat de el.

- Uneori, aparenţele sunt înşelătoare, Tony. Ai o minte prea complicată ca să recunoşti că eu şi Colin eram doar prieteni şi că...

- Numai prieteni? In concluzie, ai vrea să mă faci să cred că ceea ce s-a petrecut la Antonia în casă, era doar o mică distracţie între prieteni? Nu ţine, Charlotte. V-am văzut cu

ochii mei pe tine şi pe Colin, dar probabil că ţi se pare mai uşor să-ţi ştergi din memorie această amintire.

Ea se uită la el, uluită. Ah, ce mult ar fi vrut într-adevăr s-o poată şterge! Din nefericire însă, i se strecurase cu perfidie în minte şi era prezentă până în cele mai mici detelii.

Tony dormea la bordul vasului "Menorquina", dar se folosea de instalaţiile sanitare ale vilei. In dimineaţa aceea venise mai devreme decât de obicei şi deschisese uşa camerei în care stăteau Colin şi Griff ca să-şi ia obiectele de toaletă. O văzuse acolo, culcată lângă Colin, pe jumătate dezbrăcată ... Bineînţeles după părerea lui, dovada vinovăţiei ei era zdrobitoare.

- Nu am nici un motiv să încerc să te conving din nou că n-ai dreptate. Dacă nu m-ai crezut acum cinci ani, de ce m-ai crede acum? Cu atât mai mult cu cât, ca să fiu sinceră, părerea ta despre acest subiect mă lasă rece!

Tony păru amuzat.

- Ia să vedem, ce poveste mi s-a îndrugat atunci? ... Părinţii Antoniei lipseau în weekend şi Antonia şi Griff erau atât de nerăbdători să-şi împlinească poftele trupeşti, încât te-au forţat, pe tine şi pe Colin, să împărţiţi aceeaşi cameră ca să le lăsaţi lor câmp liber de desfătare? Şi toate astea în condiţiile în care era o altă cameră disponibilă în casă?

- Ajunge, Tony! Nu mai vreau să vorbesc despre asta! E dezgustător!

Tony se prefăcu mirat de reacţia ei.

- De ce?

Iubirile tinereţii sunt dictate în general de instincte impulsive, pasionale. Ceea ce mi se pare mie dezgustător este faptul că numai cu o săptămână în urmă îmi spuseseşi că eşti topită după mine!

- Si tu mi-ai dat de înţeles că după părerea ta nu sunt decât o puştoaică fără minte!

- Nu cred că m-am exprimat chiar cu aceste cuvinte ...

- Poate ai fost ceva mai concis, dar suficient de explicit! Oricum, slavă Domnului că o dată cu trecerea timpului oamenii se maturizează! Să nu-ţi închipui că mă poţi jigni, Tony! In prezent farmecul tău mă lasă rece!

Tony o prinse de mână pe şi o ţinu strâns în a lui.

- Charlotte ... adineauri, când te-am sărutat în maşină, nu mi s-a părut că farmecul meu nu te impresionează absolut deloc!

Ca şi cum contactul cu mâna lui ar fi ars-o, ea îşi retrase brusc mâna.

- Ba da! Si mai întâi de toate, cred că atracţia fizică pe care poţi să o simţi faţă de cineva n-are nici o legătură cu ... cu sentimentele! In definitiv chiar tu ai spus că sunt o femeia fluşturatică!

- Charlotte ...

Tony se uită la ea cu un aer stânjenit şi îşi trecu nervos mâna prin păr. De data asta părea tulburat cu adevărat. Câteva zeci de secunde, privirea lui rămase fixată asupra trăsăturilor Charlottei, după care făcu un semn ospătarului.

- Vrei ceva ca desert?

Ea clătină din cap.

Tony comandă atunci două cafele. In timp ce aşteptau să fie serviţi, între ei se aşternu o tăcere apăsătoare. Ca să-şi ascundă proasta dispoziţie, Charlotte se juca absentă cu colţul şervetului privind luminiţele îndepărtate ale oraşului. Incepuse să cadă o ploaie măruntă, care forma şiroaie subţiri pe geamul aburit.

Fură aduse cafelele.

- Mă întreb cum ai de gând să rezolvi problema locuinţei, spuse Tony în cele din urmă.

- Mă descurc eu ...

- Cum adică? Doar n-o să începi să cauţi un acoperiş deasupra capului duminică seara, când vei părăsi apartamentul tatălui tău.

Charlotte nu-i răspunse imediat, refuzând să recunoască faptul că nu avusese nici timpul şi nici energia necesară ca să se ocupe de această problemă.

- Stai liniştit, n-o să dorm pe sub poduri. Pentru câteva zile, pot să stau la Susie.

- Sau la Fiona?

- Fiona stă într-o garsonieră mică, aşa că nu e o opţiune care poate fi luată în consideraţie.

- Nu doreşti sub nici o formă să locuieşti cu ea?

Charlotte dădu din umeri.

- Ţin mult la sora mea, dar nu ne înţelegem prea bine. O să găsesc eu o soluţie, chiar dacă poate voi fi nevoită să locuiesc o vreme la şantierul naval.

- Sub tavanul ciuruit?

Luând-o prin surprindere, Tony se ridică, plăti masa şi o conduse pe Charlotte afară din restaurant, în ploaia torenţială.

- De ce atâta grabă? Vrei să scapi mai repede de mine?

Intrebarea ei nu primi decât un răspuns scurt.

- Vreu să-ţi arăt ceva.

O luă tot pe drumul pe care veniseră şi Charlotte îşi dădu seama unde o duce Tony.

- Unde mergem?

Simţi cum îi creşte tensiunea la gândul că va merge acasă la el, mai ales la ora aceea târzie, unde era sigură că-i va propune să doarmă în camera de oaspeţi ...

- O să vezi ...

- Opreşte, Tony! Nu mai sunt o puştoaică naivă!

- Poate aşa este, dar în clipa asta eu sunt patronul, aşa că ai tot interesul să mă menajezi.

- Nu fi prea sigur de asta!

Exasperată, se retrase într-o tăcere posacă până când maşina coti pe aleea lungă mărginită de copaci care ducea la casa lui Tony. In momentul acela se aprinse brusc o baterie de proiectoare, declanşate probabil de cine ştie ce sistem electronic sofisticat. Se luminase toată aleea, ca şi faţada conacului ale cărui coşuri se profilau în negura nopţii. Găsindu-se încă sub efectul morţii tatălui ei.

Charlotte nu observase acea instalaţie în seara când o adusese Tony aici.

- E luminat ca ziua, şopti ea intrigată.

- Din cauza doamnei Bolton am instalat proiectaorele. Menajera mea are o groază cumplită de întuneric. De aceea, toată proprietatea este luminată ca la bâlci.

Peste câteva secunde Charlotte cobora din maşină, cuprinsă de o agitaţie ciudată.

- Conacul e atât de izolat! ... S-ar putea crede că acest lucru deranjează anumite persoane ...

- Ţie ţi-ar fi frică să locuieşti aici?

Charlotte reflectă câteva momente la întrebările lui. Ploaia stătuse şi peste câmpia adormită se aşternuse liniştea.

- Nu, nu mi-ar fi frică. După părerea mea, unele străzi din Londra sunt noaptea mult mai periculoase!

- Măcar asupra unui singur lucru suntem şi noi de acord!

Pietrişul de pe alee scrâşni sub tălpile lui Tony atunci când se

apropie de Charlotte ca s-o ia de braţ. Ea se încordă brusc, dar în loc să se îndrepte spre intrarea în casă. Tony o ocoli şi o lua pe o potecă întunecoasă care cobora spre plajă. Acolo, se afla, cu faţada spre estuar, o mică vilă rustică, zugrăvită cu var. După ce scoase o cheie din buzunar, Tony deschise uşa şi aprinse lumina sub privirile temătoare ale tinerei.

- Intră, îi spuse el, văzând că Charlotte rămăsese în prag. Iţi prezint Vila Cormoranilor. Doamna Bolton este convinsă că locul acesta este bântuit de o fantomă!

- E fermecătoare ...

Din fericire, nu se număra printre aceia care se lasă impresionaţi de asemenea aiureli. Intră înăuntru, privind

curioasă în jurul ei. Podeaua era formată din dale de piatră cenuşie, şlefuite de trecerea timpului. Austeritatea acesteia era înviorată ici şi colo de câteva covoraşe chinezeşti. Pereţii daţi cu var, ca şi în exterior, erau susţinuţi de grinzi din lemn, datând evident de la construcţia casei. Şi decorul dovedea că fusese conceput în spiritul căutării căldurii şi intimităţii: canapele joase acoperite cu huse înflorate, la ferestre perdele asortate prinse cu şnururi, buchete uriaşe de flori uscate aşezate pe mobilă sau atârnate de tavan. Exista chiar şi un şemineu înnegrit de fum în faţa căruia Charlotte îşi închipui că stă un motan persan care semăna cu Tara ... O imagine tulburătoare pe care se grăbi să şi-o şteargă din minte!

- Cine locuieşte aici? Bănuiesc că viluţa asta a fost construită în acelaşi timp cu conacul.

- Nu chiar atunci, probabil că e din secolul al XVII-lea. Prie... o prietenă de-a mea l-a mobilat şi l-a amenajat. E decoratoare de interioare. A locuit aici o vreme, după care a trebuit să plece în străinătate. Apoi a stat aici doamna Bolton, dar nu pentru multă vreme. I se părea că aude mereu noaptea niştre zgomote ciudate.

In timp ce vorbea. Tony se plimba de colo- colo prin cameră. Pe o măsuţă joasă, aşezată lângă şemineu, stăteau două pahare şi o sticlă de whisky. După ce turnă în fiecare câte o porţie, i-l întinse pe al ei cu un aer de nepătruns.

- Dacă nu locuieşte nimeni în vilă, de ce se găseşte aici o sticlă de whisky? Tony, vreau să ştiu ce se scop m-ai adus aici.

El o privi cu un aer gânditor, apoi îi răspunse foarte calm:

- Am uitat să discutăm despre contractul cu Smithson. Probabil eşti de acord cu mine că ai nevoie de un arhitect naval în problema asta ... şi că nu dispui de mijloacele financiare necesare ca să angajezi pe cineva. De aceea, îţi propun să-ţi ofer în mod gratuit serviciile mele, dar numai cu o condiţie ...

- Care? Te ascult ...

- Cu condiţia să renunţi la ideea stranie de a dormi pe canapea la Susie sau la şantierul naval. Dacă eşti atât de trăsnită încât să-ţi petreci fie şi o singură noapte acolo, nu mai conta pe mine! Din respect pentru tatăl tău, e de datoria mea să-ţi fac rost de un acoperiş ca lumea deasupra capului. Te las să locuieşti în vila asta gratuit, cât timp vei dori.

Văzând că ea îşi ridică bărbia într-o atitudine rebelă, el adăugă:

- Si nu mai vreau să aud nici un fel de discuţie! Toată seara ne-am certat încontinuu. Gata, s-a terminat!

Capitolul 6

Charlotte se uită uluită la Tony.

- Acum încep să înţeleg ... Te simţi vinovat de faptul că îmi vei rade de pe suprafaţa pământului şantierul naval şi pentru a rămâne cu conştiinţa împăcată îmi oferi o locuinţă?

- Dacă aşa vezi lucrurile ...

Expresia de pe faţa lui Tony se întunecase.

Departe de a se simţi intimidată, Charlotte devenea şi mai furioasă.

- Vrei să-ţi spun ce cred? Am impresia că îţi face o deosebită plăcere situaţia jalnică în care mă aflu!

- Nu fi ridicolă, Charlotte!

- Atunci, de ce te preocupă atât de mult bunăstarea mea? Ce ai de câştigat de te arăţi atât de generos cu mine?

Charlotte nu se lăsa păcălită de dăruirea lui. Viluţa aceea avea un farmec aparte şi Tony ştia acest lucru. In situaţia de faţă,
Charlotte nu putea să-l refuze, ceea ce de asemenea Tony ştia. Dar propunându-i acea variantă, îşi crea obligaţii faţă de el, făcând-o să se supună total voinţei lui. Poate că în felul acesta i se părea că o va face să plătească pentru aşa-zisele ei greşeli din trecut. Era nebun de legat!

Cum să-i refuze propunerea? Asta era unica ei şansă de a salva şantierul naval, aşa că ...

Sprijinindu-se cu cotul de şemineu, Tony se uită la ea printre gene cu acea mască indiferentă pe care ei i-ar fi plăcut tare mult să i-o smulgă de pe faţă.

- In orice caz, n-o faci ca să te culci cu mine. Ştii foarte bine că nu-ţi inspir nici o dorinţă în momentul de faţă.

Tony nu tresări. Se mulţumi doar să soarbă dintr-o înghiţitură restul de whisky şi să pună paharul gol pe măsuţă.

- Ce agresivă şi complicată poţi să fii, Charlotte! De ce cauţi atâtea pretexte de prost gust? Vreau doar să te ajut, atâta tot!

- Să mă ajuţi? Dat fiind că propunerea vine din partea ta, dă-mi voie să mă îndoiesc de bunele tale intenţii! Mai întâi am înţeles că mă vei "ajuta" cu proiectul trimaranului numai dacă îţi accept pomana. Mă înşel cumva?

- Pomană ... nu e termenul potrivit, dar altfel spus, ai dreptate. Astea sunt condiţiile mele.

- Dar de ce? exclamă Charlotte speriată de hotărârea care se citea în privirea lui.

- Trebuie să mărturisesc că îmi va face o deosebită plăcere să te văd călcându-ţi pe mândrie!

Această jignire cumplită o făcu să sară în picioare.

- Ce tupeu poţi să ai! Cine vorbeşti de mândrie! Nu cunosc pe nimeni mai arogant şi mai orgolios ca tine!

- Ne-am întors iar la insulte.

Deşi vorbea pe un ton calm, în vocea lui se ghicea o uşoară iritate.

- La insulte? Mai degrabă la adevăruri! Cu ce drept mă ... manipulezi, mă tratezi cu atâta aroganţă?

Tony rămase nemişcat. Fremătând de indignare, Charlotte îl sfida cu primirea. Deodată, el o prinse de încheieturile

mâinilor şi o forţă să se aşeze pe canapeaua de lângă el.

- Ce drept? Iţi voi spune eu cu ce drept, dat fiind că se pare că nu ştii! Eu sunt principalul acţionar al şantierului naval al tatălui tău. Sunt şi arhitect naval, ceea ce înseamnă că pot să concep şi să construiesc orice ambarcaţiune vreau, în cazul în care aş dori s-o fac. De asemenea, întâmplarea face că am destui bani ca să investesc în Wells Boats, fie ca să promovez construcţia de bărci, fie pentru a dezvolta o altă activitate mai rentabilă ...

Charlotte încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar din nefericire nu reuşi şi atunci când deschise gura să-i dea replica, Tony o făcu să tacă.

- Si ca să terminăm odată cu adevărurile, aş mai adăuga că ai acţionat într-un mod absolut iresponsabil!

- Nu-ţi permit ...

- N-ai decât! Iresponsabil am zis! Ţi-ai abandonat cariera în mod nesăbuit! Si pentru ce? Pentru o firmă aflată în pragul falimentului şi, colac peste pupăză, fără să ai un ban, fără locuinţă şi cu cunoştinţe mai mult decât insuficiente despre piaţa actuală a construcţiile navale ... Dacă nici asta nu se numeşte iresponsabilitate...

- Exagerezi! Cunoştinţele mele sunt perfect valabile! Nu sunt atât de fraieră cum crezi!

- Atunci, dovedeşte! Dacă nu eşti fraieră, trebuie să accepţi orice ajutor care ţi se oferă! Chiar şi cel venit din partea mea!

Acest schimb de cuvinte fie urmat de o tăcere ostilă, în

timp ce se fixau unul pe celălalt cu priviri reci.

- Dă-mi drumul la mâini, te rog, îi ordonă Charlotte cu o politeţe glacială.

El o eliberă imediat şi ea se uită la urmele lăsate pe pielea delicată a încheieturilor ei.

- Scuză-mă. Nu mi-am dat seama că te strângeam atât de tare.

- Fireşte ...

Tony se ridică, devenind deodată palid la faţă.

- Scuză-mă, repetă el încordat. N-am vrut să-ţi fac vreun rău. Urăsc violenţa fizică.

Era totuşi pentru a doua oară în seara aceea când îşi impunea voinţa cu forţa, îşi spuse Charlotte. Se feri însă să spună acest lucru cu voce tare, de teamă să nu se certe din nou cu el. Văzând ce întorsătură luaseră lucrurile în seara aceea, fu cuprinsă de un sentiment de oboseală şi de neputinţă. De ce îşi pierduse timpul cu atâtea discuţii sterile? Intre ea şi Tony va exista întotdeauna un zid de neînţelegeri. Era mai bine să pună capăt intrevederii.

- Tony, aş vrea să mă întorc la apartamentul meu.

- Nu doreşti să-ţi petreci noapte la conac?

- Nu, mulţumesc.

Drumul scurt parcurs pe ţărmul mării se desfăşură în aceeaşi tăcere încărcată de resentimente ca şi la venire. Tony insistă să o conducă pe tânără până la uşa apartamentului.

- Voi veni să te ajut la mutat în weekend. Si ca să ajungi la şantierul naval, poţi să stai liniştită, vin eu să te iau cu

maşina.

- Mulţumesc, dar nu e nevoie. Am un mijloc de locomoţie.

- Rabla aceea veche a lui Jonathan?

- Aşa veche cum este, maşina asta este în perfectă stare de funcţionare. De altfel, i-am făcut reparaţii capitale.

- In cazul acesta ... Noapte bună, Charlotte, somn uşor.

- Noapte bună!

Charlotte reuşi să închidă uşa fără să cedeze furiei care simţea că fierbe în ea. Ce faptă eroică!

Susie spuse, cu un maldăr de cărţi în braţe:

- Ai nevoie de o vacanţă, Charlotte! De câtva timp mi se pare că eşti foarte încordată ... O săptămână la soare îţi va prinde foarte bine. Unde să pun cărţile astea?

Charlotte termină de bătut un cârlig în perete înainte de a-i arunca o primire peste umăr râzând bănuitoare. îmbrăcată într-o salopetă şi o cămaşă în carouri, având părul strâns la spate într-o coadă de cal, avea într-adevăr un aspect de băieţoi.

- Pune-le pe etajera de lângă fotoliu ... Vacanţă, ai zis?

Ce idee trăsnită!

- De ce nu? Am primit de curând o carte poştală de la Griff şi Antonia. Sunt în concediu la Minorca, la mama Antoniei. Zice că sunt doăzeci şi două de grade! Iţi dai seama? Ce noroc au să se prăjească la soare în plină iarnă. Pe vremea când eram la şcoală împreună, spunea mereu că după bacalaureat nu va munci niciodată, îţi aduci aminte?

- Da ... Ei bine, eu una nu prea o invidiez. După părerea

mea, Antonia se plictiseşte de moarte. Banii îi fac viaţa mai uşoară, e adevărat, dar de fapt nu ştie cu ce să-şi mai omoare timpul.

După ce rosti aceste cuvinte, Charlotte se uită în altă parte, ca să închidă subiectul. Minorca, viaţa poleită cu aur a Antoniei, toate astea îi stârneau amintiri prea dureroase. Luă ciocanul în mână şi spuse:

- Şi la urma urmei nici nu sunt încordată, ci doar un pic nervoasă din când în când.

- Chiar mă întreb de ce! Dacă aş fi avut şi eu privilegiul de a trăi o săptămână în vila asta minunată, m-aş simţi extrem de liniştită!

Susie făcu semn spre salonaşul în care se găseau, pe ferestrele căruia se zăreau bărcile amarate la malul râului.

- Tot pământul ăsta este al lui Tony?

Charlotte, care se uita cu admiraţie la acuarela pe care o agăţase pe perete, făcu un semn de aprobare din cap.

- Da, şi mai posedă o fâşie lată de-a lungul ţărmului. Astfel, pot să mă plimb în deplină siguranţă atunci când vreau să mă relaxez seara, după ce vin de la serviciu.

S-ar părea că te amuză chestia asta, dar au avut loc în zonă, o mulţime de agresiuni asupra femeilor singure, în ultima vreme. Lui Peter nu-i place deloc să mă duc să mă plimb cu gemenii prin locuri izolate.

- Asta pentru că te iubeşte şi-şi face griji pentru tine.

- Poate că şi seducătorul tău Tony Meredith simte acelaşi lucru în ceea ce te priveşte.

- Numai că motivele lui nu sunt la fel de curate.

- Imi imaginez că, dat fiind că locuieşte la câţiva paşi de aici, te vizitează destul de des? o întrebă Susie cu un aer inocent.

- Nu l-am mai văzut din weekendul trecut, când mi-a dat cheile de la casă.

Ceea ce o făcuse să se simtă şi uşurată, dar şi decepţionată, chiar dacă Charlotte n-ar fi recunoscut faţă de nimeni că-i lipsea Tony.

- Si Fiona? Ai ceva veşti de la ea?

- Da, mi-a făcut o vizită în cursul săptămânii.

- Si?

- Si ea este la fel de uluită ca şi mine! Sora mea nu reuşeşte să-şi explice nici ea generozitatea lui Tony Meredith.

Susie schiţă un zâmbet enigmatic.

- După părerea mea, cred că nu i-ar fi displăcut deloc să se instaleze şi ea aici! Biata Fiona! A fost mai puţin norocoasă ca tine.

Charlotte o privi nedumerită.

- Cum poţi să vorbeşti aşa? Mie mi se pare că e mai avantajată ca mine. E plină de farmec şi siguranţă de sine, place bărbaţilor, are succes în carieră ...

- Si e o scorpie şi jumătate! In cazul în care nu ştiai, află de la mine că e îndrăgostită la nebunie de Tony Meredith! Să fiu în locul tău, m-aş grăbi să-mi obţin drepturile înainte ca lucrurile să nu ia o altă întorsătură!

Charlotte se înroşi la faţă. Intoarse capul prudentă şi se

prefăcu că se uită cu admiraţie la apa albăstruie a râului.

- Ce drepturi ar trebui să obţin?

- Să fim serioase, Charlotte, pe cine vrei să păcăleşti? S-ar putea ca Tony Meredith să fie un filantrop, dar mă cam îndoiesc! De ce crezi că ţi-a împrumutat vila asta?

- Ca să aibă conştiinţa împăcată.

- Astea sunt doar nişte prostii! Ce are să-şi reproşeze, mă rog? Ţi-a dat voie să construieşti timaranul, nu?

- Da, am acordul lui, dar nu sunt sigură că va sprijini într-adevăr acest proiect. Nu m-aş mira dacă în cele din urmă s-ar răzgândi ... Dar, întorcându-ne la Fiona, trebuie să-ţi mărturisesc că n-o prea văd trăind în Vila Cormoranilor. Ei nu-i place decât un cadru modern şi izolarea de aici ar îngrozi-o. De fapt, ceea ce o deranjează e "generozitatea" lui Tony faţă de mine.

- Exact, Fiona e geloasă.

- Geloasă? Nu văd motivul! Vila asta a fost mobilată şi decorată de o prietenă a lui Tony care a plecat temporar în străinătate E evident că este vorba de o prietenă foarte intimă. Cât despre mine, eu am onoarea nemeritată de a locui în casa lui pe timpul cât lipseşte ea. Deci, aşa cum ştii, Susie, nu e absolut nimic între mine şi Tony. Oricum, nu sunt genul care place bărbaţilor ...

- Peter nu e de aceeaşi părere, îi răspunse Susie ironic.

Lui i se pare că ai o privire incendiară, ca aceea a Charlottei Rampling sau a Jacquelinei Bisset.

- Mai degrabă caracterul ei l-aş numi incendiar!

Charlottei i se păru că i se opreşte inima în loc. Tony îşi făcuse
apariţia ca prin farmec în salon. De când se afla acolo? Oare auzise ce spusese despre prietena lui, decoratoarea? Ii venea să intre în pământ de ruşine!

- Obişnuieşti să te strecori tiptil în casele oamenilor şi să le asculţi conversaţiile?

-Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni şi, dat fiind că uşa era deschisă, am intrat. Nu-l cunosc pe Peter, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Ai aceeaşi ochi fascinanţi ca Jacqueline Bisset.

Susie, care se pregătea să plece, spuse revoltată:

- Soţul meu are gust! Dovada cea mai bună e faptul că s-a însurat cu mine. Dă-mi voie să mă prezint: Susie Helston, spuse ea întinzând mâna spre Tony. Şi dat fiind că Charlotte nu mi te va prezenta, sunt nevoită să fac presupuneri. Cred că eşti Tony Meredith. Mă înşel cumva?

-Absolut deloc.

Atunci când strânse mâna lui Susie, pe faţa lui Tony înflori un zâmbet, lucru care pe Charlotte o tulbură profund. Cât farmec putea avea uneori!

Susie spuse cu vocea ei melodioasă:

- Dragă Charlotte, eu te părăsesc! Probabil că cei doi drăcuşori ai mei şi-au pirdut deja răbdarea. Contez pe tine să vii seara asta să bei ceva la noi, ne-am înţeles?

- Sigur că da!

In cazul în care tu şi Peter vreţi să ieşiţi singuri în oraş, pot

să am grijă de gemeni. Soţul tău lucrează în weekend, nu-i aşa?

Fiind pilot, Peter avea un program foarte neregulat şi se întâmpla adesea să lipsească zile în şir de acasă.

- Nu. Peter are două zile libere. Serios? Nu te deranjează să ai grijă de copii? Mă cam codesc să-i las cu alţi oameni, pentru că sunt foarte neastâmpăraţi!

- Ce îndrugi acolo? Noi trei ne înţelegem de minune. Dar nu trebuie să pleci atât de repede, Susie, mai stai ...

In vocea ei era o notă rugătoare, care o supără pe Charlotte. Nu trebuia ca Tony să creadă că era înspăimântată de gândul de a rămâne singură cu el!

De altfel Susie plecă imediat şi Charlotte fu nevoită să se confrunte cu el ...

- Te-ai instalat? o întrebă Tony, vesel.

- Da, după cum poţi să vezi şi singur.

Se uită la el pe furiş în timp ce arunca o privire în jurul lui. Tony purta nişte pantaloni negri din catifea reiată şi un tricou de aceeaşi culoare. Era o ţinută care îi scotea în evidenţă farmecul perfid şi forţa virilă şi care o radia persoana lui. Fără să înţeleagă de ce, Charlotte îşi aminti sărutul lor din maşină. Aşteptă ca el să rupă tăcerea, mai jenată ca oricând.

Tony îi studie cu atenţie colecţia de plăci vechi de faianţă pe care le agăţase deasupra şemineului. Charlotte îl întrebă:

- Sper că nu te deranjează că am pus nişte obiecte pe pereţi.

- Deloc. Astea sunt cel puţin neobişnuite.

- Majoritatea plăcilor datează din epoca victoriană. Nu au cine ştie ce valoare.

- Faci colecţie?

- Da, mă amuză. Am început cumpărând câteva bucăţi la o licitaţie. Mi s-au părut drăguţe. Pe vremea aceea, nu ştiam că există o adevărată piaţă de plăci vechi. Le-am descoperit la un mic vânzător de mărunţişuri din Londra, care mi le-a vândut pe câteva lire. Incepând de atunci, de fiecare dată când intru într-un anticariat, scotocesc tot magazinul în speranţa că voi mai găsi şi altele.

- Ţi-e dor de activitatea ta de la Londra?

- Oarecum, dar există magazine de antichităţi şi în Devon. Când voi avea chef, pot să intru din nou în ambianţa respectivă.

Cine putea şti? Era posibil ca Tony să încerce s-o alunge de la Wells Boats aducându-i aminte de cariera pe care o abandonase...

Aplecat asupra unei cutii de cărţi, se uită în treacăt la titlurile volumelor. Charlotte îl privea, mereu la pândă, dar Tony rămânea tăcut. Curând, indiscreţia de care dădea dovadă o enervă. Nemaiputându-se abţine, îl întrebă:

- Voiai ceva anume, Tony?

Inainte să-i răspundă, el puse la loc în cutie volumul pe care-l răsfoia, o ediţie veche a cărţii "Romeo şi Julieta".

- Da, doream să-ţi aduc la cunoştinţă că doamna Bolton vrea să vină aici de două ori pe săptămână să facă menajul şi să-ţi calce rufele. N-ar fi frumos s-o refuzi, deoarece a

considerat întotdeauna Vila Cormoranilor ca fiind propriul ei teritoriu.

- Nu-i mai e frică de fantome?

- Ziua nu!

- Bine, în cazul acesta ... nu vreau s-o supăr pe doamna Bolton. Asta e tot ce aveai să-mi spui?

- Nu. Am mai venit să te rog să-mi fii mâine coechipier. Trebuie să livrez o ambarcaţiune unui client la Hamble.

- De ce trebuie să merg eu neapărat? Ai angajat peste o duzină de căpitani pentru iahturile de croazieră, nu-i aşa?

- Aş vrea să mă însoţeşti tu. Am putea să îmbinăm plăcutul cu utilul.

- In ce fel?

- De exemplu, vom vorbi despre trimaranul lui Greg ... Merge şi el.

Devenind brusc entuziasmată, Charlotte îi răspunse:

- Ah, dacă aşa stau lucrurile ...

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit acest lucru lui Tony, dar hotărârea finală a lui Greg Smithson o cam neliniştea. Poate că termenul de o lună o făcea prea anxioasă ... Dar dacă Tony se întâlnise cu Greg şi-l invitase să vină cu ei pe barcă, era un semn bun! Si asta din două puncte de vedere. Pe de-o parte, asta însemna că Greg nu intenţiona să se răzgândească şi pe de alta că Tony vrea să se ţină de cuvânt în legătură cu viitorul şantierului naval.

- Atunci voi veni, bineînţeles, spuse Charlotte.

Tony zâmbi ironic.

- Pentru util sau pentru plăcut?

- Ce vrei să spui?

- Nimic altceva decât că atunci când m-am întâlnit aseară cu Greg Smithson la Beach Inn, mi-a vorbit despre tine în nişte termeni foarte elogioşi. Bănuiesc că este vorba despre o altă "cucerire" de-a ta.

- Nu fi caraghios! Cu Greg n-am decât relaţii de afaceri.

- Inseamnă că a fost impresionat de simţul tău în afaceri, îi răspunse Tony râzând mânzeşte. N-a fost deloc uşor să-l convingi că Wells Boats este în stare să răspundă cerinţelor lui. Mai ales dacă luăm în considerare faptul că n-ai decât douăzeci şi trei de ani şi nici un fel de experienţă în domeniu.

Bănuind că vorbele lui sunt cu două înţelesuri, Charlotte se simţi jignită, dar nu răspunse la provocare. N-are decât să meliţeze cât o vrea, se va preface indiferentă!

Stătea cu braţele încrucişate pe piept şi-l privea sfidător când deodată, spre marea ei surpriză, Tony o trase spre el şi-şi lipi buzele de ale ei. Totul dură doar câteva secunde, după care el se dădu puţin înapoi şi se uită atent la faţa ei. Flacăra pe care o văzu sclipind în ochii lui o derută atât de mult, încât gura ei căpătă o expresie mirată. O clipă mai târziu, Tony o sărută din nou, dar de data asta cu atâta seriozitate încât Carlotte, tulburată, începu să tremure în braţele lui. Cucerită de pornirea lui, nu-i opuse nici o rezistenţă când el o lipi strâns de trupul lui, mângâind-o cu voluptate, în timp ce sărutul lor atinse perfecţiunea.

Nici măcar expresia triumfătoare de pe faţa lui atunci

când în cele din urmă se depărtă de ea nu reuşi să trezească spiritul de revoltă al Charlottei. Cucerită total de farmecul lui, îl sorbea pe Tony din priviri, nesimţindu-se în stare să-şi domine emoţia care o copleşise. Charlotte avea impresia că astfel de săruturi, ameţitoare precum şampania, te lasă fără vlagă. Apărarea ei, pe care o credea solidă, se dovedise a fi extrem de fragilă sub asaltul pasiunii lui ...

- Trec să te iau mâine dimineaţă. Să zicem pe la şase jumătate. Nu e prea devreme?

Nefiind în stare să vorbească, Charlotte dădu uşor din cap. Prea devreme? Nu. Dormea destul de prost şi de câtva timp se trezea înainte de ivirea zorilor şi simţea că şi în noaptea următoare se va întâmpla la fel ...

Vânturile şi mareele le vor fi favorabile. Cel puţin aşa a prezis Tony când plecară din Shalmouth a doua zi dimineaţă. Cât de bucuroasă fu Charlotte să urce la bordul ambarcaţiunii! Se simţea în formă. Un vânt răcoros umfla pânza principală. Deloc deranjată de el, îi plăcea să-l inspire până-n adâncul plămânilor şi să-l simtă biciuindu-i faţa.

Contrar aşteptărilor ei, Charlotte dormise tun toată noaptea. Se trezise la ora cinci dimineaţa când auzise soneria ceasului deşteptător şi rămăsese în continuare în căldura aşternuturilor ca să rememoreze sărutul lui Tony din ziua anterioară şi senzaţiile noi pe care le stârnise în trupul ei.

Probabil că dădea dovadă de vanitate, dar i se părea că descoperă o anumită tandreţe şi afecţiune în modul în care o sărutase, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. In mod

ciudat, pe Charlotte acest fapt o umplea de bucurie. In dimineaţa aceea nimic nu părea să-i poată strica euforia, nici amintirile neplăcute din trecutul ei şi nici măcar fantoma misterioasei decoratoare de interioare.

Intinse mai bine pânza triunghilară cu ajutorul frânghiilor. Gestul ei fu apreciat de Tony. După ce aruncă o privire anemometrului, acesta anunţă:

- Vânt de forţa 5. Vom zbura mai iute ca gândul!

Aşezat la cârmă, Greg le adresă un zâmbet vesel care făcu să-i strălucească ochii albaştri. Mai tânăr decât Tony cu câţiva ani, dădea dovadă de un entuziasm puţin cam pueril, dar care Charlottei i se părea emoţionant.

- E formidabil! Am petrecut prea mult timp în faţa planşetei de desen şi prea puţin pe apă de câteva săptămâni încoace! Barca asta se manevrează cu o uşurinţă nemaipomenită, Tony!

- Da, sunt destul de mulţumit de concepţia ei, îi răspunse acesta consultând sonarul şi harta de navigaţie. Virează la tribord, Greg, ne apropiem de un banc de nisip.

-Tu ai proiectat vasul ăsta? îl întrebă Charlotte pe Tony.

Nu făcea o impresie bună că nu ştia prea multe lucruri despre "asociatul" ei, dar curiozitatea fusese mai puternică.

- Da. La Shalmouth Sea School se folosesc foarte multe bărci de tipul acesta.

- Cine le-a construit?

- O uzină mare din apropierea oraşului Southampton, care le fabrică în serie.

Ghicindu-i gândurile, Tony adăugă:

- Nu, Wells Boats n-ar putea să construiască aşa ceva. In orice caz, nu în sediul actual! Wells trebuie să se limiteze la bărci unicate cum ar fi trimaranul lui Greg, nu să facă producţie de serie! Conştientă de adevărul spuselor lui, Charlotte nu mai insistase. Intr-adevăr, ştia foarte puţine lucruri despre Tony! Multă vreme tânăra nu văzuse în el decât un simplu marinar care îşi conduce şcoala nautică. Ce eroare! Tony era de fapt un adevărat manager al mărilor. Stăpânind arhitctura navală şi tehnicile de fabricaţie, era atât de profesinist, încât testa el însuşi prototipurile pentru a le cunoaşte limitele. In fond, Tony avea dreptate. Ea nu era decât o fată naivă lipsită de orice experienţă în domeniul afacerilor, pe când el ...

Gândindu-se mai bine la acest aspect, Charlotte îşi spuse că era posibil ca Tony să aibă o avere deloc neglijabilă. Numai conacul şi hectarele de teren din jurul acestuia valorau cât greutatea lor în aur. Ce reprezintă oare Wells Boats pentru Tony? Un fleac! Acum înţelegea mai bine hotărârea tatălui său: Lăsându-i lui Tony o parte din acţiuni, Wells Boats se alegea cu un manager care avea şi mijloacele financiare şi tehnice de a-l susţine. Astfel, oferea firmei singura şansă de a o scăpa de faliment.

Charlotte se gândea la toate aceste lucruri stând în cabina cârmaciului şi privind cum se depărtează vasul de ţărm. Greg o scoase din reveria ei.

- Eşti cam gânditoare, Charlotte. Imi pare foarte rău

pentru pierderea tatălui tău. Cred că ai fost foarte şocată!

Ea dădu trist din cap.

- Da ... toată viaţa mi-a fost dată peste cap ...

Era ciudat că era încă dureros să pomenească despre acest subiect. Dacă se gândea mai bine, nu trecuseră decât câteva săptămâni de la moartea tatălui ei. De atunci, se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât nici n-avusese răgazul să-l jelească. Cuvintele lui Greag treziseră acum în inima ei ghimpele tristeţii.

- Mi-a spus Tony că ţi-ai pierdut şi mama. Dacă simţi nevoia unui umăr pe care să plângi, al meu îţi stă la dispoziţie.

- Mulţumesc, Greg! N-o să uit asta, îi răspunse Charlotte zâmbind uşor.

- Ce-ar fi să fixăm de pe acum o zi? Te invit la cină în uma din serile săptămânii viitoare, ce zici?

- Păi ...

Tânăra ezită, fiind conştientă că lui Tony nu-i scăpase nimic din schimbul lor de replici. Să ai o discuţie între patru ochi pe un vas de mici dimensiuni ar fi fost o adevărată performanţă! Atunci când îi întâlni privirea, văzu în ea o sclipire ironică ce o făcu să aibă o strângere de inimă. In orice caz, era un monstru de cinism! Nu e de mirare că s-a destrămat căsnicia lui, din moment ce nu vedea cu ochi buni orice conversaţie nevinovată între un bărbat şi o femeie! Ce aştepta de la ea? Să se poarte urât cu Greg, cu riscul de a pereclita comanda trimaranului? Deşi poate că acest lucru în definitiv, i-ar conveni ...

Incepând din acel moment, ezitările ei dispărură.

- Iţi mulţumesc, Greg, mi-ar face plăcere, răspunse ea.

- Excelent! Ce mâncare preferi? Franţuzească, italienească, creolă? ...

- Nu avem prea mult de ales. Shalmouth nu e Londra!

- Ii place mâncarea spaniolă, vinul franţuzesc şi cafeaua tare! spuse Tony.

Expresia glacială din privirea lui era în contradicţie cu tonul nepăsător pe care-l folosise.

Greg păru un pic derutat, dar Charlotte tremura de indignare. Ce tupeu avea individul! De ce se amesteca în discuţia lor?

Ii răspunse numai pentru a-l putea pune la punct.

- Imi pare rău, dar informaţiile tale nu mai sunt de actualitate. Imi place mult mai mult bucătăria chinezească decât cea spaniolă. Gusturile se mai schimbă o dată cu trecerea timpului ...

- Şi mie îmi place bucătăria chinezească! interveni şi Greg. Cred că noi doi avem foarte multe puncte comune, Charlotte!

Era o declaraţie care îi provoca o reală indispoziţie tinerei. Urmă o tăcere lungă care fu tulburată numai de pocnetul pânzelor şi scrâşnetul frânghiilor. Tony stătea cu spatele la ei. După modul ţeapăn în care stătea, Charlotte bănui că era foarte încordat. Neştiind cum să procedeze pentrui a mai destinde atmosfera, exclamă cu o veselie falsă:

- Ce bine mă simt când vântul îmi biciuieşte obrajii! N-am navigat de foarte multă vreme. Nu te deranjează, Greg, dacă

trec şi eu puţin la cârmă?

- Absolut deloc!

Se dădu uşor la o parte, ca Charlotte să ia maneta. In timp ce ea conducea velierul, cu un ochi la compas şi cu celălalt la Tony, care stătea mai departe de ei contemplând marea, Greg începu să vorbească despre el şi pasiunea lui pentru vasele cu pânze.

- Deci nu eşti arhitect de nave? Eşti numai arhitect?

- Cele două discipline se îmbină una cu alta. Fie că faci o ambarcaţiune sau o clădire, trebuie să proiectezi aceleaşi structuri care să fie în stare să reziste la presiune. Cea mai delicată rămâne însă alegerea formei, pentru că ea este determinată de modul în care foloseşti velierul. Nu eşti de aceeaşi părere, Tony?

- Da, mi se pare logic. Principala problemă în concepţia vaselor cu pânze constă în echilibrul exact între viteză şi siguranţă.

Trăsăturile lui Greg se luminară de un zâmbet, pentru că nu observa notele de sarcasm pe care Charlotte le descoperise în tonul lui Tony.

- Aşa este; dar cursa atrage concurenţi foarte rapizi. In proba asta viteza e cea mai importantă!

- Navighezi de mult timp? îl întrebă Charlotte.

- De trei ani. Da, ştiu că e puţin, dar navigaţia a devenit o adevărată pasiune pentru mine. Familia mea spune că am înnebunit! M-am împrumutat de bani de la părinţii mei şi m-am îndatorat la toţi prietenii ca să pot duce la capăt acest

proiect.

- Ce curaj ai! şopti Tony.

Bănuitoare, Charlotte se uită la el. Privirea lui părea la fel de indiferentă ca şi tonul vocii.

- Cine nu încearcă, nu câştigă! îi răspunse Greg bine dispus.

- Da, dar cei prea îndrăzneţi riscă să se căiască mai târziu ...

După această replică tăioasă, Tony le întoarse din nou spatele

pentru a-şi concentra atenţia asupra hărţii de navigaţie. Charlottei îi venea să-i tragă câteva palme. Il invitase pe Greg să meargă cu ei pentru a-i vorbi în felul acela! Rolul lui trebuia să fie acela de a-l încuraja, nu de a-i scădea moralul!

Previziunile lui Tony referitoare la vânt şi maree se dovediră a fi exacte. Drumul fu parcurs într-un timp record, fix treisprezece ore! Din nefericire, călătoria care la început se anunţa a fi una de plăcere, se termină cu frig şi oboseală maximă. De aceea, răsuflă uşurată când văzu că ajunseseră la destinaţie. Se înnoptase deja când urcau pe râul Hamble pentru a amara la un ponton aflat în apropierea hotelului.

Neştiind unde îşi vor petrece naoptea, Charlotte îşi luase cu ea sacul de dormit, deşi perspectiva de a dormi în cuşetele lipsite de confort ale velierului nu-i prea surâdea, deoarece era extenuată de ziua petrecută pe apă.

Curajul îi mai reveni totuşi atunci când văzu trosnind un foc straşnic, în sala de mese a hotelului. La insistenţele lui

Tony, personalul acceptă să le servească masa, în ciuda orei târzii. Infrigurată, tânăra alese masa cea mai apropiată de şemineu.

- Charlotte, arăţi superb!

Intr-adevăr, tânăra avea ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi de aerul mării. Charlote îi zâmbi lui Greg, jenată de ocheadele lui îndrăzneţe, dar măgulită de faptul că nu-i era indiferentă ...

El adăugă, învăluind-o cu aceeaşi privire indiscretă:

- Dacă mai ai şi acum mâinile şi picioarele îngheţate, dă-mi voie să ţi le încălzesc eu.

Sau preferi să fac asta după aperitive?

- Da, aş vrea să beau un whisky, dar în cazul în care focul nu va reuşi să mă încălzească, am notat propunerea ta.

Işi dădu apoi la o parte şuviţele de păr care îi intraseră în ochi şi se sprijini leneş de spătarul scaunului, frântă de oboseală. Ziua aceea fusese lungă şi istovitoare, dar cu toate astea avea un sentiment de deplină satisfacţie că şi-o petrecuse pe mare.

O privire scurtă aruncată în direcţia lui Tony fu de-ajuns însă ca să-i strice buna dispoziţie. Acesta avea o figură încruntată şi tăcerea apăsătoare care domni între ei în timp ce Greg se duse să comande băuturile creă o atmosferă neplăcută.

In cele din urmă, Tony rupse tăcerea:

- A semnat deja ceva?

- Ce vrei să spui?

- Greg Smithson a semnat vreun contract cu Wells Boats pentru construirea trimaranului său?

- Nu, nu există nici un angajament scris, dar cred că nu va mai dura mult. Cursa are loc în august şi va trebui să se pună pe treabă cât de curând.

- Ai văzut planurile ambarcaţiunii?

- Desigur! Mi s-au părut foarte bune. Concepţia acestuia e plină de idei originale. De exemplu, amenajarea cabinei pilotului e proiectată în aşa fel, încât velierul să poată fi manevrat fără nici o dificultate de către un singur om ...

Tony se mulţumi să clatine din cap cu o expresie indescifrabilă pe chip. Văzând că tăcerea lui durează la nesfârşit, Charlotte îşi pierdu răbdarea.

- De fapt, despre ce este vorba, Tony? Unde vrei să ajungi? Am observat că azi n-ai chef de nimic. Care era obiectivul acestei plimbări?

Să scapi cu dibăcie de Greg Smithson ca să laşi câmp liber de acţiune buldozerelor tale?

- Nu fi stupidă!

-Atunci ce rost au întrebările astea? Şi de ce eşti atât de prost dispus? Ieri am crezut că ...

Se opri brusc tulburată de flacăra care văzu că se aprinde în privirea lui.

- Continuă! Ai crezut că ...

- Oh, nimic!

Greg veni spre ei cu o tavă de băuturi în mână. Enervată de discuţia cu Tony, Charlotte îl întâmpină cu căldură, bucuroasă să găsească în el un partener de discuţie fără probleme.

In timp ce studiau meniul, Tony le sugeră:

- Dacă vreţi, putem să dormim la acest hotel. Doar dacă nu preferaţi să vă congelaţi la bordul ambarcaţiunii sau să închiriem o maşină şi să ne întoarcem cu ea la Shalmouth

-E o idee bună să dormim la acest hotel, aprobă Greg. Mă duc să mă interesez de preţuri, sunteţi de acord?

Se pregătea să se ridice de pe scaun, când Tony îl opri cu un semn:

- Stai jos, Greg. Dat fiind că velierul meu nu dispune de încălzire, Shalmouth Sea School va achita factura de hotel.

După ce rosti aceste cuvinte, dispăru în direcţia recepţiei, de unde reveni după puţin timp cu trei chei în mână.

Masa se desfăşură într-o atmosferă de calm relativ. Intr-adevăr, conversaţia era destul de animată, dar nici vinul roşu

de Burgundia şi nici ambianţa plăcută a sălii de mese nu reuşiră să-l tempereze pe Tony. Armonia acelei seri era stricată de o stare de nelinişte difuză.

Văzând evidenta lui proastă dispoziţie, în cele din urmă, Charlotte se întoarse spre Grig, pe care îl incită să vorbească despre familia lui stabilită în Somerset şi în special despre fraţii şi surorile lui. Cu ajutorul vinului, discuţia căpătă o întorsătură mai personală şi Greg deveni mai îndrăzneţ, începând să-i facă ochi dulci tinerei. Ii spuse că fusese logodit, dar se despărţise de aleasa inimii lui când observase că ea nu-i va împărtăşi niciodată dragostea pentru navigaţie. Femeia vieţii lui, adăugă el, ar semăna cu Charlotte, ar fi cineva în stare să navigheze fără însă să îşi piardă din feminitate.

Cum să mai îndrăznească să se uite la Tony după o asemenea mărturisire? Atunci când o făcu, fu întâmpinată cu zâmbetul ironic că retrăieşte evenimentele din Minorca, de data asta cu diferenţa că în mod conştient sau nu, îl încuraja pe Greg să flitreze cu ea ...

Simţindu-se dintr-odată epuizată, Charlotte se ridică în picioare. Abia de-şi mai putea ţine ochii deschişi.

- Pe mine, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar pic de somn. Mă duc să mă culc.

In timp ce căsca şi se întindea ca o pisică leneşă, prin gesturile ei îşi scoase în evidenţă sânii şi acest spectacol atrase privirile lacome ale lui Greg.

- Vrei să te conduc până la uşă, Charlotte?

- Nu, mulţumesc. In caz că nu găsesc drumul corect, vin să

te iau, de acord?

Văzând că Tony se ridică brusc de pe scaun, Charlotte crezu că gluma ei provocase inevitabilul. Cât de ameninţător părea! Doamne sfinte, nu cumva va ridica mâna asupra lui Greg? Câteva secunde se scurseră într-o tensiune extremă. Din fericire, sângele-rece proverbial al lui Tony o salvă. Catastrofa fusese evitată deocamdată. Totuşi, vocea lui tremura de furie atunci când vorbi.

- Charlotte, mă duc să-ţi iau sacul de dormit de pe barcă.

- Nu te mai deranja. Sunt atât de obosită, încât nu cred că mai am puterea să te aştept.

- Urcă în camera ta! Iţi aduc eu bagajele! Cum îndrăznea s-o umilească în halul acela în faţa lui Greg? O tratase ca pe o puştoaică. Charlotte îşi propuse să rămână totuşi calmă. Nu voia să declanşeze ostilităţile în prezenţa lui Greg. Işi vor regla conturile mai târziu, dar câtă stăpânire de sine îi trebui ca să nu spună nici un cuvânt!

Tremurând de furie, îl salută pe Greg cu un semn din cap.

- Noapte bună, Greg. Pe mâine!

După aceea urcă imediat în camera ei şi aşteptă sosirea lui Tony, pregătită să nu-i cedeze cu nici un chip.

Capitolul 1

Charlotte se plimba furioasă de colo-colo prin cameră. Somnul îi pierise şi Tony se părea că n-avea de gând să se grăbească!

In speranţa că va reuşi să-şi recapete sângele-rece, în cele din urmă se închise în baie şi se spălă pe mâini şi pe faţă. Chiar în acel moment, Tony bătu la uşă.

Tânăra se duse să deschidă cu paşi hotărâţi. Ii smulse sacul de dormit din mâini cu un gest furios şi îl aruncă în spatele ei. Ii spuse apoi, fără nici un fel de introducere:

- Spune-mi şi mie ce joc mai e şi ăsta?

Inchipuieşte-ţi că şi eu aveam de gând să-ţi pun aceeaşi întrebare!

Tony intrase cu forţa în încăpere şi trântise uşa în urma lui. Ochii lui străluceau la fel ca ai Charlottei. Din câte se părea, ostilitatea ei nu-l impresiona absolut deloc.

Charlotte nu se aştepta la atâta agresivitate din partea lui. Derutată, făcu un pas înapoi, se împiedică de sacul de dormit, se dezechilibră şi se trezi stând pe pat.

- Scumpul nostru Greg crede că are serioase şanse cu tine! continuă Tony. Chiar trebuie să agăţi orice bărbat care-ţi iese în cale?

Cum îndrăznea să spună aşa ceva? Charlotte se ridică fulgerător în picioare. Abia putea să vorbească din cauza furiei:

- Bietul de tine! Eşti un monstru de cinism şi ai o imaginaţie atât de perversă încât ... nu eşti în stare să

deosebeşti răul de bine. Ieşi afară imediat!

- Stai uşor ... Ţineam doar să te informez că poţi să-ţi iei gândul de la noul tău admirator. A şters-o fără urmă. Imi pare rău pentru tine, Charlotte ...

Ea îl fixă într-o tăcere ostilă, străduindu-se să înţeleagă vorbele lui. Greg plecase? Asta însemna că renunţa la construcţia trimaranului? Deodată, având o bănuială, Charlotte se gândi la altă ipoteză, mult mai josnică: oare Tony se bătuse cu el? Doamne Dumnezeule ... Această eventualitate o făcu să se blocheze. Era posibil ca Tony să se coboare atât de mult? Tânăra refuză să creadă aşa ceva, deşi, având de-a face cu un om atât de hotărât, totul era posibil!

- Spune-mi, Tony ce s-a întâmplat cu Greg?

- Stai liniştită ... Ştii foarte bine că urăsc violenţa. Nu i-am dat în cap, e încă întreg.

- Poate aşa e, dar îmi închipui că despre trimaran nici nu mai poate fi vorba, nu-i aşa? Am înţeles perfect! Eşti dezgustător! Te urăsc! Dar, mai întâi de toate, spune-mi şi mie cu ce drept îndrăzneşti să intri în camera mea ca la tine acasă? N-ai nici un drept asupra mea! Nu-ţi aparţin!

Ieşindu-şi din sărite, Charlotte renunţă la orice reţinere. Incepu să-l lovească pe Tony, care îi pară loviturile fără să scoată nici un cuvânt. In cele din urmă îşi pierdu şi el răbdarea. O imobiliză pe Charlotte, cu o mână de fier care aproape îi tăie răsuflarea.

- Ajunge! Poate că asta e şi problema ... că nu eşti a mea. Ce părere ai de ideea asta!

El o strânse la pieptul lui şi ea se încordă. Deodată vocea lui Tony îşi schimbă tonalitatea.

- Mă costă foarte mult să-ţi fac mărturisirea asta, Charlotte. Numai Dumnezeu ştie cât de mult am luptat cu sentimentele pe care le am faţă de tine. Am nevoie de tine, nu pot să mai trăiesc fără tine ...Pur şi simplu mă obsedezi ...

Posesivă şi aproape brutală, gura lui Tony se lipi de cea a Caharlottei, înăbuşindu-i protestele şi cu o mişcare bruscă, o trânti pe pat.

Cu câteva clipe mai devreme, atunci când era înverşunată împotriva lui Tony, tânăra se credea în stare să-i opună rezistenţă. Acum, i se spulberaseră iluziile. Tony o săruta cu o patimă răvăşitoare şi ceea ce începuse ca o luptă sălbatică se transformă curând într-o zbatere simplă a trupurilor care o târa pe Charlotte într-un vârtej de emoţii. Tony explora trupul tinerei, ca şi cum ar fi dorit să-şi imprime amintirea acestuia în memorie. Ii scoase puloverul şi începu să-şi descheie cămaşa fără ca ea să facă vreo mişcare în acest timp. In ea, flacăra furiei se îmbina cu cea a unei dorinşe atât de pasionale, încât se simţea total ameţită.

Curând, sutienul ei fu aruncat pe mochetă lângă pulover şi bluză. Tinerei i se păru că sânii îi iau foc sub flacăra privirii lui.

- Tony ... nu, te rog ...

Cuvintele îi rămăseseră însă în gât în clipa în care îi prinse delicat cu buzele sfârcul întărit al sânului. Răvăşită de voluptatea stârnită în trupul ei de sărutările şi mângâierile lui, Charlotte începu să se mlădieze sub corpul lui, cu mâinile

vârâte în părul lui bogat şi negru.

Tentaţia îndelung reţinută crescu şi mai mult ca urmare a îmbrăţişării lui furtunoase. Era total dominată de pasiune, gemând şi oftând senzual. Dar atunci când simţi că el îi umblă la fermoarul pantalonilor, reveni brusc la realitate. Trebuia oare să i se dăruiască acum şi aici lui Tony? După toate certurile dintre ei şi neîncrederea pe care o avea în el? Ar fi o adevărată prostie!

- Nu! Opreşte-te! strigă ea.

- De data asta, Charlotte, e prea târziu. Ştii foarte bine că mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu.

Aceste cuvinte fură rostite cu atâta hotărâre, încât Charlotte se îngrozi. Profitând de faptul că Tony îşi scotea cămaşa de pe el, tânăra se răsuci până la marginea cealaltă a patului, apoi dintr-un salt, alergă şi se închise în baie. Abia respirând, se lipi de tăblia uşii, ca pentru a-l împiedica să între peste ea. I se înmuiară picioarele şi fu străbătută de fiori din cap până-n picioare. Fiori de spaimă, de frig sau de dorinţă neîmplinită? ... Charlotte nu ştia ce să mai creadă ...

Luă jacheta din lână pe care o lăsase în baie ceva mai înainte şi şi-o aruncă pe umeri. Apoi, ciuli urechile. Nu se auzi nici un zgomot ... Oare Tony se dusese în camera lui? Nu. Avea presimţirea că se afla tot în acelaşi loc.

Intr-adevăr, curând se auziră nişte ciocănituri uşoare în uşa băii.

- Imi pare rău, Charlotte ... Deschide, n-ai de ce să-ţi mai fie teamă ...

Vocea îşi pierduse din duritate. Oare chiar regreta ce făcuse? Charlotte era tot nehotărâtă.

- Te rog să-mi deschizi ...

In cele din urmă, tânăra întredeschise cu prudenţă uşa. Tony
o luă în braţe şi începu s-o legene şi s-o mângâie cu tandreţe pe păr. Era pentru prima oară când se purta atât de blând cu ea şi de aceea îi apărură lacrimi în ochi.

Ce bine se simţea la pieptul lui! Pielea trupului gol până la brâu era extrem de fină şi fierbinte la atingerea obrazului ei şi parfumul lui o făcea să se cufunde din nou într-un ocean de amintiri senzuale. De ce mai era nevoie pentru a reaprinde în ea flacăra care de fapt nu se stinsese niciodată?

Fu nevoită să facă un uriaş efort de voinţă ca să se smulgă din căldura îmbrăţişării lui.

- Dă-mi drumul, Tony.

- Imi pare rău, Charlotte ... Dacă ai şti cât regret ...

Ea se duse şi se aşeză pe marginea patului fără să scoată un cuvânt. Pe noptieră, într-o scrumieră, o ţigară stătea să se stingă.

Tony se apropie de pat.

Privirile li se întâlniră şi tânăra fu cuprinsă de o emoţie ciudată când văzu trupul bronzat al bărbatului. Era superb. Tony avea aspect şi musculatură de sportiv şi emana din el atâta forţă, încât
i se tăie răsuflarea.

- Scuză-mă! Ştiu că nu e frumos să fumezi în camera

altcuiva, dar mă simţeam prea nervos ...

După aceste cuvinte, trase ultimul fum de ţigară şi apoi o strivi în scrumieră. După tremurul vocii şi gesturile agitate, Charlotte îşi dădu seama că era la fel de încordat ca şi ea.

- Ar trebui să te laşi de fumat. Nu face bine la sănătate.

Lăsă apoi privirea în jos şi adăugă:

- Aş vrea să pleci, Tony. Sunt foarte obosită.

- Trebuie să stăm de vorbă.

- Nu în seara asta. N-am nici un chef.

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

- Uită-te la mine, Charlotte!

Dat fiind că ea se încăpăţâna să privească în jos, el îi ridică bărbia cu degetul.

- Dacă trebuie să-i fie ruşine cuiva de ceea ce s-a petrecut în seara asta, acela sunt eu, nu tu. Poţi să mă priveşti în faţă.

- In cazul ăsta, puneţi cămaşa pe tine.

Cum să se mai uite la el din moment ce simpla atingere sau priveliştea trupui său pe jumătate gol erau de-ajuns s-o facă să-şi piardă minţile? Tony execută ordinul.

- Gata ... Acum e mai bine?

Charlotte aprobă cu un semn din cap. După expresia din ochii lui, înţelese că el ştia. Ghicise cauza neliniştii ei. Ei bine, n-are decât! Oricum, nu voia să rişte vreo scenă umilitoare şi jenantă ca aceea de mai devreme.

- Mi se pare că eşti cam palidă, observă Tony. Sper că nu eşti bolnavă. Vrei să-ţi fac un ceai?

- Da, aş dori un ceai, dar stai liniştit, nu sunt bolnavă, ci

doar obosită, chiar foarte obosită. Şi îţi spun pentru ultima dată, Tony, te rog să mă laşi în pace!

Tony ridică receptorul şi ceru să i se aducă ceai. In sfârşit, Charlotte putea să se culce şi să-şi găsească liniştea în somn ...

Dar se înşelase ... Tony nu părea dispus să plece.

- Charlotte ... începu el.

Tânăra se încordă instinctiv. Văzu apărând în ochii întunecaţi ai lui Toni o expresie chinuită.

- Adineauri, când ai fugit de mine, mărturisesc fără nici un fel de ruşine că eram furios la culme. Trebuie să ştii că n-am forţat în viaţa mea o femeie să facă dragoste cu mine!

Se opri, îşi trecu mâna peste frunte cu un gest obosit şi apoi continuă, zâmbind cu tristeţe:

- M-am purtat foarte urât ... Aşa se întâmplă mereu atunci când sunt cu tine.

Mă las luat de val!

- De ce?

Simţea nevoia să ştie şi în plus, evenimentele din seara aceea o tulburaseră foarte tare din punct de vedere emoţional şi era mai vulnerabilă decât de obicei.

- Ieri, când m-ai sărutat, am avut impresia că ... ţii la mine, că nu mă mai dispreţuieşti, şopti ea.

El o învălui cu o privire atât de intensă, încât se simţi de-a dreptul hipnotizată.

- Eu să te dispreţuiesc? N-am facut niciodată aşa ceva, Charlotte.

- Ba da! In urmă cu ceva timp m-ai acuzat că ţi-am făcut avansuri şi apoi am sărit în patul altui bărbat! Purtarea ta din seara asta dovedeşte că nu s-a schimbat nimic de atunci! Intrând aici,

m-ai jignit. Ştii că n-ai nici un pic de respect faţă de mine!

După ce stătuse câteva secunde pe pat, Tony se ridică încet şi se duse la fereastră. Rămase acolo, cu spatele la Charlotte, privind în întuneric. Fiecare secundă care trecea mărea tensiunea care umplea atmosfera.

In cele din urmă, când deja Charlotte îşi luase gândul, Tony rupse tăcerea.

- Când aveam optsprezece ani, am cunoscut o fată de nici şaptesprezece. Pentru mine, a fost una din acele iubiri nebunatice ale tinereţii de care oamenii îşi cam bat joc. Mă înrolasem de curând în marină şi eram în căutarea unui ideal ... a cuiva care să-mi "aparţină" numai mie şi nimănui altcuiva. Pe vremea aceea aveam o fire romantică, de aceea atunci când Jenifer mi-a jurat că mă iubeşte la nebunie, am fost suficient de naiv să cred că e sinceră.

Tony schiţă un zâmbet trist.

- In timpul unei escale, m-a anunţat că e însărcinată şi atunci am luat-o de nevastă. Ce a urmat a fost dezgustător. In cele din urmă a reieşit că n-a existat nici un copil. Cât despre "căsnicia" noastră, n-a rezistat lungilor perioade de despărţire impuse de meseria mea de marinar. In ziua în care m-am întors acasă fără s-o pot anunţa în prealabil, am prins-o pe Jenifer în pat cu cel mai bun prieten al meu.

- Oh, Tony ...

- Toate acestea sunt deja de domeniul trecutului. Prietenul acela mi-a mărturisit, evident, pentru a-şi scuza comportamentul, că nu era nici pe departe singurul care a profitat de favorurile lui Jenifer.

- Tony ...

- Pe scurt, ca să nu mai intru în detalii, am divorţat, am mai petrecut patru ani în marină şi apoi am intrat la facultate. După care am venit la Shalmout, unde l-am cunoscut pe adevăratul meu tată. Am descoperit în el un om superficial, seducătorul cel mai egoist care mi-a fost dat să-l întâlnesc vreodată.

Tony întoarse spre tânără un chip trist şi posomorât.

- Ţi-am mai spus că nu ştiu să-mi exprim sentimentele. Vreau doar să te fac să înţelegi, Charlotte, cât de mult m-au marcat aceste evenimente. Până de curând aveam o părere proastă despre toată lumea şi în cele din urmă n-am mai avut încredere în nimeni. Cum pot să cred încă în dragoste, în generozitate şi în toate aceste sentimente frumoase, când am trecut prin asemenea încercări?

Cuvintele lui o îngheţară pe Charlotte. Obsedată de resentimente şi de furie, nu-şi dăduse seama că de fapt simţea ceva pentru Tony şi dorea ca sentimentul să fie reciproc. Acum, nu mai avea rost să-şi facă iluzii. Tony nu era în stare să iubească. Ii dovedise acest lucru într-un mod cât se poate de clar.

Charlotte se ridică brusc în picioare, încercând să nu

izbucnească în plâns.

- Unde vrei să ajungi, Tony? Ce legătură este între "vechea poveste” si ceea ce s-a întâmplat între noi?

Din fericire, fură întrerupţi de un ciocănit în uşă. Tony se duse să deschidă. In prag stătea o chelneriţă cu ceaiul comandat mai devreme. După ce Tony îi dădu un bacşiş uriaş, ea îi zâmbi şi plecă, dar nu înainte de a arunca o privire curioasă peste umăr în direcţia Charlottei, care stătea în picioare în mijlocul camerei cu braţele încrucişate la piept şi cu un aer nefericit pe faţă.

După ce rămaseră din nou singuri, Tony puse tava pe noptieră şi-i turnă ceaiul în ceaşcă, după care i-o întinse.

- Ia şi bea ...

Doborâtă brusc de oboseală, Charlotte se aşeză pe marginea patului şi bău ceaiul fiebinte cu înghiţituri mici, sub privirea satisfăcută a lui Tony. După ce goli ceaşca, el i-o luă din mână şi o aşeză la loc pe tavă.

-Acum culcă-te, Charlotte. Eşti epuizată. Să navighezi timp de treisprezece ore nu e o treabă uşoară ...

- Si mai greu e să respingi avansurile nedorite! îi răspunse ea împinsă de un drăcuşor nevăzut.

Tony, care se îndrepta spre uşă, se opri brusc şi se întoarse spre ea. Pe trăsăturile feţei lui apăruse o expresie îndurerată.

-Aşa ai simţit tu? Aşadar, îţi sunt atât de ... nesuferit?

Charlotte vru să mintă în mod intenţionat ca să-l facă să plece

de lângă ea.

- Da! Ai găsit cuvântul potrivit.

Mi se pare că eşti un nesuferit. Şi acum pleacă, lasă-mă în pace!

- Charlotte!

Tony părea distrus.

- Pleacă, am spus! Vreau să rămân singură!

El o mai privi cu tristeţe, câteva secunde, apoi, fără să mai spună nimic, părăsi camera.

Abia se închise uşa în urma lui că Charlotte se şi prăbuşi pe pernă, zguduită de hohote înăbuşite de plâns.

Următoarele două săptămâni fură îngrozitor de grele ... Ca să nu se mai gândească la Tony, Charlotte munci pe brânci la şantierul naval, dar noaptea se trezea numai cu ea însăşi şi somnul îi era tulburat de gânduri negre.

De când se întorseseră la Shalmouth, drum parcurs în maşină într-o tăcere ostilă, Charlotte nu mai ştia nimic de Tony. Uneori zărea BMW-ul plecând de la conac.

Mult mai îngrijorătoare însă era tăcerea lui Greg Smithson. El nu reînnoi invitaţia la restaurant, ceea ce nu era de mirare, dată fiind comportarea lui Tony. Totuşi, fu stabilită o întâlnire între ea, Tony şi Greg pentru a discuta planurile trimaranului. Situaţia părea să se normalizeze, cu atât mai mult cu cât Charlotte vorbise cu Greg o dată sau de două ori la telefon, în termeni foarte amicali. In vinerea respectivă însă, lovitură de teatru! Greg anunţă că nu putea veni şi contramandă întâlnirea, fără să fixeze o dată ulterioară. Zilele trecură fără

ca el să mai dea vreun semn de viaţă. Charlotte îl sună de câteva ori, dar în zadar. Nu-i răspunse la telefon.

Incertitudinea îi provoca o stare atât de anxioasă, încât începu să-i fie afectată sănătatea şi oglinda îi reflecta o imagine deloc măgulitoare: avea tenul palid, cearcăne sub ochi şi faţa obosită. Dar în asemenea împrejurări, cum să fie veselă? Charlotte consacrase deja multe ore studierii trimaranului. Se apucase să studieze piaţa, căutând prin toată ţara furnizorii cei mai competitivi şi asigurându-se că aceştia puteau să-i livreze la timp piesele din fibră de sticlă, răşinile şi toate celelalte materiale necesare pentru construcţia vasului. Nu-i venea să creadă că Tony se hotărâse să saboteze în mod intenţionat munca aceea uriaşă. Ar fi fost monstruos din partea lui!

Charlotte se abţinu din mândrie să-l sune ca să se intereseze de intenţiile lui Greg. Poate că totuşi, Tony nu avea nici o legătură cu dispariţia acestuia. In cazul acesta, dacă l-ar fi sunat i-ar fi dat de înţeles că acest contract era compromis. Nu putea suporta ideea de a-l vedea bucurându-se şi prefăcându-se în acelaşi timp că-i era milă de ea. In plus, amintirea ultimei lor întâlniri de la hotel îi stârnea şi acum o emoţie atât de puternică, încât se temea să dea ochii cu el şi prefera pur şi simplu să-l evite.

Pe scurt, toate mergeau anapoda ...

- Taxele pe navigaţia de plăcere au omorât construcţia de ambarcaţiuni.

Şi criza economică, evident.

Aceasta fu părerea exprimată de Geoff în timpul pauzei de cafea din după-amiaza aceea de la şantierul naval.

Charlotte, aplecată asupra cifrelor pesimiste ale bilanţului financiar-contabil, îi răspunse:

- Credeam că, dimpotrivă, a fost anunţată o creştere record.

- Nu pentru noi! Navigaţia de plăcere rămâne un lux. In perioadele de prosperitate, este unul din primele sectoare care sunt afectate.

Dar care era situaţia financiară a lui Greg Smithson? se întrebă cu tristeţe în timp ce pleca de la birou în seara aceea. Oare trecea şi el printr-o perioadă de austeritate "neprevăzută"? Se hotărâse să renunţe la cursă pentru că nu avea bani suficienţi? Sau l-a informat Tony despre dificultăţile de la Wells Boats şi-l determinase să-şi ducă schiţele în altă parte? Toate ipotezele erau valabile şi cea ce din urmă era cea mai demnă de luat în seamă ... Supărat de idila de pe barcă, dintre ea şi Greg, Tony putuse foarte bine să se răzbune în acest mod.

Data fatidică fixată de la început de către Tony se apropia cu paşi repezi. Nu era oare încă din start decât o escrocherie uriaşă? Poate că-i acordase acest termen numai din plăcerea de a o vedea dând greş? Poate ... poate... Toate aceste supoziţii o făceau să-şi piardă minţile.

In drum spre conac, Charlotte zări un fuior de fum înălţându-se deasupra Vilei Cormoranilor. Probabil că doamna Bolton trecuse pe acolo. Tânăra se simţi uşor vinovată de

faptul că beneficia de serviciile doamnei Bolton. Când se întorcea acasă, găsea aşternuturile călcate, curăţenia făcută şi uneori chiar o mâncare gătită la cuptor, numai bună să fie încălzită. Dar, dat fiind că nu-i putea interzice să intre în vilă de teamă să n-o jignească, Charlotte n-avea ce face. Doamna Bolton părea să aibă o slăbiciune pentru ea şi, ca să fie sinceră, Charlottei nu-i displăcea să fie răsfăţată astfel.

Atunci când trecu pe lângă conacul luminat ca ziua de reflectoare, îi atrase atenţia prezenţa unei maşini parcate în faţa acestuia. Era o Morgan galbenă ca lămâia, cu capota lăsată pe spate, ceea ce era o imprudenţă, dat fiind că cerul era acoperit de nori groşi.

Oare cine putea fi proprietarul, sau proprietara acesteia? se întrebă Charlotte intrigată. De fapt ce importanţă avea? Viaţa personală a lui Tony n-o privea absolut deloc!

Când ajunse la vilă, se duse să se aşeze în faţa focului de lemne, direct pe covor. Charlotte se gândi cu recunoştinţă la doamna Bolton. Mireasma buştenilor de stejar care ardeau în vatra căminului se îmbina cu aceea de ceară de albine, folosită la lustruirea mobilei. Ce plăcut era să locuiască în casa aceea!

Curând, cuprinsă de un val de toropeală, Charlotte îşi sprijini capul de canapea şi încet-încet, pleoapele i se îngreunară ...

Soneria telefonului o făcu să tresară. Se frecă derutată la ochi apoi ridică receptorul sperând ca la capătul celălalt al firului să audă vocea lui Greg.

- Bună seara, Charlotte. Sper să nu te deranjez.

- Nu, nu ăă ... De fapt dormeam. M-a trezit soneria telefonului. Tu ce mai faci?

- Dormeai? Dar nu e decât nouă jumătate!

- Ah, da?

- Draga mea, vreau să-ţi dau o veste, dar te avertizez că nu ştiu dacă ceea ce am să-ţi spun te va bucura ...

Cuprinsă de îngrijorare, Charlotte aşteptă urmarea.

- Imaginează-ţi că am luat prânzul săptămâna asta cu seducătorul Tony Meredith, care mi-a făcut o propunere pe care nu pot s-o refuz! îi spuse Fiona. In plus, pot să te asigur că în restaurantul în care am luat masa, femeile nu aveau ochi decât pentru el!

- Mă bucur că aţi petrecut câteva momente plăcute împreună ... Fiona, aş vrea să-ţi pun însă o întrebare: tu chiar mă urăşti?

La capătul celălalt al firului se făcu tăcere pentru câteva clipe.

- Bineînţeles că nu! Ce idee ciudată ţi-a trecut prin cap! Eşti sora mea mai mare şi ţin foarte mult la tine.

- Atunci, de ce faci tot posibilul să mă superi? Unde este loialitatea ta faţă de familie?

- După părerea mea, valorile de genul ăsta nu prea au importanţă. Ţi-o spun fără să mă ruşinez, Charlotte, că am vedere mai ales interesul meu! In nici un caz nu vreau să fiu victima unei cauze pierdute! De altfel, în privinţa asta eu şi mama avem acelaşi punct de vedere.

- Care era cauza pierdută "a mamei”? Tatăl nostru? Sau eu? Din acest motiv a avut o legătură cu un alt bărbat? Pentru că s-a gândit numai la interesul ei?

Charlotte regretă acele cuvinte dure, dar acum era prea târziu.

- Dacă ai de gând să mă şochezi în felul acesta, eu zic să renunţi, pentru că ştiu toate astea.

Mai ştiu şi cine era bărbatul respectiv. Tu îl ştii?

- Nu ... Domnul Adams n-a considerat necesar să-mi dezvăluie identitatea lui. Se pare că a murit.

- Aşa este. S-ar putea însă ca numele lui să te intereseze. Este vorba despre Gay Simpson!

- Tatăl lui Tony?

Chrlotte simţi cum i se înmoaie picioarele şi fu nevoită să se aşeze pe scaunul de lângă telefon.

- Mama şi Gay Simpson? şopti ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. Când ... Vreu să spun, când a început legătura dintre ei?

- Stai liniştită, n-avem nici o legătură de sânge cu Tony, dacă asta e problema care te frământă, îi răspunse Fiona cu un râs răutăcios.

Charlotte era uluită.

- Fiona ... de unde ai informaţiile astea?

- Chiar mama mi-a vorbit despre Gay Simpson şi când am aflat că el era tatăl lui Tony, am abordat acest subiect cu Tony. L-am întrebat dacă noi două suntem sau nu fiicele tatălui nostru.

- Doamne Dumnezeule!

- De ce eşti atât de scandalizată? De faptul că mama a avut o legătură extraconjugală sau din pricină că bărbatul respectiv a fost Gay Simpson?

- Cred că din ambele motive ...

- Nu te înţeleg deloc! Mama a procedat foarte normal. După ce s-a operat de cancer, probabil a aflat că zilele îi erau numărate. A vrut să se bucure de toate plăcerile pe care i le putea oferi viaţa!

Problema ta e că eşti prea idealistă, aştepţi de la oameni să se poarte ca nişte îngeri! Şi cum nu există îngeri în lumea asta murdară, mergi din decepţie în decepţie! Şi eu te-am dezamăgit? Ei bine, puţin îmi pasă! Imi pare rău că îţi vorbesc atât de aspru, dar trebuie să mă iei aşa cum sunt!

Charlottei i se uscase gura din cauza emoţiei. Probabil că Fiona avea dreptate. Era o naivă, o idioată credulă până la prostie! Lecţia pe care i-o servise sora ei spera să-i fi deschis însă ochii.

Dar deocamdată, avea alte preocupări. Se gândea la Tony, care îşi asumase rolul de înger păzitor de la moartea tatălui său, dar care nu era decât un tiran! Da, un tiran însetat de putere!

Voia să o domine în mod abuziv şi s-o manipuleze făcându-i promisiuni pe care n-avea nici o intenţie să şi le îndeplinească. Faţă de ea se purta arogant şi autoritar, iar pe la spatele ei cumpăra acţiunile Fionei şi se debarasa cu dibăcie de Greg ca să poată acţiona în voie!

- Scuză-mă, Fiona, dar am ceva foarte urgent de făcut, şopti Charlotte.

După care închise telefonul. Işi puse în grabă jacheta şi se năpusti afară, în direcţia conacului, ale cărui ferestre luminate se puteau zări în depărtare.

Capitolul 8

- S-a întâmplat ceva, domnişoară Charlotte?

Când văzu faţa răvăşită a tinerei, zâmbetul de pe figura doamnei Bolton dispăru.

- Tony este acasă, doamnă Bolton?

- Da, dar e cu cineva ...

Doamna Bolton nu reuşi să spună mai mult. Charlotte se îndrepta deja cu paşi hotărâţi spre salon şi deschise uşa în trombă.

Spectacolul care îi apăru în faţa ochilor o încremeni locului.

Tony şedea pe canapeaua de lângă şemineu, îmbrăcat foarte elegant, în costum negru şi cămaşă albă. Lângă el se afla o frumoasă brunetă care-l ţinea după umeri şi-l săruta pe obraz chiar în momentul în care Charlotte se năpustise în încăpere.

Când o văzu, Tony se ridică fără grabă, cu o expresie întunecată pe faţă.

- Ah, Charlotte ... Ce surpriză plăcută! Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Melina Petterson ...

- Nu te mai deranja! Nu ţin neapărat s-o cunosc!

- Charlotte ...

In ciuda tonului său ameninţător, tânăra rămase surdă la avertismentul lui .

- M-a sunat Fiona adineauri. Aşadar, vrei să cumperi acţiunile ei? Iţi mulţumesc că m-ai pus şi pe mine la curent cu intenţiile tale!

Vocea îi mai slăbi în intensitate, dar continuă:

- Probabil sperai să reglezi afacerea înainte ca dezertarea lui Greg Smithson să fie confirmată. In felul acesta vei fi liber să razi de pe faţa pământului clădirile şantierului. Nu există nici un risc ca Fiona să se dea de partea mea şi să-ţi încurce planurile, nu-i aşa? Şi cum l-ai izolat pe Greg, vei proceda la fel şi cu angajaţii şantierului naval, am dreptate sau nu? Vrei să mă ocup eu de treaba asta murdară? Cred însă că ţie îţi va face o plăcere deosebită să-i anunţi că sunt şomeri!

Fiind martoră la ieşirea ei furtunoasă, Melinda Petterson avea
o expresie uluită pe faţă. Privirea ei speriată se plimba de la Tony la Charlotte, în timp ce părul ei lung şi negru se unduia de fiecare dată când întorcea capul. Se ridică, uşor stânjenită.

- Nu crezi că ar fi mai bine să plec, Tony? spuse ea.

- Nu, doream s-o cunoşti pe Charlotte, ceea ce s-a şi întâmplat. Acum însă, va trebui să-şi ceară scuze pentru grosolănia ei.

- Nici să nu te gândeşti!

Nu mă mai impresionezi cu aerele tale de superioritate. Nu eşti decât un înfumurat ... un făţarnic ... un ...

Nemaigăsind cuvinte suficient de jignitoare se hotărî să tacă brusc şi se îndreptă spre uşă.

- Nu vreau să mai vorbesc cu tine! Nu vreau nici măcar să te mai văd în faţa ochilor! Mi s-a acrit de prezenţa ta!

Faptul că-i spusese tot ce avea pe suflet ar fi trebuit s-o mai uşureze sau măcar să-i producă un sentiment de

satisfacţie. Din nefericire, lucrurile nu stăteau deloc aşa! Atunci când plecă de la conac, Charlotte se simţea şi mai chinuită decât atunci când venise. Văzându-l pe Tony împreună cu o altă femeie, fusese extrem de şocată, în sufletul ei deschizându-se o rană mai veche. Oare a ei era cămăşuţa de noapte din satin? Ea era decoratoarea de interioare care fusese plecată în strinătate?

De fapt, ce importanţă avea? Probabil că Tony nu ducea lipsă de femei frumoase care să fie gata să-i ţină companie într-o seară. In momentul acela Charlottei puţin îi păsa de asta, totul îi era indiferent. Avea impresia că ajunsese la capătul puterilor.

Plecarea ei de la Vila Cormoranilor se petrecu în grabă şi în mod haotic. De teamă să nu se pomenească pe nepusă masă cu Tony pe cap, aruncă rapid câteva obiecte în poşetă, se urcă în maşină şi părăsi domeniul pe furiş, ca o hoaţă. După ce se certaseră, era de neconceput să mai accepte să locuiască la vilă. Cum să mai trăiască acolo, la numai câţiva metri depărtare de acest om care o înşelase atât de cumplit?

Pe drumul spre Shalmouth începu să plouă cu picături mari, care loveau cu zgomat caroseria maşinii. Trombele de apă care cădeau pe parbriz o împiedicau să vadă clar şoseaua şi de aceea merse mai încet.

Cu puţin noroc, poate că frumoasa Melina Petterson uitase să tragă capota Morganului său! In ce hal îşi va găsi canapelele din piele naturală! La gândul acesta, Charlotte zâmbi fără să vrea printre lacrimi ... Ar fi trebuit să-i fie ruşine

să gândească atât de urât, dar în seara aceea nu-i mai păsa de nimic. In plus, faptul că Fiona o comparase cu o victimă o enervase la culme. Aşa se purtase ea până atunci, ca o victimă?

Charlotta rula pe şosea fără nici o ţintă, când observă că o luase spre şantierul naval. Sacul ei de dormit se găsea în portbagajul maşinii şi cheile de la birou erau în torpedo. Probabil că podeaua nu era prea confortabilă ca să doarmă pe ea, dar nu conta. Mai bine aşa, decât să fie nevoită să suporte prezenţa Fionei. La ora aceea nici nu intra în discuţie să-i ceară adăpost lui Susie.

De unde să ştie că bătrânul Ford nu va reuşi s-o ducă până acolo? Pe când se apropia de destinaţie motorul începu să tuşească şi, după mai multe rateuri, maşina rămase nemişcată. Toate încercările de a demara din nou rămaseră fără nici un rezultat. Ce ghinion!

Blestemată maşină! Cu nervii la pământ, Charlotte îşi reproşa puţin cam târziu lipsa de prevedere. Nu-i mai rămânea decât să meargă pe jos până la şantierul naval, de unde putea să ceară o maşină de depanare a doua zi dimineaţă.

Printre rafalele de ploaie, Charlatte scoase din porbagaj impermeabilul şi sacul de dormit. Din fericire, acesta era vârât în husa etanşă pe care o folosea atunci când făcea iahting. Lăsă maşina pe marginea şoselei şi începu să meargă cu paşi mari de-a lungul estuarului, în direcţia docurilor. Părul i se udase leoarcă. Se putea socoti norocoasă dacă va scăpa din

toată aventura aceea fără un guturai zdravăn!

Cufundate în întuneric, docurile păreau pustii. In mod instinctiv, Charlotte grăbi pasul. La puţina distanţă de ea, geamul unei uşi proiecta pe cadarâm un dreptunghi luminos. Probabil un bar. Intr-adevăr, Charlotte văzu ieşind din el un grup de marinari beţi dacă se lua după mersul lor şovăitor. Culmea ghinionului, după câteva ezitări, se îndreptară în direcţia ei. Charlotte simţi că inima începe să-i bată mai repede în piept. Atunci, când li se încrucişară drumurile, se uită numai în pământ, făcându-se că nu aude glumele lor răutăcioase. Fiind probabil prea beţi, ei nu încercară să se ia de ea.

Când ajunse la capătul celălalt al docurilor, Charlotte tocmai intra în curtea întunecoasă a lui Wells Boats, când auzi în spatele ei zgomot de paşi. Era convinsă că era urmărită! Fu cuprinsă de o panică grozavă şi începu să fugă disperată.

Atunci când urcă treptele şubrede ale scării din lemn şi ajunse în faţa uşii biroului, o stăpânea o dorinţă atât de mare de a ieşi victorioasă din situaţia aceea, încât se simţea în stare să dea piept cu o armată întreagă de atacatori! Impresii deşarte însă! Câte parale făcea forţa ei fizică în comparaţie cu cea a unui singur bărbat?

Repede, cheia! Charlotte fu nevoită să se scotocească în toate buzunarele ca s-o găsească. O vârî în broască, tremurând din toate încheieturile. In momentul în care o scoase din lăcaşul ei, aceasta îi alunecă printre degete şi căzu cu un zgomot metalic pe dalele de sub scară. La naiba!

Ghidându-se numai după instinct, Charlotte intră repede în birou, închise uşa în urma ei şi o baricadă cu un fotoliu greu, după care se ghemui într-un colţ, ţinându-şi răsuflarea, cu sufletul plin de o spaimă de nedescris.

Oare individul o urmărise până acolo? Cu simţurile la pândă, Charlotte ciuli urechile. Ce coşmar! Să stea ghemuită în încăperea aceea, departe de orice fiinţă umană, şi să nu poată nici măcar să încuie uşa! Ca să ajungă la telefon, trebuia să treacă prin dreptul ferestrei. Ca situaţia să devină şi mai cumplită, îşi aminti că auzise despre nişte agresiuni petrecute în cartierul docurilor. Numai cu câteva zile mai înainte, Susie îi pomenise despre un caz nou apărut în ziare. Ce tâmpită fusese că pornise într-o asemenea aventură!

Cât va mai rămâne aşa, pitită în întuneric şi înnebunită de spaimă? Tânăra habar n-avea, dar atunci când pe treptele din lemn răsunară nişte paşi uşori, simţi că paralizează de frică, dar foarte repede se simţi cuprinsă de o furie salvatoare. Nu! Nu se va lăsa agresată de nimeni! Vai de cel care va îndrăzni să ridice mâna asupra ei!

Ca mânată de o voinţă proprie, mâna ei apucă prima armă care îi ieşi în cale: o scrumieră grea din alamă. Ţinându-şi răsuflarea şi cu tâmplele zvâcnindu-i puternic, Charlotte fixă cu o privire năucă uşa biroului ... Clanţa se lăsă în jos. Vagabondul împinse în uşă, dar fără succes. Ingheţată de spaimă, Charlotte zări prin crăpătură silueta înaltă a acestuia. Peste o secundă uşa se deschidea brusc, proiectând fotoliul în mijlocul încăperii cu un zgomot asurzitor.

Charlotte sări în picioare şi aruncă urlând scrumiera cu toate forţele de care se simţea în stare. Se auzi un geamăt de durere. Işi atinsese ţinta!

0 atinsese, dar n-o distrusese! Atacatorul ei se afla deja deasupra ei şi o imobilizase ţinându-i braţele la spate. Charlotte se zbătea disperată, când deodată bărbatul aprinse lumina şi o răsuci cu faţa la el.

- Tony!

- Charlotte ce te-a apucat? Era să mă omori!

- Doamne sfinte! De ce ai împins aşa în uşă? M-am speriat îngrozitor!

- De unde să ştiu că te ascundeai aici cu toate luminile stinse?

Ea se uită la el ameţită, devenind brusc conştientă de tremurul
care îi scutura tot trupul.

- Oh, Tony!

1 se înmuiară genunchii şi se prăbuşi la pieptul lui, în timp ce izbucnea în hohote de plâns. Tony o cuprinse în braţele lui cu tandreţe. Atunci când îi vorbi, o îngrijiorare înăbuşită vibra în vocea lui.

- Te simţi bine, Charlotte? Nu te-a atacat nimeni?

- Nu ... numai tu, răspunse ea încercând să-şi revină.

- Eu? Mi se pare că situaţia a stat exact invers!

- Iartă-mă, am ... mi-au cedat nervii. Pe drumul încoace, m-am întâlnit cu un grup de marinari beţi ... apoi am auzit paşi în urma mea şi mi s-a făcut frică.

Am vrut să mă refugiez aici, dar mi-a căzut cheia pe pavaj înainte să mai apuc să încui uşa ..

- Dacă ai şti cât de îngrijorat am fost când am văzut maşina ta abandonată pe marginea drumului! M-am gândit la tot ce putea fi mai rău!

In timp ce vorbea. Tony o strânsese şi mai tare la pieptul lui.

- Chiar aveai de gând să-ţi petreci noaptea aici?

- Da ...

Deodată, ea zări o picătură de sânge la tâmpla lui.

- Tony! Sângerezi! ...

- Nu mă mir deloc. Puteai să mă omori cu scrumiera aceea!

Charlotte nu spuse nimic. Urmă o perioadă de tăcere, în timp

ce se studiau unul pe celălalt. Charlotte fu copleşită de o tulburare amestecată cu dorinţă. Incearcă să se dezlipească de el, nedorind să prelungească la nesfârşit acea îmbrăţişare.

-Acum, mă simt mult mai bine ... Mă duc să iau puţină apă ca să-ţi curăţ rana.

- Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Nu te las să-mi mai scapi cu una cu două! spuse Tony cu o voce mai răguşită de data asta. Şi am de gând să te duc înapoi la conac fără întârziere.

- Nu, Tony, nu ...

El o făcu să tacă, sărutând-o apăsat pe buze. Totul se petrecu atât de repede, şi o strângea atât de pătimaş în braţe,

încât Charlotte nu mai apucă să-i opună rezistenţă. Dar chiar voia s-o facă? Nu ... Tony o sărută cu o patimă grăbită, aproape disperată şi sărutul lui declanşă în trupul ei o emoţie atât de violentă, încât simţea că începe să plutească în derivă. Inima îi bătea foarte tare în piept, tâmplele i se zbăteau şi toată fiinţa ei tremura din cauza dorinţei febrile care o cuprinsese. Dominată total de aceste senzaţii, ea gemea şi se unduia în braţele lui ca o salcie agitată de furtună.

- Oh, Tony ...

Sorbindu-i răsuflarea, ea îi şopti numele, răvăşită de flacăra care o mistuia. Stând ghemuită în braţele lui, cu ochii închişi, putea să-şi îngăduie câteva clipe de slăbiciune, să uite de certurile din trecutul lor. Să uite de neînţelegerile dintre ei referitoare la şantierul naval, umbra altor femei, vorbele spuse la furie, lipsa de încredere ...

Şi, de ce nu, să-şi imagineze că Tony o iubise întotdeauna ... la fel cum îl iubise şi ea pe el ...

- Nu accept nici un comentariu! Vii cu mine la conac!

Când auzi tonul hotărât al vocii lui, Charlotte ridică ochii spre el şi-i văzu privirea tulburată de dorinţă. Remaseră o vreme astfel, ochi în ochi, cu răsuflarea tăiată, nemişcaţi şi tăcuţi. Ca şi cum orice gest sau cuvânt ar fi putut risipi magia acelei clipe ... Trăsăturile lui Tony, sculptate de lumina crudă a neonului, păreau şi mai virile decât de obicei. Prin uşa biroului rămasă deschisă se năpusteau rafale violente de vânt amestecate cu ploaie, dar nici unul din ei nu-i acorda atenţie. Nimic din ceea ce-i înconjura nu mai avea importanţă.

- Tony ... am ...

El îi puse un deget pe buze.

- Sssttt ... Eu voi cel care va vorbi, iar tu mă vei asculta, dar mai întâi de toate te voi duce într-un loc mai ferit.

Tony era atât de hotărât, şi Charlotte încă atât de tulburată de intensitatea emoţiilor pe care le simţea, încât îl lăsă să se ocupe de tot. Era evident că încercările prin care trecuse o afectaseră foarte mult, dar asta poate nu justifica faptul că îşi simţea picioarele atât de nesigure, încât fu nevoită să se sprijine de braţul lui Tony în timp ce acestea o conducea la maşină.

Era ciudat că în compania lui se simţea în siguranţă. Nici măcar curtea şantierului, măturată de vântul rece, nu-i mai inspira teamă.

Tânăra se prăbuşi pe scaunul BMW-ului şi-şi sprijini capul de tetieră, cu ochii închişi. Era epuizată. Ca să fie sinceră, ideea că se ocupa altcineva de ea i se părea de data asta foarte liniştitoare.

Peste o jumătate de oră, înviorată de un duş prelungit, sorbea dintr-un bol de ciocolată fierbinte pregătită de Tony. Un foc vesel trosnea în şemineul vilei. Totuşi între ei dormea o tensiune ciudată. Oare avea şi el aceeaşi stare proastă ca şi ea? Cu puţin timp în urmă, îşi manifestase dorinţa de a sta de vorbă. Ca să-i spună ce?... Charlotte era chinuită de o presimţire. Uneori adevărul putea fi atât de dureros, încât prefera starea de îndoială...

Cuprinsă de nelinişte, îl privi pe furiş. Stând alături de ea

pe un scaun, cu gulerul cămăşii descheiat şi părul încă umed de la ploaie , era atât de frumos, încât lui Charlotte i se aburiră ochii de lacrimi.

In cele din urmă începură să vorbească amândoi în acelaşi timp ... şi se opriră imediat. Descumpănită, Charlotte se cufundă din nou în contemplarea buştenilor care ardeau mocnit.

Curând, Tony îşi pierdu răbdarea. Se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

- E de-a dreptul ridicol! Mă exprim mai uşor atunci când ne certăm! Când te văd însă cum stai ţeapănă pe scaunul ăsta, mi se taie tot cheful de vorbă!

- In urmă cu ceva vreme mi-ai ordonat să te ascult. Asta fac, acum ... Probabil că nu vom face altceva decât să pierdem timpul degeaba, dar n-ai decât să începi.

Sarcasmul ei nu-l impresionă pe Tony, lucru pe care Charlotte îl interpretă ca fiind de rău augur pentru ea.

- Uite ce este ... în seara asta am devenit conştient că lucrurile nu mai pot continua aşa.

- Sunt total de acord cu tine!

Dumnezeule, ce calvar! De ce trebuiese să se îndrăgostească la nebunie de el? Dacă ar fi putut să-l urască, totul ar fi fost mult mai uşor!

- Nu mai pot să mă prefac, Charlotte, să joc teatru la nesfârşit...

- De ce trebuie să joci teatru? N-ai de ce să te simţi vinovat faţă de mine, Tony! Pentru că de fapt de aici pornesc

toate relele !

- Vinovat faţă de tine? Ce vrei să spui? Te rog să nu-mi faci sarcina şi mai grea decât este!

- Bănuiesc că această Melina Petterson este decoratoarea de interioară care a amenajat vila ...

- Da, aşa este.

- Şi că, în lipsa Deliei sau a ... Fionei sau a oricărei alte femei, aveai la dispoziţie destule moduri de a-ţi petrece seara!

De ce te-ai deranjat să porneşti în căutarea mea?

- Pentru că eram foarte hotărât să am o discuţie cu tine şi pentru că mă preocupă soarta ta!

- Soarta mea? Mai bine recunoaşte că puţin îţi pasă de ea! Abia acum îţi înţeleg tactica. Sub pretextul prieteniei dintre tine şi tata, ai crezut că ai dreptul să mă iei sub protecţia ta, dar eu nu am nevoie de aşa ceva, clar? Regret că ţi-am cerut ajutorul să pot construi trimaranul. Fiona are dreptate. Afacerile sunt afaceri, sentimentele pot să se ducă pe pustii! Nu trebuie să-mi mai porţi de grijă şi deci nici să mai joci teatru, adică să accepţi de formă proiectele mele!

Tony o luă de umeri şi o zgudui violent.

- Taci odată, Charlotte! Spui numai prostii! Tu ai fost întotdeauna importantă petru mine. Dacă n-ar fi aşa, aş fi primit fără nici un scrupul ceea ce-mi ofereai în urmă cu cinci ani! Crezi cumva că nu doream şi eu acelaşi lucru?

- Da, asta e impresia pe care ai lăsat-o! Dacă mă voiai de ce nu m-ai acceptat?

- Ştii foarte bine de ce! Aveai numai şaptesprezece ani,

Charlotte! Şi eram prietenul tatălui tău! Dacă nu însemnai nimic pentru mine, de ce crezi că m-am înfuriat atât de tare atunci când te-am văzut cu Colin? Şi de ce i-aş fi dat papucii lui Greg Smithson acum două săptămâni?

Ea se uită uluită la el, dominată de o confuzie totală. Degetele lui Tony i se înfipseseră în umeri şi ea îşi muşcă buza de durere.

- Te doresc, Charlotte ... Trebuie să ştii asta! Nu mai pot să dorm noaptea din cauză că pur şi simplu sunt obsedat de tine ...

Această mărturisire stârni în ea un val de panică.

- Tony, nu vreau ... Imi pare rău, dar nu pot.

Cuvintele abia şoptite îşi croiseră cu greu drumul printre buze şi ochii îi erau adumbriţi de lacrimi.

- Nu te înţeleg, Charlotte!

- Nu ... nu pot să fac dragoste cu cineva numai ... numai ca să-mi satisfac o dorinţă fizică. Ştiu că există între noi o ... atracţie deosebită, dar nu pot s-o fac!

Doborât de tristeţe, Tony lăsă să-i cadă braţele de-a lungul corpului.

- Charlotte, dacă mi-aş fi dorit o simplă relaţie fizică, aş fi acceptat avansurile tale de acum cinci ani! Te iubesc, Charlotte, nu pot să mai trăiesc fără tine. Vreu să te măriţi cu mine!

Capitolul 9

- Să mă mărit cu tine? Mă ceri ... în căsătorie? Asta e o glumă, nu-i aşa, Tony?

- Nu e nici o glumă.

- Dar nu ne putem căsători! Treaba asta nu are nici un sens!

- De ce, mă rog?

- Mai întâi de toate, căsătoria presupune o încredere reciprocă.

- Increderea se dobândeşte în timp ...

- Ascultă, Tony, după ce mi-ai sabotat intenţionat planurile referitoare la repunerea în funcţiune a şantierului naval, ai vrea să mai am vreodată încredere în tine?

La aceste cuvinte, Tony îşi recăpătă expresia indiferentă pe care Charlotte o cunoştea atât de bine.

- Dă-i înainte cu acuzaţiile, te ascult ...

- Ceea ce mă enervează la tine, e că după părerea ta există două unităţi de măsură diferite. Tu eşti înconjurat de un adevărat ... harem, dar dacă eu îmi permit o idilă nevinovată, sunt făcută în toate felurile posibil!

- Ce harem? La ce te referi?

Văzând că pe buzele lui Tony apăruse un zâmbet ironic, Charlotte se indignă. Cum putea fi atât de insolent încât să găsească ceva de râs într-o discuţie atât de serioasă!

- Delia, Fiona, Melina Patterson ...

- Ai terminat? Acum pot să mă apăr? Să începem cu şantierul naval. Nu sunt manipulatorul infect pe care ţi-l închipui. Nu l-am alungat pe Greg Smithson. Pur şi simplu s-a mai interesat de realizarea proiectului şi la un concurent care îi făcuse o ofertă. Este vorba despre Fennel Boats, dacă vrei să ştii.

- Nu te cred! Tim Fennel este un vechi coleg de şcoală de-al meu. Nu şi-ar permite să procedeze astfel ...

- Nu fi atât de naivă! In afaceri, nu există vechi colegi de şcoală, Charlotte! In ultimele două săptămâni m-am făcut luntre şi punte ca să-ţi salvez contractul cu Smithson. Ceea ce poate fi considerat drept un semn de mare generozitate, dat fiind că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că sunt un "nesuferit".

- De ce nu mi-ai spus? Mi-am făcut o mie de griji în timpul ăsta!

- Mi-ai lăsat impresia că, de la ieşirea cu barca, mă evitai în mod sistematic.

Foarte tulburată de aceste dezvăluiri, ea nu-i răspunse.

- In ceea ce priveşte haremul, nu pot să mă laud că duc o viaţă de călugăr, dar pot să te asigur că n-a fost nimic, niciodată, între mine şi Delia. Ea s-a îndrăgostit de mine. Poate că ţi se pare crud din partea mea, dar eu nu simt nimic pentru ea ...

- Biata Delia!

- In treacăt fie zis, mi-a transformat viaţa într-un infern de câteva luni încoace! Scrisori, telefoane, şantaj, ameninţări cu sinuciderea ...

- Poftim? Te-a ameninţat că se sinucide?

- Da.

Venindu-i brusc să plângă, Charlotte îşi muşcă buza de jos. Intr-adevăr, biata Delia! Cum să nu observe asemănarea dintre situaţia acesteia şi a ei? Şi ea se aruncase în braţele lui Tony în timpul călătoriei spre Minorca în urmă cu cinci ani, şi-l iubise dincolo de orice raţiune ... Charlotte nu putea decât s-o compătimească...

- Iar Fiona, continuă Tony după o pauză, ea nu reprezintă pentru mine decât o acţionară la Wells Boats. Mai trebuie să ştii că-i cumpăr acţiunile pentru că a venit ea să mi le ofere. Cât despre Melina Petterson, tipa nu numai că e mai mare cu doisprezece ani decât mine, dar îmi mai este şi ... soră vitregă.

- Poftim?

- Da ... Am cunoscut-o în urmă cu câţiva ani, pe vremea când căutam informaţii despre mama în rândurile comunităţii de imigranţi greci ... Melina m-a ajutat foarte mult.

- Ea e cea care ... locuia în Vila Cormoranilor?

- Da. Se retrăsese aici ca urmare a unor probleme sentimentale. Era vorba despre un iubit care voia să se despartă de ea.

- Nu e măritată?

- Nu. Melina şi-a construit propria afacere. Trăieşte numai pentru meseria ei şi călătoreşte foarte mult ... Mi-a fost de mare folos faptul că am dat de ea. Datorită ei am putut să descopăr mai repede cine era mama.

Tony făcu o scurtă pauză în care o umbră de melancolie îi apăru în privire.

- Am aflat mai ales că era deja măritată şi avea patru copii în momentul în care l-a cunoscut pe Gay Simpson. Soţul ei lucra în marina comercială. Se pare că bea foarte mult şi o bătea atunci când se întorcea acasă din cursă. Poate că Gay a făcut-o fericită un timp. Iţi povestesc toate astea, Charlotte, ca să înţelegi rolul Melinei. Ea avea doisprezece ani când m-am născut eu şi îşi aminteşte foarte bine de perioada foarte agitată pe care a trăit-o pe vremea aceea.

Tony zâmbi fără veselie şi adăugă:

- Probabil că ar trebui să mă bucur că mama era foarte nefericită în momentele acelea, dar mie mi-a prins bine să aflu că măcar unul din cei doi părinţi ai mei mă iubea! Poate că ţi se pare ridicol, dar astfel m-am simţit mai puţin "respins".

- Nu e nimic ridicol în toată povestea asta, Tony! Te înţeleg perfect ...

- Serios?

- Da, Ştiu că înseamnă să fii respins. Am trecut şi eu printr-o suferinţă asemănătoare în urmă cu cinci ani, când nu

m-ai vrut ...

- Dragostea mea ...

El îi luă brusc mâinile, o forţă să se ridice în picioare şi o cuprinse de mijloc.

- Dacă te referi la ceea ce s-a petrecut între noi pe insula Minorca, află că n-am avut de gând să te resping! E foarte complicat totul şi nu ştiu cum să-ţi explic.

- Spune-mi pur şi simplu adevărul, şopti Charlotte.

Deja simţurile începeau să i se trezească la contactul cu trupul lui viril lipit de al ei şi tânăra regretă că nu purta nimic pe sub halatul de baie.

- Adevărul? Ei bine, iată-l! Tu laşi să se înţeleagă că erai îndrăgostită de mine odinioară. Dă-mi voie să-ţi spun că ascundeai foarte bine acest sentiment! Am păstrat despre tine amintirea unei adolescente reci, distante, mereu stăpână pe ea însăşi. Parcă te văd şi acum venind de la şcoală la şantierul naval. Aminteşte-ţi! Purtai o uniformă bleumarin. Aveai părul ciufulit de vânt şi ochii cei mai verzi pe care i-am văzut vreodată. Te priveam cu un aer sincer, foarte serios şi simţeam pentru tine nişte lucruri pe care nu aveam dreptul să le simt. Era o adevărată nebunie! După încurcăturile pe care le-am avut cu Jenifer, ar fi trebuit să mă feresc de tinerele nematurizate ca tine, dar era ceva mai puternic decât mine ... Iţi aminteşti lecţiile gratuite de navigaţie pe care ţi le dădeam? Ele nu aveau decât un singur scop: să-mi permită să

stau cât mai mult timp în preajma ta!

Cu ochii nedezlipiţi de buzele lui, Charlotte îşi reţinea până şi răsuflarea, ca să nu întrerupă cumva şirul acelor revelaţii uluitoare. Cât de mult se înşelase în privinţa lui!

- Dacă ai şti cât de mult m-am luptat cu ispita pe care o reprezentai pentru mine pe vremea aceea! Gândeşte-te că nu aveai decât cincisprezece ani! Chiar şi mai târziu, când, ajuns la o vârstă ceva mai "coaptă", situaţia îmi amintea atât de mult de experienţa mea cu Jenifer, încât frica mă paraliza. Şi mai era ceva ... ceva mult mai grav, care risca să compromită totul ...

Tony ezită.

Deodată, Charlotte bănui care era motivul.

- Sunt la curent cu aventura dintre tatăl tău şi mama mea, dacă asta era întrebarea pe care ţi-o puneai. Fiona mi-a spus totul.

- In cazul ăsta, ştii la ce mă refer, răspunse Tony cu un aer posomorât.

Abia îndrăznind să rostească vorbele, ea şopti:

- Te gândeai că poate suntem frate şi soră?

- Da ... Gay îmi vorbise despre relaţia lui cu mama ta. N-am fost sigur în legătură cu acest subiect decât după divorţul dintre părinţii tăi de acum trei ani! Atunci, tatăl tău mi-a spus că îşi făcuse testele de paternitate.

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere îndelungată, plină

de gravitate.

Apoi o sclipire tandră încălzi din nou privirea lui Tony. O lipi pe tânără şi mai tare de el, îi ridică bărbia şi o sărută îndelung, lucru care o făcu să tremure din cap până-n picioare.

- Oh, Tony! ... Câte emoţii au venit deodată pe capul meu! Nu reuşesc nici măcar să mă gândesc, să ştiu ce simt ...

- Eu însă ştiu, îi răspunse el cu o voce răguşită.

Te iubesc, Charlotte, te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Trecutul nu mai are nici o importanţă. In timp ce te căutam, în seara asta, mi-a trecut prin cap ideea că, în cazul în care ţi s-ar întâmpla ceva rău aş muri de durere ...

Mărturisirea lui aduse lacrimi de bucurie şi de emoţie în ochii Charlottei. Totuşi, în adâncul sufletului ei, mai exiasta o mică îndoială.

- Tony ... te lăudai că nu crezi în dragoste. Imi amintesc că în timpul călătoriei noastre în Minorca, erai ... foarte ostil faţă de mine. Mă refer în special la noaptea petrecută pe "Menorquina" după furtună ... când m-ai văzut cu Colin.

Fără să-i dea drumul din îmbrăţişarea pătimaşă, el îi răspunse:

- A fost un chin pentru mine să mă întind lângă tine în sacul de dormit, dar dacă n-aş fi făcut-o, draga mea, n-ai mai fi aici în clipa de faţă. Dar nu prevăzusem că îţi vei manifesta ... temperamentul amoros ... într-un mod atât de

irezistibil.

In timp ce vorbea, îi culegea deja de pe buze sărutări scurte şi Charlotte, răvăşită de emoţie, îşi înfipsese unghiile în umerii lui, ameţită de fericire.

- Oh, Tony ... chiar e adevărat ce-mi spui? Mă iubeşti? şopti ea cu un zâmbet luminos pe buze.

- Te mai îndoieşti, micuţă vrăjitoare? Dacă nu te-aş fi iubit, crezi cumva că aş fi fost de acord cu planurile tale referitoare la şantierul naval, m-aş fi interesat să-ţi caut un acoperiş deasupra capului şi mi-ar fi venit să sucesc gâtul tuturor bărbaţilor care se apropie de tine?

Ii acoperi gura cu buzele lui atât de pătimaş, încât îi tăie răsuflarea, apoi o învălui într-o privire arzând de atâta dorinţă, încât Charlotte fu extrem de tulburată.

- Şi mai ales, aş fi simţit nevoia asta de a te strânge în braţe la nesfârşit? Oh, Charlotte, dragostea mea, mă obsedezi în aşa hal, încât mi-a pierit şi somnul.

Să nu-mi spui că nu mă iubeşti ... pentru că dacă o vei face, pur şi simplu îmi voi pierde minţile!

- Te iubesc, Tony. N-am încetat niciodată să te iubesc ... şi tu ştii asta!

El îi prinse faţa între palme şi o privi intens în timp ce o întreba:

- Dacă mă iubeşti, cum se face că refuzi să te măriţi cu mine?

- Nu refuz!

Trăsăturile lui Tony se luminară brusc de bucurie şi o strânse tare în braţele lui puternice.

- In cazul ăsta, hai să ne căsătorim ... cât mai repede posibil!

Contrar tuturor aşteptărilor, se depărtă brusc de ea, mulţumindu-se s-o ţină de mâini. Halatul Charlottei se deschise puţin şi ochii lui Tony străluceau ca tăciunii aprinşi în timp ce-i admira rotunjimile umerilor goi şi îmbinarea sânilor.

Vocea lui avea inflexiuni răguşite atunci când îi propuse:

- Ce-ai spune de o lună de miere în Minorca?

La început, Charlotte fu nedumerită, dar apoi ghici motivul întrebării lui şi fu copleşită de emoţie ...

- Oh, da, Tony, mi-ar plăcea foarte mult!

El zâmbi, apoi o trase spre el s-o sărute, după care îi acoperi pieptul cu halatul.

- Atunci aşa rămâne. Vom termina acolo ce-am început ...

Era ciudat ca un simplu prfum să-i trezească amintirile, îşi spuse Charlotte visătoare. Mireasma pădurii de pini din apropiere plutea până la ea, purtată de un vânticel uşor. Stând întinsă pe nisipul fierbinte, cu ochii închişi, îşi putea închipui că se află cu cinci ani în urmă, pe când era o adolescentă de şaptesprezece ani, care trecea prin chinurile unei iubiri imposibile. Oare din acest motiv insistase Tony să rămână în Insulele Baleare? Ca să exorcizeze vechii demoni?

Dogoarea soarelui o readuse la realitate. Trebuia să fie prudentă! Doar n-avea de gând să devină roşie ca un rac încă din prima zi din luna de miere! Charlotte îşi trase prosopul sub umbrelă, apoi îşi sprijini bărbia de braţele încrucişate şi liniştită şi relaxată, se uită alene în jurul ei.

Vila în care locuiau era a unui prieten al lui Tony, care era şi proprietarul mai multor sate de vacanţă de pe insulă. Nu se ajungea acolo prea uşor. Fuseseră nevoiţi să ruleze aproape o jumătate de oră cu jeepul lor pe un drum de ţară plin de hârtoape, dar cât de încântaţi fuseseră atunci când ajunseseră la destinaţie! Extrem de izolată, casa era clădită într-un cadru sălbatic plin de dealuri plantate cu măslini. Pe scurt, locul ideal pentru nişte îndrăgostiţi.

Când ajunseseră, în dimineaţa aceea, Charlotte fusese cucerită de strălucirea culorilor: violetul intens al tufelor de bughenvilea căţărate pe faţada casei, cel albăstrui al florilor de hibiscus, albul strălucitor al zidurilor şi în sfârşit albastrul foarte pur al cerului care se unea la orizont cu cel al mării. Un alt motiv de încântare consta în faptul că vila avea propriul său golf la care se ajungea coborând o serie de terase umbrite de smochini. Dar asta nu era tot. La o sută de metri de ţărm, pe suprafaţa scânteietoare a apei, strălucea un diamant, o superbă goeletă de cincisprezece metri. Era ancorată acolo, cu pânza mare coborâtă, şi se legăna leneş sub briza uşoară. Cele mai apropiate sate se aflau la câţiva kilometri distanţă,

aşa îi spusese Tony. Datorită bărcii nu vor mai fi nevoiţi să suporte nenumăratele hârtoape de pe drum atunci când ar fi vrut să circule prin insulă.

- Ia spune-mi, cum ţi se pare peisajul?

Tony tocmai îşi făcuse apariţia cu o tavă din argint în mână, pe care se găsea o sticlă şi două pahare. Imbrăcat numai în nişte bermude albe, era extrem de seducător. Charlotte se uită la el în timp ce acesta se apropia si punea tava direct pe nisip, cucerită de forma armonioasă a muşchilor lui si de liniile prelungi si puternice ale trupului său.

- înainte să venim aici credeam că nu există o casă mai luxoasă ca cea a Antoniei. Acum mi-am shimbat părerea ...

- Dacă îţi place, vila asta poate fi a noastră, ca şi barca, de altfel.

- Glumeşti, Tony?

- Deloc. Sunt sigur că Ramon nu va refuza să-mi vândă casa. E un prieten vechi. Am lucrat împreună vreme îndelungată. I-am făcut rost de majoritatea bărcilor cu pânze de care are nevoie în şcolile de navigaţie din centrele lui de vacanţă ... E o idee la care trebuie să ne gândim pe parcurs, în cazul în care ne vom sătura de ploile din Shalmouth ... Te gustaría champon, señora Meredith?

Se simţea întotdeauna emoţionată atunci când i se spunea pe numele nou, de soţie ... îşi răsuci în jurul degetului superbul inel cu diamant şi verigheta de aur. Radiind de

plăcere, ea îi zâmbi.

- Si, señor Meredith, me gustarí a muchisimo!

- Bueno, a quí está.

Tony turnă cu gesturi foarte stilate şampania în două cupe lungi de cristal şi-i oferi unul Charlottei, spunându-i:

- Dat fiind că suntem amândoi atât de buni la limba spaniolă, îţi propun să ieşim în seara asta. Am putea să stăm la taifas cu localnici fără nici o problemă!

- Dacă aşa vrei tu ...

Charlotte nu spuse mai mult. Simţea că între ea şi Tony exista o uşoară stânjeneală, a cărui cauză ea, cel puţin, o cunoştea. Noaptea care urma trezea în inima ei o tulburare ciudată, produsă de nerăbdare, dar şi de îngrijorare. Ideea de a face dragoste cu Tony acum când era soţia lui, o speria puţin. In orice caz, el se ferise s-o forţeze până atunci. In cele două săptămâni de dinaintea nunţii, se purtase faţă de ea cu o rezervă exemplară. Şi atunci când rămăseseră singuri în vilă, nu tăbărâse imediat asupra ei ... Şi-ar fi dorit s-o facă! Fără să vrea, Charlotte era cuprinsă treptat de o îndoială: nu cumva Tony n-o mai găsea la fel de atrăgătoare ca altădată?

Sorbi o înghiţitură din şampania foarte rece, văzu zâmbetul lui Tony şi toate îndoielile i se risipiră. Ce proastă fusese să se gândească la o asemenea eventualitate! Ar mai fi luat-o Tony de soţie dacă nu i-ar mai fi plăcut de ea?

Intimidată de privirea pătrunzătoare a lui Tony, Charlotte

lăsă ochii în jos şi spuse râzând:

- Bruma de spaniolă pe care o ştiu ţi se datorează ţie! Eram atât de impresionată când te auzeam vorbind atât de fluent în urmă cu cinci ani, încât, atunci când m-am întors în Anglia, m-am înscris la nişte cursuri la facultate.

- Ei bine, de acum înainte lecţiile vor fi gratuite.

In vocea lui Tony era o notă care o făcu pe Charlotte să se înroşească în obraji. Cuprinsă din nou de acea temere stupidă, întoarse capul de la el.

Probabil că Tony observase că era prost dispusă.

Veni să îngenuncheze lângă ea pe nisip, cu o expresie serioasă dar şi veselă pe faţă.

- Charlotte, dragostea mea ... relaxează-te! Aşteptăm de atâta vreme ziua asta! Suntem la fel de stângaci ca doi puşti la prima lor întâlnire.

Ah, ce fericită era că o înţelesese! Charlotte se aruncă recunoscătoare la pieptul lui, iar el o cuprinse în braţe cu o tandreţe nesfârşită.

- Te iubesc, îi şopti el la ureche. Avem tot timpul să învăţăm să ne cunoaştem mai bine. Nu mă mai privi aşa, de parcă ar urma să mă transform într-un fioros maniac sexual! Mai bine hai să facem o baie, ce părere ai?

- Pun pariu că ajung prima la barcă!

Charlotte puse paharul jos şi se repezi spre mare. Tony fu nevoit să mai piardă timp cu scosul bermudelor, dar o ajunse

din urmă în momentul în care se arunca în valuri. Mişcările puternice ale braţelor lui îl propulsară într-un timp record până la barcă, pe care se căţără, cu ajutorul unei scări din frânghie. Era învingător, fireşte, dar fu urmat imediat de Charlotte.

Işi recăpătară răsuflarea stând întinşi pe punte, cu apa şiroind de pe trupurile lor şi privindu-se ochi în ochi.

- Eşti o înotătoare foarte bună.

Bravo!

-Aproape la fel de bună ca tine. Probabil asta mi-a salvat viaţa în noaptea aceea furtunoasă.

- Da ... dar şi tratamentul meu pentru a te încălzi ...

Deodată, expresia lui Tony deveni mai serioasă pe măsură ce-i admira rotunjimea sânilor care ieşeau în evidenţă prin materialul subţire şi ud al costumului de baie.

Simţindu-se ruşinată, tânăra se întoarse pe burtă şi se sprijini în coate.

Tony îi dădu jos o bretea a costumului de baie.

-Ai început deja să te bronzezi ... şopti el cu vocea răguşită de emoţie. Ce bine îmi pare că te văd mai relaxată, draga mea! Ultimele săptămâni au fost foarte grele pentru tine. Uneori din cauza mea, adăugă el în timp ce-i mângâia cu blândeţe obrazul cu dosul mâinii. Imi pare rău că am fost atât de dur în privinţa şantierului naval ...

- Nu eşti numai tu vinovat ... Sunt conştientă că şi eu m-am purtat urât cu tine. A trebuit să trec prin atâtea, în ultima

vreme ... Moartea tatei, faptul că devenisem asociaţi şi trebuia să fac eforturi disperate ca să mă prefac că îmi eşti indiferent ...

Vocea îi tremura puţin când rosti ultimele cuvinte. Tony îi dădu la o parte şuviţele umede de păr şi o sărută cu tandreţe pe gât.

- Acum îmi dau seama cât de mult ţii la şantierul naval. Să stai liniştită, Charlotte, mă angajez să finanţez aducerea lui în stare de funcţionare. Poţi să te ocupi în continuare de conducerea lui.

- Oh, Tony! Nu îndrăznesc să accept ...

- De ce nu? De acum încolo, suntem soţ şi soţie. Consideră că acesta este un cadou de nuntă ...

- Cel mai preţios cadou este acela că nu mai suntem duşmani...

El desena figuri tulburătoare cu degetul pe spatele ei gol, până la marginea costumului de baie.

- Duşmani ... n-am fost niciodată. Poate ţi-am părut ostil în ultima vreme, dar purtarea mea ascundea o mare derută. Nici nu ştii ce şoc am avut când te-am revăzut după atâţia ani ... Mă credeam vindecat de tine. Tu m-ai tratat cu atâta răceală şi dispreţ... încât mi-am simţit orgoliul rănit.

- Şi eu eram convinsă că mă urăşti!

- Ceea ce demonstrează cât de mult te poţi înşela ...

Sub mângâierea lentă a degetelor lui, în trupul Charlottei

începea să renască dorinţa. Inima îi bătea deja mai repede şi ritmul respiraţiei i se accelerase. Când îl privi pe Tony, în ochii ei strălucea o sclipire timidă, dar provocatoare, care aprinse o flacără fierbinte în ochii lui.

- Eşti atât de frumoasă, iubita mea ...

Senzualitatea vocii lui şi strălucirea fascinantă a ochilor lui căprui o electrizară pe Charlotte mult mai mult decât mângâierile de până atunci. Deodată, simţi cum creşte în trupul ei o stare de euforie şi exaltare care îndepărtă orice urmă de teamă din sufletul ei. Charlotte înţelese atunci, cu o certitudine sfâşietoare, ceea ce-şi dorea cel mai mult în adâncul fiinţei ei.

Fără să-l scape din ochi, îngenunche lângă el, îşi dădu jos de pe umeri şi cealaltă bretea, apoi îşi dădu jos costumul de baie până la brâu.

- Charlotte, dragostea mea ...

Tony se ridică în picioare. Ea văzu ca prin vis cum se apleacă spre ea şi-i întinde mâna ca s-o ajute să se ridice. Un fior voluptuos o cuprinse, în timp ce inima începu să-i bată într-un ritm accelerat. Tony aproape îşi ieşise din minţi în momentul în care cuprinse sânii Charlottei în palme. Ea nu îşi putu stăpâni un geamăt de plăcere când buzele lui umede se lipiră de trandafirul delicat care-i împodobea sânul alb. Ea se abandonă vârtejului ameţitor care o cuprinse. Tony se depărtă puţin de ea, îşi înfipse degetele în părul ei ud şi-i acoperi gura

cu buzele lui, într-un elan de febră senzuală. Sărutul lor era plin de o pasiune arzătoare, inspirată de sentimentele care-i dominau.

- Oh, Tony ...

Răvăşită, Charlotte închise ochii. In trupul ei, ameţeala uşoară stârnită de primele lui mângâieri fusese înlocuită de focul mistuitor al unor cărbuni aprinşi. Corpurile lor aproape goale se lipeau frenetic unul de celălalt, mânate de o forţă sălbatică a cărei intensitate o vrăjise pe Charlotte. Raţiunea deja o părăsise. Se mlădia sub sărutările lui Tony, sub mâinile cu care îi mângâia pielea înfierbântată. Mâini puternice, posesive mâini pe care le voia prezente peste tot pe trupul ei, pe spate, pe şolduri, pe pulpe ...

Ca şi cum ar fi observat nevoia ei disperată, Tony o săltă brusc în braţele lui şi o duse în cabina velierului. După ce o întinse pe cuşetă şi o dezbrăcă de costumul de baie, o acoperi cu sărutări din cap până-n picioare. Atunci când ea scoase un strigăt implorator, buzele lui se lipiră de gura ei şi sărutul lui fu atât de tandru şi de excitant, încât în ochii Charlottei apărură lacrimi de fericire.

El se întinse deasupra ei tremurând, cu o flacără intensă strălucindu-i în priviri.

- Iubita mea ... aş fi preferat ca prima dată să facem dragoste într-un pat adevărat, aş fi vrut să nu mă grăbesc, ca totul să fie perfect ... dar te doresc ca un nebun!

Charlotte îl trase spre ea disperată, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui, de teamă să nu-i scape.

- Şi eu te doresc! ... Vreau să fiu a ta ... acum ... te rog! Aştept de atâta vreme clipa asta ...

începând din acel moment, orice cuvânt deveni inutil. Tony îşi lipi coapsele de ea şi o pătrunse cu voluptate. Charlotte gemu uşor din cauza durerii.

Tony ridică încet capul şi se uită la chipul ei. Ochii lui exprimau uimire şi neîncredere.

- Charlotte ... dragostea mea ... ar fi trebuit să-mi spui mai înainte!

- Asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

- Bineînţeles, îngerul meu! Aş fi fost mai atent!

- în cazul ăsta, mă bucur că nu ţi-am spus nimic!

Ea râdea şi gemea în acelaşi timp, nerăbdătoare să ajungă la capătul minunatei aventuri pe care o începuseră.

- Oh, Tony ... nu te opri ... Te rog, iubeşte-mă ...

El cedă rugăminţii ei, cu atât mai mult cu cât era şi dorinţa lui. Charlotte gemea şi gâfâia, zguduită de asaltul plăcerii care simţea cum creşte în trupul ei în mod necruţător.

Deodată, simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei. Fu cuprinsă de fiorul fulgerător al extazului. Cu o ultimă îmbrăţişare, Tony îşi dădu şi el frâu liber plăcerii, după care îşi lipi gura de buzele ei care tocmai şopteau:

- Tony ...

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi şi tăcuţi după aceea, nici unul din ei nesimţind nevoia să vorbească. Charlotte era toropită de melancolie. Simţea plenitudinea satisfacţiei obţinute de amândoi şi a fericirii de a deveni femeie. Toate aceste sntimente se puteau citi în privirea emoţionată pe care i-o aruncă lui Tony.

- Aşadar, nu te-am dezamăgit? îl întrebă ea aproape în şoaptă.

- Cum adică?

In vocea caldă a lui Tony era o notă şi de amuzament, dar şi de uşoară supărare.

- Draga mea, atunci când ţi-am rezistat vitejeşte în urmă cu cinci ani şi te-am surprins după câteva zile în patul lui Colin, am crezut că-mi pierd minţile. Aşa că imaginează-ţi ce pot să simt acum descoperind că am fost primul! Primul care a făcut dragoste cu superba şi tandra mea nevestică adorată ...

Radiind de bucurie, ea îl strânse puternic în braţe.

- Ţi-am mai spus o dată că n-a fost nimic între mine şi Colin. Oh, evident că el ar fi vrut! Din acest motiv venise în zorii zilei în patul meu. De atunci însă nu m-am mai întâlnit cu bărbatul cu care mă zbengui acum în cabina unui velier ...

Se priviră amândoi cu intensitate în.

- Mulţumesc, şopti Tony. Ai făcut din mine cel mai fericit dintre bărbaţi.

în ochii Charlottei apărură lacrimi de fericire. Această

mărturisire făcea din ea cea mai fericită dintre femei ...

Sfârşit